Planul Ascuns Al Destinului

18+

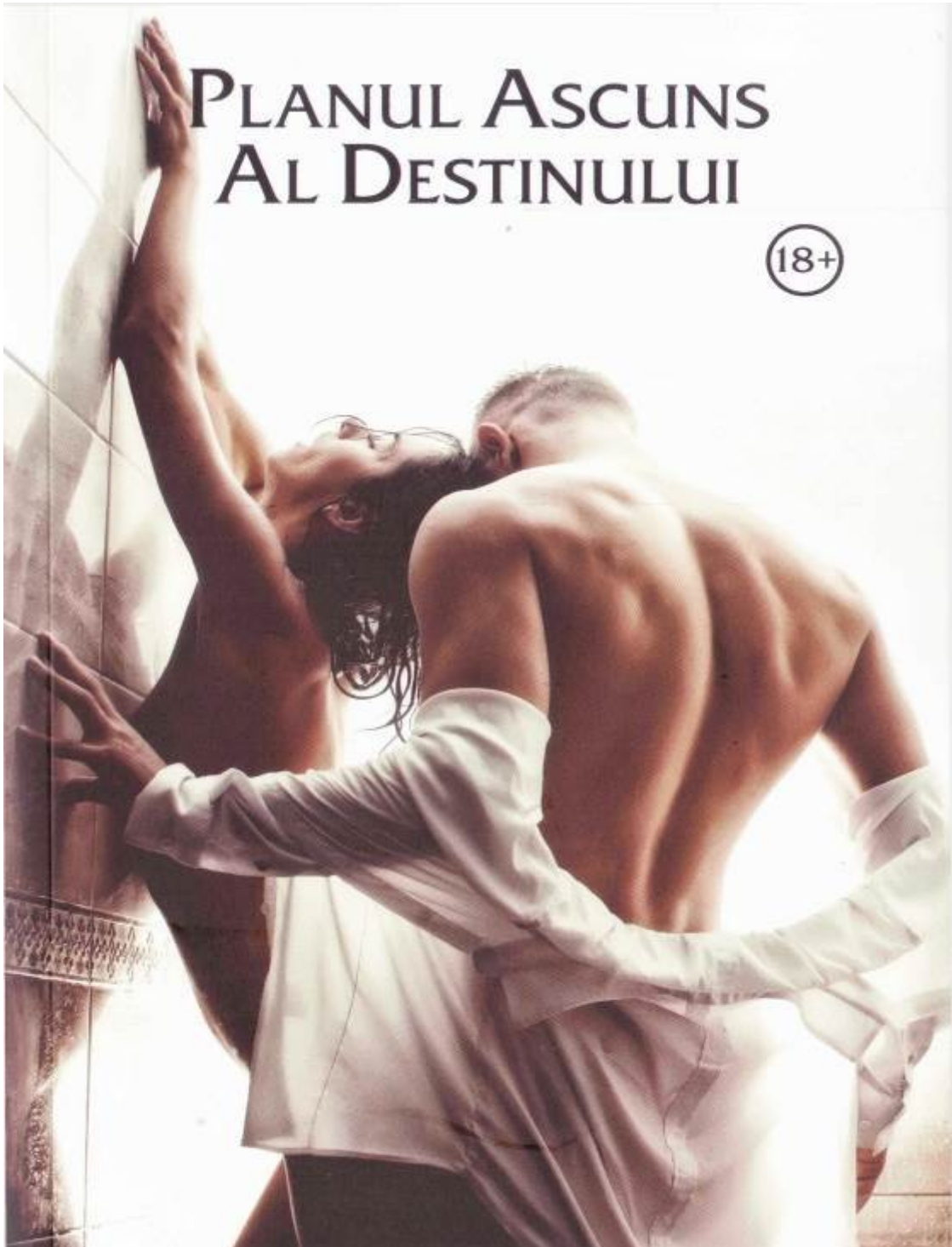

Hanna Lee

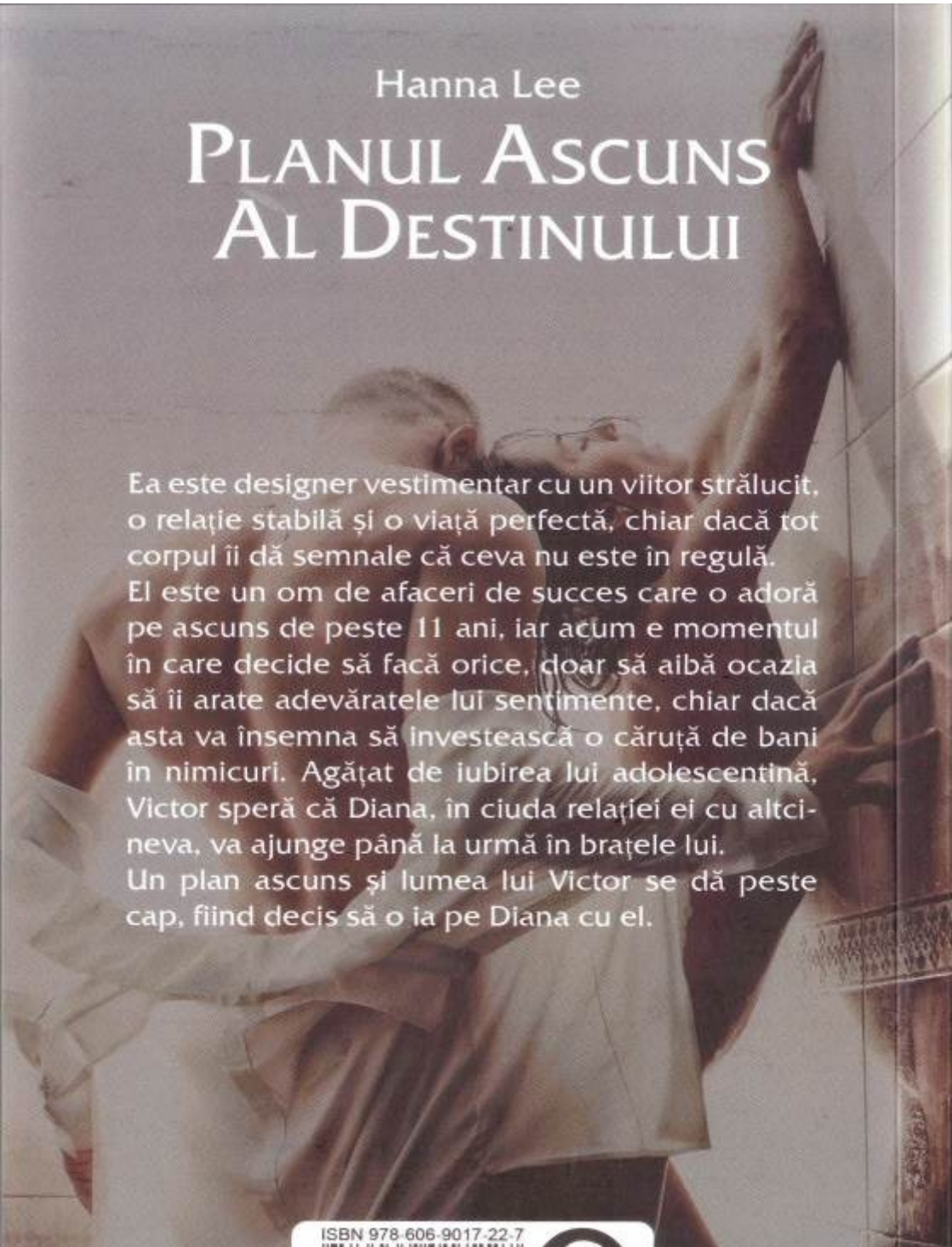

Hanna Lee

Planul Ascuns Al Destinului

Ea este designer vestimentar cu un viitor strălucit, o relație stabilă și o viață perfectă, chiar dacă tot corpul îi dă semnale că ceva nu este în regulă.
El este un om de afaceri de succes care o adoră pe ascuns de peste 11 ani, iar acum e momentul în care decide să facă orice, doar să aibă ocazia să îi arate adevăratele lui sentimente, chiar dacă asta va însemna să investească o căruță de bani în nimicuri. Agățat de iubirea lui adolescentină, Victor speră că Diana, în ciuda relației ei cu altcineva, va ajunge până la urmă în brațele lui.
Un plan ascuns și lumea lui Victor se dă peste cap, fiind decis să o ia pe Diana cu el.

ISBN 978-606-9017-22-7

HANNA LEE

Planul Ascuns AL Destinului

Timişoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNA LEE
Planul ascuns al destinului / Hanna Lee. – Timişoara: Stylished,
2019
ISBN 978 – 606 – 9017 – 22 – 7

821.135.1

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro
www.noicecitim.ro

Capitolul 1

Soarele de toamnă colora frunzele copacilor într-o multitudine de culori, dar căldura din acea zi era probabil o ultimă suflare a verii. Era o vreme perfectă de stat la terasă şi savurat un Prosecco Blue, ceea ce făceau şi cele trei prietene într-o după-amiază de vineri. Erau deja fiecare la al patrulea pahar şi asta făcea ca orice problemă să fie deja tratată cu amuzament. Sau nu.

— Dă-mi o ţigară că m-am enervat, se răsti Nicole la prietena ei care încerca să se ascundă după bretonul drept. Vrei să spui că nu te lasă să te duci la sora ta?

— Ba da, răspunse cealaltă fată, cea cu părul creţ, roşie la faţă, văzându-se încolţită.

Îi aruncă o privire Dianei care stătea cu pachetul întins aşteptând că Nicole să se servească, chiar dacă renunţase la fumat de câteva luni. Continuă:

— Doar că vrea şi el să meargă. Zice că aşa are ocazia să îmi cunoască mai bine familia.

— Dar poate vrei să îl bârfeşti cu soră-ta! spuse nervoasă. Înţeleg să meargă când e şi soţul ei acasă, ei stau că băieţii… cu ale lor… sau toţi patru, la un joc, la o glumă… Dar când ea e singură şi tu te duci pe la ea, el ce să caute?

Nicole luă într-un final o ţigară pe care şi-o

aprinse repede şi trase cu putere din ea.

— Nu ştiu… Poate greşesc eu, dar mi se pare exagerat.

— Ai dreptate, dar nu pot să îi spun să nu vină, se apără Violeta.

— De ce să nu poţi? se auzi vocea Dianei, care se juca cu bretonul.

Ridică încet capul şi după ce văzu confuzia Violetei continuă.

— Dacă te deranjează mi se pare normal să afle că vrei să stai de vorbă cu sora ta, aşa cum stai şi cu noi, vorbind treburi de-ale femeilor.

— Păi i-am cam dat de înţeles, însă a zis că el nu se bagă în discuţia noastră, că el se joacă cu pisica… Ştiţi că e înnebunit după mâţe.

— Atunci fii mai clară cu el. Dă-o dracu' de mâţă, tu îi spui clar să stea frumos acasă. Ai şi tu nevoie de spaţiul tău, chiar dacă eşti aici cu noi sau la sora ta.

— Totuşi să nu fim prea dure cu el, zise Diana. Sunt la început… e îndrăgostit… Dacă vrea să petreacă cât mai mult timp cu ea şi cu oamenii din jurul ei, înseamnă că încearcă să-i intre în graţii.

Şi un zâmbet mare apăru pe faţa ei, în timp ce privirea se îndreptă acum spre Violeta, devenind iar serioasă.

— Dar să nu te pună dracu' să nu-i impui nişte limite, că altfel o să ajungi să nu scapi de el nici la baie!

Se lăsă pe spatele scaunului şi oftă, apoi mai

luă o gură din alcool.

— Oricum, cred că l-am speriat tare rău ultima dată dacă nu a mai vrut să vină şi azi cu tine să ne vadă, începu Nicole să râdă.

— Eh… el zice că i-a plăcut de voi şi chiar ar vrea să mai ieşim şi altă dată, zise Violeta zâmbind pe sub mustăţi. Zicea că poate trece şi azi să mă ia şi să mai rămână câteva minute”.

Nicole pufni în râs, în timp ce Diana se rezemă cu coatele pe masă privind în direcţia prietenei cu părul creţ.

— Vrei să spui că după teoria ţinută de Nicole ultima dată, el mai vrea să dea cu ochii cu ea?

— De parcă tu ai fost vreo sfântă… o acuză Nicole cu ironie.

— Eu am fost mai subtilă şi, să recunoaştem, nu eram nici într-o perioadă prea bună…

Câteva clipe se lăsă tăcerea în timp ce fetele, gândindu-se la durerea prin care trecuse prietena lor în urmă cu o lună, când tatăl ei a murit. Câteva săptămâni Diana fusese foarte revoltată şi avea tendinţa să respingă pe oricine, însă acum se mai liniştise şi intrase încet, încet în starea ei de femeie calmă şi răbdătoare.

— Amândouă aţi fost răutăcioase, însă în limita acceptabilului, pot spune. Dovadă că el vrea să vă vadă şi azi.

— E masochist… spune Nicole cu viclenie şi cele trei începură să râdă. Dar măcar el vrea să ne vadă, completă ea privind-o pe Diana cu coada

ochiului. Pe-al tău când îl mai vedem la faţă?

— Dar chiar, sări Vio, vă luaţi de-al meu, când Vlad n-a ieşit niciodată cu noi. Sunteţi de aproape doi ani împreună şi nu l-am văzut decât la nunţi sau aniversări.

— Şi înmormântări, completă Diana cu sarcasm.

— L-ai văzut tu, că eu nu l-am văzut cât am stat pe lângă tine, adăugă Nicole.

— Nu vreau să am din nou discuţia asta… Ştiţi că este foarte ocupat şi nu mă deranjează. Eu mă bucur că mă lasă să îmi petrec timpul cu voi fără să mă păzească. Mie mi se pare dovadă de încredere că nu trebuie să mă verifice.

Şi încheie, privind-o cu ironie pe Violeta.

— Mda… cum zici tu. Măcar dacă aţi locui împreună, aş fi înţeles atitudinea lui, dar aşa…

— Nico, mie-mi place aşa cum suntem acum. Fiecare cu locul lui, chiar dacă aproape în fiecare seară ne vedem sau rămânem unul la celălalt. El se trezeşte devreme să ajungă la spital, are ture peste ture, în ultimul timp a şi călătorit mult… Aş sta mai mult singură în casa lui. Aşa, la mine acasă, mă simt mult mai confortabil când el e plecat şi pot să mă trezesc la ce oră vreau.

Zâmbea, însă în sinea ei ştia că şi-ar fi dorit ca el să aibă mai mult timp pentru ea, să fie mai atent, însă se obişnuise cu acest gen de relaţie. Ceea ce prietenele ei vedeau ca răceală din partea lui, ea o interpreta ca încredere.

Vlad nu era genul care s-o bombardeze cu întrebări, atât timp cât nici ea nu-l descosea de fiecare dată când el fugea pentru o urgenţă la spital. Aveau încredere unul în celălalt şi astfel relaţia mergea de la sine. În ce direcţie nici ea nu era foarte sigură, pentru că avea momente cum erau cele de acum când simţea că şi-ar dori ca el să-i cunoască prietenele mai bine, nu la o simplă discuţie la vreo aniversare, aşa cum făceau iubiţii celor două de lângă ea. Alungă din minte toate aceste mici dorinţe ascunse şi încercă să schimbe subiectul.

— Am început să lucrez la un nou proiect. Am un client care vrea să schimbe uniformele angajaţilor pentru sezonul de iarnă, aşa că am două săptămâni să-i fac nişte schiţe”.

— Cât de tare! exclamă Violeta. Ce face clientul ăsta?

— Are o cafenea în Viena şi mai doreşte să deschidă una şi aici, în Bucureşti. Are mereu idei şi lucrăm foarte bine împreună de vreo doi ani.

— E tânăr? întrebă Nicole.

— De ce întrebi? Vrei să-i faci cunoştinţă cu iubitul tău? o atacă Diana amuzată.

— Nu. Dar poate cu tine… spuse şi bău repede din pahar, uitându-se în altă direcţie.

— Nu e tânăr şi are o soţie minunată, căreia îi fac rochii pentru galele şi evenimentele la care merge. Sunt nişte clienţi importanţi şi ştii regula mea: don’t mixt business with pleasure.

— Ei bine… o întrerupse Violeta, eu aş fi amestecat un pic ceva cu tipul ăla blond pe care mi l-ai prezentat la ultimul tău eveniment. Mark… şopti aceasta visătoare.

— Şi din ce am văzut şi el ar fi amestecat ceva cu Diana…

Nicole îi aruncă nişte priviri Dianei ridicând din sprâncene cu subînţeles, ceea ce pe aceasta o făcu să râdă.

— Nu este singurul meu client interesant… însă toţi fac parte din categoria bărbaţilor luaţi, care caută doar o aventură. Şi, pe lângă aceste amănunte, să nu uităm că nici eu nu sunt liberă să îmi fac de cap, aşa că aş avea doar de pierdut. Deeeci, nu mă gândesc la ei decât ca la nişte clienţi care îmi aduc foarte mulţi bani atât timp cât eu sunt drăguţă cu ei.

Discuţia continuă în jurul acestui subiect, Vio şi Nicole arătându-şi invidia vizavi de lumea frumoasă în care Diana se învârtea datorită afacerii pe care o avea în fashion. Creaţiile ei erau cunoscute în cercuri restrânse, însă de ajuns cât sau asigure un trai liniştit şi invitaţii la majoritatea evenimentelor mondene, unde mereu mergea cu câte o prietenă, Vlad nesuportând acest gen de ieşiri unde considera că nu cunoşti decât oameni superficiali care atunci când se lovesc de realitate se trezesc pe masa lui de operaţie.

Diana ajunse acasă după ora şapte, un pic

ameţită de la atâta prosecco şi parcă simţea că i se făcuse din nou foame. Îşi verifică telefonul şi nu avea niciun mesaj, aşa că decise să îl sune pe Vlad şi să îl întrebe dacă are timp să ia cina împreună.

— ’neaţa, Dy! se auzi vocea vioaie a acestuia.

— ’neaţa? E deja întuneric afară, dragul meu.

— Ei… eu m-am trezit acum o oră după o a doua repriză de somn. Cred că mai am de recuperat după turele de noapte de săptămâna trecută. Tu ce faci?

— Am ajuns acum acasă şi-mi e foame, aşa că mă gândeam că poate vrei să mâncăm împreună.

— Păi eu am mâncat, dar dacă vrei vino pe la mine şi mai comandăm ceva.

— Am ajuns de cinci minute acasă şi n-am niciun chef să ies din nou în traficul care e acum în oraş, aşa că mă gândeam să ne vedem undeva pe la mijloc.

— Dy, nu te supăra pe mine, dar sunt prea ameţit după ce am dormit toată ziua iar mâine dimineaţă trebuie să fiu la spital la şase. Hai să ne vedem mâine seară şi mă revanşez cu o cină copioasă.

— Ok, se conformă aceasta. Atunci o să comand ceva doar pentru mine.

— Aşa să faci, dar vezi să nu se facă prea târziu. Şi ai grijă la ce oră te culci…

Diana îşi recunoscu că în ultimele zile stătuse până târziu să lucreze la ultimul proiect şi din cauza asta nici nu mai avusese timp să se vadă cu

Vlad, însă el fusese înţelegător şi chiar insistase ca ea să se concentreze pe proiect.

Mai povestiră mărunţişuri şi apoi îşi comandă mâncare şi un desert consistent.

Puse playlistul deja obişnuit care o ajuta să intre în starea de zen şi, după ce făcu un duş, se întoarse în sufragerie să-şi ude cei doi palmieri Areca şi cei trei bonsai pitici pe care îi trata şi-i îngrijea ca pe copiii ei.

Îşi încheie lucru după ora două, spre dimineaţă, când simţi că ochii o dureau şi ochelarii îi lăsaseră urme pe nas.

Capitolul 2

Obişnuita cină săptămânală, ţinută în vila familiei Diaconu, mereu pica în zilele în care Victor avea altceva mai bun de făcut. Ritualul acesta fusese o măsură disperată de-a Elenei pentru a-şi vedea măcar o dată la două săptămâni cei trei copii care păreau din ce în ce mai ocupaţi, nemaiavând timp să-şi viziteze părinţii. Victor îşi iubea familia, dar întrunirile astea i se păreau prea forţate şi le făcea mecanic, fără niciun entuziasm. Totuşi trebuia să recunoască că dacă n-ar fi fost ele, din proprie iniţiativă nu s-ar fi dus în vizită la părinţi.

Simona, surioara lui de douăzeci şi trei de ani, mai trecea pe la el la birou şi mereu îi plăcea să se facă utilă prin firmă. Era studentă la literatură şi

urma să meargă la studii în Anglia, dar până atunci profita de atenţia părinţilor care o răsfăţau înainte de plecarea programată pentru începutul anului următor.

Mihnea era fratele mai mare, care după ce împlinise treizeci de ani se alăturase tatălui la conducerea firmei de construcţii, luându-şi foarte în serios rolul de viitor lider, în special după ce Victor le dăduse de înţeles că el va urma un alt drum faţă de ceilalţi bărbaţi ai familiei. Aşa că Mihnea devenise încet un bărbat care îşi luase responsabilităţile foarte în serios, iar acum îşi trata frăţiorul ca pe un om matur, uitând să mai facă câte o glumă aşa cum făcea când erau mai tineri.

Victor mereu avusese sentimentul că fratele lui era încă supărat că acesta nu alesese să meargă pe drumul tatălui lor, aşa cum mereu spuneau când erau mici. Însă Victor, la douăzeci şi doi de ani, după ce pierduse vremea prin firma familiei, şi-a dat seama că lumea aceea nu este de el şi a urmat una din specialităţile studiate în facultate, făcându-şi o afacere de design interior. Mai avea o lună până la cea de-a douăzeci şi noua lui aniversare şi adunase până acum o mulţime de premii, plus apariţii în reviste ca „Forbes” şi „Business Magazine” pentru succesul pe care îl avea.

Chiar dacă Traian Diaconu îşi dorise ca şi fiul cel mic să i se alăture, acum era mândru că acesta

îşi urmase inima şi reuşise în domeniul care îi plăcuse. Câteodată chiar se gândea cu uimire că acesta avea mai mult succes decât el.

Cina a decurs ca de obicei cu întrebările obişnuite ale doamnei Elena: „Ce-aţi mai făcut?”, „Mâncaţi destule fructe?”, „Să nu săriţi peste micul dejun, da?” şi mereu culmina cu subiectul „nunţile băieţilor ei” pe care le aştepta.

La subiectul acesta Victor era cel mai atacat. În special după ce anunţase cu un an înainte că rupsese logodna cu Irina şi că planurile de căsătorie sunt puse în aşteptare pentru o perioadă mai lungă de timp. Nimeni nu ştia ce se întâmplase şi de ce totul fusese anulat aşa brusc. Irina plecase pentru două luni din ţară, iar când s-a întors relaţia părea că şi-a reluat cursul, însă niciun anunţ oficial nu se mai făcuse. Era un subiect pe care Victor refuza să îl discute, însă el ştia foarte bine motivul pentru care oprise toate acele planuri cu un an înainte.

Nu povestise nimănui pentru că ştia că nimeni nu îl va înţelege, iar acum încă era confuz şi nu ştia în ce direcţie să meargă, aşa că reluase relaţia cu Irina, dar nu-i mai făcuse nicio promisiune. Nu putea atât timp cât era cineva pe lumea asta care şi după ani de zile reuşise în cincisprezece minute să îi dea toată viaţa peste cap, la fel cum o mai făcuse cu ani în urmă.

În urmă cu doisprezece ani. Atunci începuse pentru el ceva ce nu credea că o să existe veşnic în el. Sau poate cu mult înainte? O ştia pe acea persoană de când erau mici. Tatăl ei şi domnul Diaconu fuseseră prieteni din tinereţe şi din acest motiv, cam o dată pe an, aveau ocazia şi copiii să se întâlnească la câte o reuniune. Însă întâlnirile acestea s-au rărit şi, după un timp, cele două familii au avut din nou ocazia să se reîntâlnească la o nuntă, unde Victor, un adolescent de vreo şaptesprezece ani s-a îndrăgostit pe loc de cea pe care nu o mai văzuse de peste trei ani şi care se transformase parcă peste noapte într-o domnişoară elegantă, cu părul blond vopsit, prins într-un coc şi cu câteva şuviţe rebele lăsate să îi cadă pe umerii goi. Purta o rochiţă albastră cu corset care îi evidenţia ochii şi mai albaştri faţă de ultima dată când o văzuse. Rochiţa era dintr-un material fin, îşi amintea şi acum textura pentru că o atinsese când dansase cu ea în acea seară. Erau la aceeaşi masă şi, din prima clipă când s-au văzut s-au aşezat unul lângă altul povestind întâmplări din ultimii ani, vorbind despre muzică şi cărţi. Fusese ca o primă întâlnire, mai reuşită decât oricare alta *pe* care şi-o imaginase el vreodată. Nunta se întinsese pe un weekend întreg, aşa că cei doi petrecuseră destul de mult timp împreună, ignorându-i pe cei din jur care păreau că nu observă apropierea tinerilor. Dar când weekend-ul s-a terminat, fiecare s-a întors la viaţa lui. Chiar

dacă el şi-ar fi dorit să îi mărturisească fetei sentimentele de care era acum perfect conştient, ştia că ea avea o relaţie cu altcineva aşa că a lăsat-o să plece fără să-i spună nimic. Dar pe lângă asta, îi fusese frică că ea, era mai mare cu doi ani, să nu râdă de mărturisirea lui inocentă.

În toţi aceşti ani a regretat laşitatea lui din acel moment şi mereu s-a întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi luat-o de mână şi i-ar fi spus tot ce simţea. O mai visa şi acum, însă gândul că poate şi ea simţise la fel îi dădea un sentiment de regret.

Şi, după unsprezece ani, timp în care nu se mai văzuseră şi nu-şi mai vorbiseră deloc, a revăzut-o la un eveniment caritabil.

În toată mulţimea de oameni îmbrăcaţi black ţie, ea îi păruse cea mai sclipitoare şi a zărit-o din clipa în care a intrat în sala mare. Purta o rochie neagră, mulată pe corpul subţire, cu omoplaţii goi şi un decolteu mic în faţă. Părul, acum revenit la culoarea naturală de şaten închis, îi cădea în bucle mari peste umeri acoperind pielea dezgolită a spatelui. Îi privea de la distanţă mişcările graţioase şi-i invidia pe cei care aveau ocazia să o atingă când îi erau prezentaţi. Şi zâmbetul ei, la fel de luminos ca ultima dată când răsese la glumele lui, acum părea matur şi… forţat.

Trecuseră destule clipe de când nu-şi mai luase ochii de la fiinţa ce se oprise la numai câţiva metri de el, însă era blocat, fără să facă niciun pas

înspre ea, iar când simţi că poate să se mişte, o mână rece se încătuşase într-a lui. Era Irina care-l observase pierdut în peisaj şi în scurt timp avea să afle motivul.

A reuşit totuşi să se desprindă de grup şi să se apropie de fiinţa pe care dorea în clipa aceea să o ia în braţe, însă omul matur şi responsabil ce devenise acum nu putea să cedeze acestui impuls, aşa că se opri la un metru în faţa ei, când îl observă pe bărbatul pe braţul căruia ea îşi avea mâna.

Însă când aceasta şi-a ridicat privirea, a putut să-i vadă roşeaţa din obraji, dar şi un zâmbet real pe chip.

Da, acesta era zâmbetul pe care îl ştia doar el. Poate să îl şi aflat şi tipul pe care ea i-l prezentase ca fiindu-i iubit, un doctor căruia el nu se chinuise să-i reţină numele.

Îi fusese dor de ea şi îşi dorea să rămână cu ea singur câteva minute, departe de toţi oamenii de-acolo, să o întrebe ce mai face şi ea să îi răspundă cu sinceritate, aşa cum o făcea înainte, nu cu un formal „bine” pe care îl spunea acum oricui o întreba, însă apariţia Irinei, care s-a prezentat de la început ca logodnica lui, i-a spulberat orice gând de a o lua de mână pe această fiinţă.

Şi după această seară realitatea l-a lovit din nou. Ajuns acasă împreună cu Irina, pentru prima dată de când era cu ea a simţit nevoia să fie singur, aşa că a lăsat-o să se culce înaintea lui şi el

a stat toată noaptea treaz, în sufragerie, cu doi nasturi de la cămaşa desfăcuţi şi cu un pahar de whisky în mână, privind în gol. A încercat să-şi bage minţite în cap şi să înţeleagă că acum fusese a doua şansă pe care o ratase, însă totodată realiza că dorinţa lui era o copilărie şi că probabil făcea o mare greşeală. Ea era cu altcineva, el avea o relaţie şi era foarte probabil ca ea nici să nu-i împărtăşească sentimentele, iar astfel să rişte să îi dea şi vreo palmă.

Însă ce simţea pentru ea după această scurtă revedere nu dispăru prea uşor şi la o săptămână după acea seară, îşi dădu seama că relaţia cu Irina era departe de ceea ce el deja simţea pentru altcineva. Aşa că a decis să anuleze planurile de căsătorie, ştiind că este lucrul cel mai corect pe care îl putea face, chiar dacă Irina fusese foarte afectată de decizia lui la momentul respectiv.

Dar după câteva luni renunţă din nou la ideea de a încerca să o caute pe acea fiinţă care îi dăduse toate planurile peste cap, în special după ce aflase că relaţia cu cel din seara respectivă se anunţa a fi destul de serioasă, unii chiar prevestind căsătoria lor în anul următor. În timpul ăsta mintea îi lucrase şi reuşise să înţeleagă că sentimentele din copilărie nu îşi mai aveau locul nici în viaţa lui şi în niciun caz în viaţa ei şi cu greu reluase o relaţie rece cu Irina, mai mult la insistenţele acesteia şi ale mamei lui care o adora pe fată.

Dacă cina din această seară se dovedise la fel ca celelalte, ce a urmat nu a mai fost atât de uşor de digerat.

După masă, Traian îşi chemă cei doi fii la o discuţie ca între bărbaţi în biroul lui, lăsându-le pe cele două femei să povestească de-ale lor.

— Nu v-am cerut niciodată ceva de genul ăsta, însă de data asta am nevoie să mă ajutaţi cu ceva.

Mai exact să faceţi ceva pentru sufletul meu, iar dacă ce vă cer este exagerat, vă rog să îmi spuneţi.

Cei doi tineri se uitară unul la celălalt neînţelegând despre ce este vorba, aşteptând lămuriri.

— E posibil să fiu însă prea îndurerat şi de aceea să acţionez în felul ăsta, însă ceea ce vă rog, nu vreau să ştie nimeni în afară de noi trei, le spuse şi aruncă o privire spre uşă, referindu-se la cele două femei din camera alăturată. Ştiţi că acum câteva săptămâni prietenul meu din tinereţe, Marinescu, a murit.

Auzind acest nume stomacul lui Victor se strânse brusc.

— Familia lui a avut mereu un loc deosebit în sufletul meu. Ei m-au stimulat să fiu ceea ce sunt acum, însă timpul şi munca ne-au ţinut departe unii de ceilalţi şi vă amintiţi şi voi din copilărie cum era pe-atunci. Din păcate, am fost prea fricos să mă duc până la el, pentru că nu am vrut să accept că sfârşitul lui e aproape şi… Vocea îi

tremură, însă continuă. Uite că s-a întâmplat şi eu nu am făcut nimic pentru el, nici ca prieten, nici ca om.

Îşi ridică privirea spre băieţii lui aşteptând o reacţie şi totodată încercând să-şi găsească cuvintele potrivite.

— Mi-ar plăcea ca voi să găsiţi o modalitate şi să duceţi mai departe acea prietenie. Ştiu că este ciudat şi poate o să vi se pară absurd că vă cer asta… însă vreau să le fim alături. Şi nu mă refer la a le da bani, pentru că nu or să accepte asta niciodată. Chiar am vrut la înmormântare să deschid subiectul cu soţia lui, dar m-a ameninţat că mă bate dacă pomenesc de aşa ceva, şi o cred în stare".

Se aşează pe un fotoliu, amintindu-şi scena respectivă şi cum, printre lacrimile de durere, femeia aceea reuşise să facă o glumă. Însă tristeţea îi apăru pe chip amintindu-şi de clipele acelea şi de durerea ce domnea atunci.

— Voi n-aţi fost acolo să vedeţi o familie de un optimism debordant cum era sfâşiată de durere. Iar copila aia, nu ştiu de unde a avut atâta putere să rămână toată ziua ca o stană de piatră, până când, efectiv a… cedat. Ochii i s-au umplut de lacrimi, apoi s-a lăsat în genunchi şi pentru prima dată am văzut-o că şi-a acoperit faţa cu mâinile. Abia în clipa aia, Diana a realizat ce se întâmplase, iar eu am înţeles că nu îi pot lăsa singuri.

Victor sări în picioare îndreptându-se spre

fereastră. Imaginea descrisă de tatăl lui îi oprise respiraţia. Îl durea atât de tare că el nu fusese lângă ea şi acum nu putea decât să-şi strângă pumnii pe lângă corp, într-o nervozitate excesivă pentru că, în ziua când primise vestea decesului, el a ales să nu-şi anuleze călătoria de afaceri, în loc să fie alături de ea.

— Spune-mi la ce te-ai gândit, spuse Victor hotărât, în timp ce inima îi galopa nebună.

Traian răsuflă uşurat văzând că ar putea avea susţinerea celor doi fii ai săi şi continuă:

— Darius este un IT-ist destul de bun, din câte am aflat, iar sora lui, Dianei, este creatoare de modă, parcă. Vreau să găsim o modalitate să lucrăm cu ei, să investim în ei şi poate, în timp, legăturile de afaceri dintre voi vor duce la prietenii minunate cum am avut noi cu părinţii lor. Poate sunt un bătrân visător, însă mi-ar plăcea să vă văd pe toţi apropiaţi ca atunci când eraţi mici.

Victor se întoarse spre fratele său aşteptând părerea acestuia.

— De acord, zise şi cel din urmă.

În mintea lui Victor se făceau nişte conexiuni nebănuite, însă gândurile îi fură întrerupte de Mihnea.

— Cred că aş putea să iau legătura cu Diana. S-ar înţelege bine şi cu Ana, care ar putea să o ajute pe partea contabilă.

Chiar dacă relaţia lui Mihnea cu Ana era una destul de serioasă, Victor cunoştea foarte bine

firea aventurieră a fratelui său când era vorba de femei frumoase, aşa că era ultima persoană pe care şi-o dorea în preajma Dianei. De fapt, în clipa asta nu ar fi vrut pe nimeni lângă ea, în afara lui.

Imaginea femeii pe care o văzuse cu un an înainte, zâmbind şi radiind de frumuseţe, acum era bântuită de povestea dureroasă a morţii tatălui ei, iar de data asta nu mai avea de gând să stea degeaba.

— Cred că mai uşor o să lucrezi cu Darius. Amândoi sunteţi pe un domeniu real şi oricum mereu vă plângeţi că aveţi probleme cu compania care se ocupă de serverele voastre, aşa că el pare a fi omul potrivit pentru ceea ce faceţi voi.

Se aşează tacticos pe fotoliul de unde se ridicase mai înainte şi puse picior peste picior luând poziţia lui secretă de negociere care mereu dădea rezultate.

— Eu de ceva timp intenţionez să îmi cumpăr o maşină care printează materiale textile în rolă, pentru că vreau să îmi personalizez materialele pe care le folosesc la decoraţiunile interioare. Pot să mă folosesc de noua ramură a businessului să îi propun Dianei să lucrăm împreună, ea folosind materialele personalizate la creaţiile ei”.

Tot planul ăsta îl inventă într-o fracţiune de secundă şi nu-i venea să creadă că reuşise să scoată o idee care chiar i se părea genială în acel moment şi pentru afacerea lui.

Traian şi Mihnea îl priviră câteva clipe uimiţi.

Traian fu primul care afişă un zâmbet vizibil încântat de plan.

— Şi dacă ea nu e interesată să folosească materiale personalizate? întrebă Mihnea.

„Asta nu renunţă aşa uşor la bătălie”, gândi Victor aruncându-i o privire tăioasă fratelui său.

— Atunci o să-i propun să mă ajute la câteva proiecte pe partea de design interior. Sunt sigur că poate să îmi schiţeze câteva modele pentru… draperii şi accentuă ultimul cuvânt cu ironie.

— Aşa rămâne! fu de acord domnul Diaconu plin de entuziasm. Mihnea tu o să îl cauţi pe Darius să vină să ne ajute cu partea de IT, iar tu Victor, să iei legătura cu Diana şi să vedeţi cum faceţi maşina aia de printat să facă şi profit.

După câteva minute în care Traian îşi strânse fericit în braţe cei doi băieţi ai săi, ieşi apoi din birou urmat de Mihnea. Victor rămase în urmă câteva minute prăbuşindu-se din nou pe fotoliu şi îşi duse mâna spre inima care-i bătea cu putere. În ce se băgase?

Capitolul 3

Prima rază de soare parcă îmi întoarse stomacul pe dos şi în două minute am o senzaţie de vomă în timp ce inima îmi bate cu putere. Îmi verific brăţara ce-mi măsoară pulsul şi îmi arată recordul de o sută treizeci şi şapte de bătăi pe minut… *Nici când alerg nu am pulsul aşa mărit*.

Încerc să mă concentrez pe respiraţie şi să alung starea asta de greaţă. Inspir 1… Expir 1… Inspir 2… O şuviţă mă gâdilă pe la nas şi pierd numărătoarea. *Fuck…* Mă uit la ceas şi văd că e abia 7:49. *Chiar plănuiam să mă trezesc după ora 10, la cât de obosită sunt…* mă plâng la pernă. Dar tot îmi vine să vomit şi simt că dacă mai stau întinsă, o să-i fac o bucurie pernei, aşa că mă ridic repede şi mă duc la baie să îmi dau cu multă apă rece pe faţă.

Nu înţeleg de ce am stările astea. S-au agravat la ceva timp după ce-a murit tata, însă îmi amintesc că existau şi înainte, destul de rar, e adevărat, dar şi atunci fără explicaţie.

Stau cu mâinile sub apa rece şi las jetul să îmi răcorească încheieturile. E relaxant şi mă concentrez pe jet. Îmi place şi simt cum inima se mai linişteşte. Verific din nou pulsul: o sută douăzeci şi cinci bpm. *Sunt pe drumul cel bun.*

După câteva minute şi un duş mă întorc în sufragerie. Acum soarele îmi este prieten şi îmi place cum scaldă toată încăperea în lumină. Visul meu era să am o casă cu geamuri foarte mari, aşa că acest apartament este cea mai mare realizare a mea.

La tv, Busu mă anunţă că urmează câteva zile ploioase. Urăsc vremea ploioasă, dar îmi plac ploile. E ciudat… Dar dacă stau să mă gândesc nu îmi plac zilele ploioase când am drumuri de făcut prin oraş, pentru că este haos în trafic, iar

săptămâna asta, din fericire, nu am prea multe întâlniri, pentru că trebuie să mă concentrez pe proiectul cu uniforme.

Am chef să ies din casă, aşa că decid să dau o tură până la birou, unde pot să verific şi în atelier cum se descurcă fetele cu rochia de seară la care mai au ele de făcut mici ajustări până îmi pun şi eu cu adevărat amprenta.

Profit că e totuşi cald afară şi mă gândesc câteva minute care este rochia norocoasă pe care o voi purta azi, poate ultima dată pe acest an. *De ce gândesc aşa pesimist? Poate, totuşi, o să fie cald cât să le port şi în octombrie.* Aşa că mă opresc la o rochiţă neagră cu un colţ mai lung în dreapta şi foarte vaporoasă. Trag repede o pereche de balerini în picioare şi ies din casă strângându-mi părul în coadă până ajung la lift.

După o staţionare la Starbucks ajung la birou pe la 9: 30 spre marea uimire a Valentinei, asistenta mea minionă.

— ’neaţa! mă salută cu ochii mari de uimire. Ai căzut din pat?

Îi arunc o privire tăioasă şi foarte serioasă. Mi-e foarte dragă, dar acum încerc să mă prefac indignată. Nu-mi iese şi îmi scapă un zâmbet.

— Ceva de genul… îi răspund cu o mică grimasă, amintindu-mi starea de la prima oră.

Însă ceva mă blochează şi mă pierd cu privirea în gol gândindu-mă la stările mele din fiecare zi. *Ceva nu este în ordine.*

— Diana, eşti ok? mă trezeşte Valentina privindu-mă suspicioasă.

— Da, îmi revin repede. Dau o tură pe la fete să văd în ce stadiu sunt cu rochia.

— Ok, dacă ai nevoie de ceva, să îmi spui, se oferă ea aşezându-se la micul birou.

O jumătate de oră mai târziu ies din atelier mulţumită de progresele pe care le fac cele două fete. Evaluând ritmul lor, în maxim două zile o să vină rândul meu să mă ocup de rochie şi deja sunt nerăbdătoare. Dar momentan am de lucrat la uniforme şi schiţele făcute în ultimele zile nu prea îmi par a fi ceea ce are nevoie acest client.

Mă întorc în biroul meu trecând pe lângă Valentina care este concentrată pe realizarea site-ului. Îmi zâmbeşte şi se oferă din nou să mă ajute dacă am nevoie de ceva, însă o liniştesc că nu e nevoie făcându-i cu ochiul.

Închid uşa din sticlă sablată dintre cele două încăperi şi mă aşez pe scaunul de lângă masa albă pe care o am pe post de birou.

Încăperea este foarte asemănătoare cu apartamentul meu: alb, luminos şi cu câteva plante verzi. Singurele pete de culoare le reprezintă cele două tablouri pictate de mine cu mulţi ani în urmă care reprezintă fiecare câte o femeie nud, una din lateral, altă din faţă. Azi însă, vreau mai multă culoare. Simt nevoia de ceva mai mult.

— Valentina!

— Da! răspunde ea, apărând imediat în pragul uşii.

— Pot să te rog să dai o fugă până la florărie? Vreau să am în birou un buchet mare de flori şi foarte colorat. Dar fără trandafiri, îi spun hotărâtă.

— Fără trandafiri? mă întreabă suspicioasă.

Niciodată n-am vorbit cu ea despre florile preferate şi probabil se aştepta să fiu ca toate femeile care sunt leşinate după trandafiri roşii. Eu însă prefer lalele albe, dar puţine persoane ştiu asta. Prea puţine.

— Fără trandafiri, îi confirm. Orice, dar să fie colorate. Fetele alea ştiu să facă buchete frumoase, aşa că nu-mi fac griji.

Dar îmi fac… sper să nu îmi vină cu o sorcovă, încerc să cred că o să fie frumos.

— Ok, dar pot să merg în vreo cincisprezece minute? Am ceva de terminat la o poză.

— Nu e nicio problemă, o liniştesc. Când te eliberezi.

Se întoarce la biroul ei închizând uşa şi eu mă las pe spate cu scaunul. Încă mă simt agitată, aşa că îmi verific pulsul: 97 bpm. *Ceva nu este în ordine,* îmi repet în gând. Poate că este timpul să îmi fac şi o programare la doctor, pentru că, spre ruşinea mea nu am fost să verific în toate aceste luni cauza stărilor mele.

Nu e cazul să o deranjez pe Valentina pentru aşa ceva, iar de data asta nu ezit să pun mâna pe telefon şi o sun pe doctoriţa de familie, care este o

cunoştinţă mai veche şi în care am destul de multă încredere.

Zece minute mai târziu, Magda mă programase deja la un control eco şi încă la câteva seturi de analize pentru a doua zi dimineaţă, aşa că acum pot să mă concentrez din nou pe munca mea şi pe schiţele care îmi zac în faţă.

Mă pierd în muncă şi abia o observ pe Valentina când apare în birou cu un buchet mare de flori care este de-a dreptul superb. Simt cum faţa mi se luminează, iar Valentina răsuflă uşurată şi îmi dau seama că era, la rândul ei, îngrijorată că nu o să îmi placă.

— Hai că nu sunt atât de pretenţioasă, o cert citindu-i reacţia.

— Ba eşti, recunoaşte cu aroganţă şi mândră de reuşita ei. Mă bucur că îţi place şi ai dreptate că fetele alea chiar se pricep.

Nu termină bine ce are de spus că telefonul sună şi fuge să răspundă.

Mă îndrept spre buchetul din vaza mare şi mă pierd cu nasul în flori. Nu au un miros prea puternic, dar jocul de culori îmi place şi mă bine dispune.

— Diana, o aud lângă mine pe miniona brunetă cu o voce şoptită. Te caută un domn, Victor Diaconu.

Linişte. Şi nu pot să îmi aud decât inima care bate nebuneşte şi instant fiorul ăla din stomac pe care îl simt aproape în fiecare dimineaţă, îşi face

prezenţa. Întind mâna încet spre telefonul din mâna Valentinei şi aceasta mi-l dă, ieşind repede din birou.

— Alo, reuşesc să îngân.

Mintea îmi joacă feste şi imaginea lui Victor îmi pare mai reală ca niciodată când îi aud vocea în aparat.

— Diana? Bună!

Vocea lui e calmă, ca o şoaptă, aşa cum mi-o amintesc vag.

— Bună, Victor! încerc să îmi regăsesc stăpânirea de sine şi să îmi ascund surpriza. Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc de întrebare. Tu cum mai eşti?

Agitată ca o sticlă de cola scăpată de la etaj.

— Destul de bine. Tocmai am cumpărat un buchet de flori şi în clipa asta mă minunam cât de frumos este.

De ce simt că pot să-i spun tâmpenia asta fără să mă creadă nebună? Nu am mai vorbit de atâta timp cu el…

— Lalele albe?

Da… ăsta este motivul.

— Nu… răspund cu o voce melancolică. Azi am vrut să încerc ceva foarte colorat şi diferit.

— Fă-i o poză şi trimite-mi. Sunt curios să văd ce buchet ţi-a adus bucurie pe ziua de azi.

Mă blochez. Sunt confuză de lejeritatea conversaţiei după atâta timp.

— Dar până atunci, să revenim la motivul pentru care te-am sunat. Vocea lui este hotărâtă şi serioasă acum şi încerc să îmi revin, adaptându-mă tonalităţii lui.

— Te ascult.

— Vreau să dezvolt o nouă ramură a afacerii, însă cred că o să am nevoie şi de ajutorul tău.

Face o pauză şi continuă, observând că nu zic nimic.

— Este mai mult de explicat, dar cred că cel mai bine ar fi dacă luăm prânzul într-o zi şi discutăm mai multe. Ce părere ai?

Sunt din nou confuză. Şi intrigată.

— De acord. Când vrei să ne vedem?

— Miercuri eşti liberă?

— Nu am nimic în program, deci este ok.

— Perfect. Îi transmit locaţia şi ora secretarei tale?

Şi îmi dau seama că el nu are numărul meu personal, de aceea a sunat pe cel de office.

— Nu, o să îţi dau un sms de pe numărul meu. Pe numărul de pe care ai sunat acum, nu?

— Da. Acesta este numărul meu. O să îl memorez pe al tău când o să îmi trimiţi şi poza cu buchetul.

— Aşa o să fac, spun şi nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

După o pauză de două secunde de tăcere, vocea lui calmă se aude din nou.

— Mă bucur că te-am auzit, Diana. Ne vedem

miercuri.

— Pe miercuri, Victor. Să ai o zi frumoasă în continuare.

— Şi tu la fel!

Închide, iar eu rămân cu telefonul încă la ureche câteva clipe.

Sunt încă confuză şi nu ştiu ce a fost asta. Sunt curioasă de discuţia pe care vrea să o aibă cu mine, însă un sentiment ciudat îmi alimentează în continuare starea de agitaţie. *Probabil că m-a luat prin surprindere.*

Adevărul este că a trecut atâta timp de când nu l-am mai văzut pe Victor.

Mă aşez visătoare pe scaun şi îmi amintesc când a fost asta ultima dată. Eram la o petrecere, oarecum plictisită de atmosfera formală, cu toate că nişte cunoştinţe reuşiseră să mai dea culoare evenimentului predominant de alb şi negru.

Îmi amintesc perfect seara aceea. O fracţiune de secundă am avut impresia că zăresc o figură ce mi se părea cunoscută şi un fior mi-a trecut prin stomac, însă l-am ignorat imediat fiind conştientă că mai erau şi alte cunoştinţe la acest eveniment. Însă câteva minute după aceea, un chip mult prea familiar stătea la o mică distanţă de mine.

Înalt, îmbrăcat într-un costum negru şi cu papion, cu părul şaten închis, puţin rebel, iar ochii negri, mă privea fix. *Un fel de Theo James în varianta mult mai familiară,* mă gândesc pentru o clipă. Fiorul a reapărut şi inima a luat-o la goană,

însă bucuria revederii nu am putut-o stăpâni şi l-am întâmpinat cu un zâmbet plin de fericire. Şi sincer. Îmi fusese dor de el, de băiatul cu care copilărisem şi cu care dansasem toată seara la o nuntă, ca doi adolescenţi îndrăgostiţi. Oare eram îndrăgostiţi sau doar doi copii cărora le făcea plăcere să petreacă timpul împreună şi să vorbească despre tot felul de prostii?

Dar în faţa mea nu mai era acel adolescent, ci un bărbatul superb care nu mai avea nimic în comun cu băiatul pe care nu îl mai văzusem de peste zece ani, decât ochii negri la fel de pătrunzători.

Nu îmi amintesc discuţia… au fost cuvinte formale, fiind conştientă că eram priviţi de cei de lângă mine. I l-am prezentat pe Vlad şi ştiu că am avut un sentiment de reţinere, probabil cauzat de cearta pe care o avusesem cu acesta chiar în seara respectivă, nefiind un mare fan al ieşirilor de acest gen şi pentru că fusese la un pas să mă lase baltă şi în această seară. Dar Victor părea atât de calm şi privirea lui devenea hipnotizantă. Mă regăseam în ea, eu cea copilăroasă şi plină de viaţă. Însă nu ştiu de unde a apărut la braţul lui o brunetă foarte simpatică, care s-a prezentat ca fiind logodnica lui, iar eu m-am simţit ca trezită dintr-un vis cu doi adolescenţi. Mare lucru nu îmi mai amintesc din acea seară, doar că în puţinul timp cât am mai stat, nu l-am mai văzut, chiar dacă l-am căutat de mai multe ori cu privirea prin mulţime.

— Mai ai nevoie de telefon?

Vocea Valentinei mă sperie. Mă uit la ea o clipă încă pierdută printre frânturile de amintiri.

— Stai o secundă să îmi notez numărul care a sunat.

Trebuie să îi dau un sms.

Capitolul 4

Magda se uită de câteva minute pe hârtiile din faţa ei. M-a controlat de două ori de când am ajuns dimineaţă la ea şi, sincer, deja sunt obosită. Nu am mâncat nimic şi cred că se apropie ora prânzului. Dacă nu îmi dă diagnosticul mai repede, o să muşc din ea de foame.

— Ce văd eu aici nu e de natură fizică.

Ridic o sprânceană şi aştept să continue.

— Fizic, eşti perfect sănătoasă. Observ doar o uşoară esofagită, dar asta e, mai mult ca sigur, din cauza episoadelor de vomă pe care le ai. În rest totul e ok.

Aşază tacticos hârtiile pe birou, ridică privirea spre mine şi mă scanează.

— Cât de stresată eşti?

Ridic din nou o sprânceană. Vreau să o iau la mişto, însă tonul ei este prea serios să mă arunc la glume.

— Nivel normal, dacă pot să spun aşa. Nimic ieşit din comun.

— Ai spus că stările astea le aveai şi înainte de

a muri tatăl tău, dar acum s-au accentuat.

— Mai rare, o dată, de două ori pe săptămână.

— Şi cam de când au început?

Întrebarea m-a pus pe gânduri. Încerc să derulez fiecare lună în cap şi cu greu îmi amintesc un episod care cred că era cam printre primele de acest gen.

— Cred că de aproximativ un an de zile.

Oftează.

— S-a întâmplat ceva în perioada aceea?

Iar stau să mă gândesc, dar nimic nu îmi vine în minte.

— Diana… eu nu sunt de specialitate, dar sunt sigură că problema ta este de natură psihologică şi cred că ar fi indicat să discuţi şi cu cineva din domeniu.

De data asta ridic ambele sprâncene. Sunt total de acord cu terapia de acest gen, însă nu mă aşteptam să fie nevoie şi în cazul meu.

— Eu o să îţi prescriu nişte medicamente uşoare care să te ajute cel puţin să îţi liniştească aceste stări pe care le ai dimineaţa, însă din punctul meu de vedere, şi îmi permit să îţi spun asta pentru că soţul meu este psiholog şi am învăţat multe de la el în anii ăştia, cred că este ceva care te macină de la o vreme şi care s-a agravat după decesul tatălui tău. Ceva te stresează şi trebuie să afli ce este.

— Vrei să spui că stomacul meu este perfect sănătos, dar capul meu îmi face problemele fizice?

Sunt surprinsă. Nu. Şocată de ceea ce aud. Pe de-o parte uşurată, pentru că în noaptea precedentă îmi făcusem o mie de scenarii cu ce boală aş putea avea, iar răul de dimineaţă parcă le valida pe toate.

— Ceva de genul acesta. Corpul tău îţi transmite nişte somaţii. Este singura explicaţie logică pe care o găsesc, pentru că fizic, îţi repet, nu ai nimic.

După câteva minute, în care îmi scrie şi îmi descrie tratamentul, ies din cabinetul ei foarte bulversată şi gânditoare.

Psiholog? Înainte de orice psiholog, cred că e nevoie să am o întâlnire de urgenţă cu fetele şi să aflu şi părerea celei mai sincere persoane pe care o cunosc: Nicole.

Pe drum, spre restaurantul unde am stabilit să mă întâlnesc cu ea, dau toate telefoanele pe care le-am amânat dimineaţă. Valentina mă anunţă că pot să îmi încep contribuţia la rochie, iar vestea mă bucură foarte mult, reuşind să îmi mai ridice puţin moralul bulversat de doctoriţă. Însă inevitabil îmi dau seama că asta mă va scoate din priză vizavi de proiectul cu uniforme la care încă n-am nimic concret. Încerc să parchez maşina şi telefonul sună din nou.

— Bună! mă întâmpină cu veselie Vlad.

— Bună! Cum îţi e ziua?

— Acum m-am trezit. Sunt ameţit de prea mult somn, spune şi începe să râdă.

Şi mie îmi este somn şi foame, iar acum nu mă gândesc decât cum să închid ziua mai repede.

— Tu ce faci?

— Sunt în drum spre Nicole. Mergem să mâncăm ceva împreună.

— Cum a fost la doctor?

Nu prea am vorbit despre stările mele, am preferat să nu le dau atenţie, oricât de mult mă deranjau. Chiar dacă el este doctor, am preferat totuşi să ţin pentru mine acest gen de probleme, fiindcă, ştiindu-l cum e, o să înceapă să îmi dea sfaturi şi să mă chestioneze legat de stări, aşa cum a făcut şi Magda, însă el, de mii de ori mai insistent. Pus şi simplu evit să discut despre asta.

— Un simplu control de rutină, care mi-a confirmat că sunt perfect sănătoasă.

Nu trebuie să îl îngrijorez şi apoi să exagereze. Consider că este mai bine pentru el să nu îi dau alte detalii”.

— Mă bucur să aud asta. Oricum, dacă mai vrei şi o a doua opinie, eşti oricând binevenită la noi la clinică.

Face o pauză şi ştiu că l-a deranjat faptul că nu am apelat la serviciile lui şi am preferat „o necunoscută”.

— Ţi-am spus şi aseară: este medicul meu de mult timp şi sunt foarte mulţumită de ea, nu trebuie să o iei ca pe ceva personal.

Încerc să îl îmbunez… din nou… cum am făcut şi în seara precedentă.

— Cum crezi tu…

Tăcere de câteva secunde şi apoi continuă:

— A rămas că astăzi să ne vedem, nu?

— Exact. O să trec puţin pe la birou şi apoi vin la tine.

— Perfect. Te aştept.

Încerc să închei repede discuţia, pentru că mă chinui să găsesc un loc de parcare în zona centrală şi discuţia mă derutează.

De abia închid şi telefonul sună din nou.

— Eu am ajuns, mă anunţă Nicole.

— Acum parchez. Ajung în cinci minute.

De cum mă zăreşte intrând în restaurant, se uită suspicios la mine.

— Prosecco? mă întreabă direct.

— Aşa devreme?!

— Faţa ta îmi spune că azi trebuie să facem o excepţie…

Pentru o clipă ideea ei mi se pare tentantă.

— Faţa mea e nedormită, obosită, mi-e foame şi dacă beau zece grame de alcool acum, o să cad lată în treizeci de secunde.

— Îmi cânţi şi imnul naţional înainte?

— În treizeci de secunde? Îţi recit şi *Luceafărul.*

Începem amândouă să râdem şi realizez că abia acum reuşesc să mă relaxez. Deci eram foarte încordată până am ajuns…? *Se pare că da.*

Imediat apare şi un chelner care ne ia comanda şi îndată ce acesta pleacă, Nicole reia

discuţia:

— Ce s-a întâmplat? Chiar nu eşti în apele tale.

— Am fost la doctor de azi dimineaţă, aşa cum ţi-am spus. M-a obosit foarte tare şi când mă gândesc la câte aş mai avea de făcut, parcă nu ştiu cu ce să încep.

— Şi ce ţi-a zis?

— N-am nimic fizic. Sunt perfect sănătoasă.

Fac o pauză, conştientă că tonul vocii mele nu este atât de liniştitor.

— Se pare că stările mele de rău sunt pe fond psihic, pe bază de stres.

Nicole cunoaşte stările mele. Nu ştiu din ce motiv sau cum am ajuns să le povestesc fetelor despre episoade. Acum însă mă priveşte cu ochii mijiţi şi încearcă parcă să găsească o explicaţie.

— Stres? zice cu neîncredere, în timp ce eu aprob din cap.

Chelnerul apare cu băuturile şi dispare în câteva secunde.

— Dar tu eşti una dintre persoanele cele mai lipsite de griji pe care le ştiu… Ce te-ar putea stresa aşa de tare încât să te afecteze în asemenea hal?

— Ei bine, tu eşti prietena mea, şi accentuez „titulatura”, şi de aceea am vrut să mă văd cu tine înainte de a mă duce la un psiholog. Poate mă lămureşti tu, care vezi din exterior ce ar putea să mă afecteze şi ce nu.

— Păi în primul rând, părerea mea, este povestea cu tatăl tău. Încă nu ai acceptat pierderea lui.

— Total de acord, însă, cum am discutat şi cu Magda, stările acestea au apărut înainte de asta. Şi, se pare că este ceva în subconştientul meu care mă macină şi acum îmi trimite „somaţii”, după cum le-a numit ea.

Stăm amândouă gânditoare şi tăcute.

— Păi să le luăm pe rând, zice Nicole deodată. Afacerea merge bine, nu?

— Merge foarte bine! mă grăbesc să răspund. E un stres vizavi de deadline-uri, însă nu ceva atât de grav, pentru că mereu mă încadrez în termen şi nu e ca şi când lucrez cu securea deasupra capului.

Zâmbesc când îmi aduc aminte de rochia de seară.

— De mâine, cel mai probabil, o să mă apuc de rochia pentru balul vienez şi sunt atât de nerăbdătoare şi încântată!

Şi fac o pauză. Mâine e miercuri. Şi inima îmi bate din nou cu putere.

— Mâine mă văd cu Victor, şoptesc mai mult ca pentru mine.

— Cine e Victor? întreabă şi în voce i se simte un entuziasm exagerat.

— Victor este un vechi prieten de familie, cu care am copilărit şi am dansat când eram doar doi copii cu mintea haotică. Şi după mai mult de zece

ani ne-am revăzut anul trecut şi…

Un fior îmi trece prin stomac, când spun toate astea, amintindu-mi de bărbatul frumos din acea seară.

— Diana… vocea ei este ca un gong.

Îmi îndrept privirea pierdută în amintiri către cea din faţa mea.

— Cine e Victor?!

— Ţi-am spus, un prieten de familie. De fapt, tatăl lui şi tata au fost buni prieteni…

— Nu, Diana… mă întrerupe ea vizibil confuză. Cine e Victor pentru tine?

Un nou fior în stomac. *Ce vrea să spună?* Nu înţeleg…

— Tu ai idee cum te-ai luminat la faţă când ai vorbit despre el?

Pe faţa ei apare un zâmbet de parcă ar fi descoperit focul, în timp ce eu sunt şi mai încurcată şi cred că aberează.

— Nicole… nu am nimic cu el. Aşa cum ţi-am spus, ne ştim de mulţi ani şi nu am mai vorbit deşi mai mulţi.

— Dar asta nu schimbă faptul că te-ai luminăţia faţă aşa cum nu te-am văzut niciodată, atunci când ai povestit despre un bărbat…

— Probabil pentru că mi-a fost foarte drag şi mă bucur că mâine am ocazia să îl revăd după atâta timp şi să mai povestim.

— Sigur nu este nimic mai mult?

E neîncrezătoare şi încerc să o conving că nu

trebuie să îşi alimenteze filmul care îi rulează în cap.

— Foarte sigur, îi spun şi zâmbesc pentru a-i da de înţeles că nu are rost să continue subiectul ăsta.

— Şi cum de-aţi ajuns să vă revedeţi mâine?

E încă suspicioasă şi mă amuză.

— M-a sunat ieri şi mi-a vorbit puţin despre dezvoltarea businessului lui şi că vrea să discute ceva cu mine despre subiectul ăsta… Nici eu nu am înţeles prea bine, însă a rămas ca mâine să îmi povestească mai exact despre ce este vorba.

— Dar el cu ce se ocupă?

— Are o firmă de design interior. Ştiu că a apărut şi în Forbes, deci sunt sigură că este pe drumul cel bun.

— Forbes… interesant. Câţi ani are?

— Douăzeci şi nouă. A fost în „Top 30 sub 30”.

Toate detaliile acestea mi se derulau acum în minte, pentru că le ştiam de la tata, care se tot ţinea să îmi arate revista, însă nu o mai găsise la momentul respectiv.

— Interesant, repetă aceasta, luând o gură din sucul rece.

Insinuările ei îmi dau o stare de disconfort, aşa că trebuie să înceteze.

— Ultima dată l-am văzut anul trecut la un bal caritabil. Era împreună cu logodnica lui. Iar eu eram cu Vlad. Aşa că hai să trecem la un alt subiect.

Oftează şi pune paharul pe masă. Chelnerul apare cu mâncarea şi discuţia noastră ia cât de cât o altă direcţie.

— Ce mai face Vlad? mă întreabă ea deodată.

— E bine. Obosit că fuge mereu de la spital la clinică, dar îi şi place nebunia asta.

Zâmbesc, ştiindu-l atât de pasionat de munca lui. Am înţeles lucrul acesta de la începutul relaţiei şi de aceea nu m-am plâns când trecea şi o săptămână fără să îl văd, ştiind cât de prins era cu job-ul.

— Aham.

Tonul sec al prietenei mele nu mă surprinde. Nicole nu a fost o mare fană a lui Vlad încă de la început, insinuând că nu este destul de implicat în relaţie pe cât ar trebui şi că jobul este doar un motiv să mă neglijeze. De multe ori îi dau dreptate, însă mereu îmi revin după ce îmi amintesc de lucrurile pozitive şi momentele frumoase pe care le împărţim.

— Diana… Nicole îşi lasă jos tacâmurile şi mă priveşte serioasă. Noi două am vorbit foarte mult despre relaţia ta cu Vlad, despre cum este el, despre ce faceţi împreună şi pe unde vă plimbaţi. Ştiu că are multe părţi bune, continuă ea parcă citindu-mi gândurile, şi că lângă el te simţi destul de bine, dar dacă totul este atât de grozav, de ce nici măcar nu v-aţi mutat împreună până acum?

Mă blochez o clipă.

— Probabil pentru că ne place să avem fiecare

locul lui… avem programe diferite… răspund încurcată.

— Lucrurile astea nu or să se schimbe. Din câte mi-ai tot povestit, chiar pot să trag concluzia că, la fel ca în orice relaţie, s-a instalat monotonia şi aţi început să faceţi chiar tot mai puţine lucruri împreună. Când aţi fost ultima dată la un film sau când a fost el cu tine ultima dată la o petrecere din cele la care tu te tot duci?

Cam are dreptate şi treaba asta îmi provoacă agitaţie. Nu ştiu când am lăsat tacâmurile jos. Privesc spre ea, dar mă uit în gol. Sunt încurcată şi nu ştiu dacă tot ce încearcă ea să sublinieze are şi un scop.

— Ce încerc să spun este că lucrurile nu or să se îmbunătăţească, iar între voi se creează o distanţă care nu face decât să se mărească, iar eu una sunt sigură că tu nu faci decât să accepţi aceste schimbări de dragul lui şi al relaţiei dintre voi, însă în sinea ta nu îţi place şi poate ăsta este stresul pe care tu îl ai: relaţia ta care nu este aşa cum îţi doreşti.

— Poftim?!? explodez, însă nu ştiu dacă reacţia mea este exagerată sau nu.

— Tu ai spus de nenumărate ori că ţi-ai dori că Vlad să meargă cu tine la evenimente sau să vină şi el când ieşim în gaşcă şi în primul rând, ştii şi tu foarte bine problema cu partea… aia… Care se întâmplă foarte rar… Nu e normal ca după doi ani de relaţie să faceţi sex de nici două ori pe lună!

— Dar este obosit după gardă! sar repede să îl apăr. Ne înţelegem bine şi compensează cu aspectul acesta!

— Vrăjeală, Diana! Îţi trebuie un bărbat care să te ia de mână, să te ducă acasă şi să îţi arate în fiecare noapte cât de mult de iubeşte! Care să se bucure împreună cu tine de realizările tale profesionale, cât şi de prietenii pe care îi ai!

Imaginea îmi este vie în minte. Nu poate să aibă dreptate…

— Este frumos ceea ce spui tu, Nicole, însă un asemenea bărbat nu există.

Este o iluzie copiată din romanele de dragoste. Sunt convinsă că greşeşte.

— Ba există, Dy… şopteşte ea. Eu l-am întâlnit şi îi văd privirea plină de iubire în fiecare seară. Chiar şi acum după patru ani mă ia în fiecare noapte în braţe înainte să adorm. Ce te face să crezi că pentru tine nu este cineva care să te răsfeţe şi să te facă să te simţi la fel de deosebită, aşa cum meriţi?

Cuvintele ei încep să doară. Poate are dreptate, poate nu, asta nu înseamnă că eu şi Vlad nu avem ceva deosebit. Tac. Nu ştiu ce să-i răspund.

— Încă de la început am fost aşa, reuşesc după câteva clipe să spun. O relaţie matură în care dulcegăriile nu şi-au avut rostul… Nu mă plâng, pentru că şi eu am acceptat.

— Dar tu nu eşti aşa, Diana. Eşti visătoare şi

plină de romantism şi culoare, iar acum, când mă uit mai atent la tine, îmi dau seama că ai făcut nişte compromisuri pe care, de fapt, nu ai vrut să le faci şi de aceea ai starea asta. Tu VREI dulcegării, pentru că aşa eşti tu cu adevărat. Dar când eşti cu el eşti sobră şi serioasă şi parcă mereu atentă să nu faci ceva care să îl deranjeze… Nu eşti în largul tău şi asta te macină pe interior fără să îţi dai seama. Diana… ceva nu este în ordine în relaţia ta.

„Ceva nu este în ordine” sunt cuvintele care mi-au răsunat în minte de câteva zile şi le aud acum şi din gura ei, iar stomacul meu se întoarce pe dos. Toată agitaţia discuţiei îmi provoacă greaţă şi puţina mâncare pe care am înghiţit-o nu mai încape. Cuvinte şi stări de vomă. Totul se învârte în capul meu şi nu ştiu pe ce să mă concentrez pentru a mă linişti. Beau o gură de apă, dar starea parcă se agravează. Simt cum faţa îmi arde, inima îmi bate tot mai tare şi ştiu ce urmează.

— Diana… eşti ok? mă întreabă îngrijorată, aproape panicată.

— Mă duc până la baie. Mă întorc imediat.

Mă ridic repede şi aproape fug către toaletă unde inevitabilul se petrece.

Fuck. Dacă Nicole are dreptate?

Capitolul 5

Miercuri dimineaţa.

Ziua în care iau prânzul cu Victor, iar eu de peste douăzeci de minute stau cu capul peste colacul wc-ului. Probabil am ştiut că o să am starea asta de dimineaţă şi nu am rămas la Vlad peste noapte. Oricum el avea treabă la prima oră, iar eu voiam să mă întorc acasă, să îmi schimb şi hainele.

De când am deschis ochii am stomacul ghem şi încerc să îmi dau seama dacă iar e o stare cum erau toate de până acum sau sunt nişte emoţii. Pentru că mă simt emoţionată şi nu îmi dau seama de ce sunt aşa agitată. Da… mă văd cu Victor, dar nu e ca şi când îl văd pentru prima dată…

Mă reazem de faianţa rece şi îmi las corpul să se liniştească. *Poate ar trebui să încep tratamentul* Magda mi-a recomandat să îl încep în weekend, avertizându-mă că în primele zile este posibil să dorm mai mult decât de obicei, aşa că decid să mai amân până vineri. Vreau să scap de stările astea cât mai repede şi nu ştiu dacă pastilele or să mă ajute, dar merită să încerc până îmi dau seama de cauza lor.

După un sfert de oră simt că pot să mă ridic fără să iau din nou wc-ul în braţe. Nu am mai avut de mult o „criză” aşa chinuitoare. Încerc să găsesc scuze corpului meu şi să dau vina pe pizza din

seara precedentă, pe care am comandat-o la Vlad, însă n-am mâncat prea mult şi îmi recunosc că nu ea este vinovată.

Seara îmi trece repede prin faţa ochilor. Repede, pentru că n-a avut nimic deosebit, fiind o seară specifică nouă: pizza, o partidă de sex scurtă, surprinzător a fost una din zilele când s-a întâmplat acest lucru, pentru că de multe ori ne rezumăm doar la mâncat şi la dormit.

Nu ştiu de ce azi simt nevoia să critic acest aspect. Până acum nu m-am plâns deloc, însă azi, mintea mea parcă aleargă în direcţii pe care nici nu le ştiu.

Fac repede un duş şi în timp ce apa caldă mi se prelinge pe corp, încerc să mă gândesc cum să mă îmbrac, însă gândul îmi zboară la Victor şi la seara când l-am văzut ultima dată. Chipul lui, părul… Imaginea ochilor lui negri mă fac brusc să îmi amintesc ceva dintr-un vis de azi-noapte şi inima mi-o ia razna.

Sunt pe o canapea, iar în faţa mea Victor stă îngenuncheat; îmi ia faţa în mâini şi mă sărută, iar eu sunt extrem de fericită. Se desprinde din sărutare cu calm şi îmi spune că totul o să fie în ordine acum, că suntem împreună.

Un zgomot puternic lângă mine mă trezeşte din retrăirea visului care mă surprinde şi, în acelaşi timp, îmi face inima să îmi bată, dar nu la fel ca atunci când am stările de rău. Îmi dau seama că zgomotul vine de la duşul pe care l-am

scăpat.

Opresc apa şi ies buimacă din baie. *Ce este cu visul ăsta? De ce visez aşa ceva?* Mă aşez pe canapea cu mişcări de om hipnotizant, în timp ce privesc în continuu în gol, dar în faţa ochilor visul se derulează repetându-se.

Oare din cauza visului mi-a fost atât de rău? Ciudat însă, că amintirea lui acum nu îmi dă nicio stare de rău, ci îmi transmite fericirea pe care eu o trăiam în vis şi acest lucru mă surprinde.

Scutur din cap şi mă îndrept de spate. *A fost doar un vis cretin,* îmi zic şi încerc să ies din starea asta, focusându-mă pe altceva, cum ar fi cu ce mă îmbrac la întâlnirea cu vechiul meu prieten. Imaginea sărutului din vis îmi revine brusc în minte, iar eu scutur din nou capul să o alung.

Deschid dressingul şi-mi recunosc dilema fiecărei zile, însă şi eu sunt conştientă că azi trăiesc o dramă în faţa zecilor de rochii şi totuşi nimic nu mi se pare potrivit. Toate îmi par anoste şi nepotrivite. Simt că trece o veşnicie până mă decid la o rochie bleumarin şi o pereche de stiletto negri. Asortez totul cu un plic mare negru în care îmi arunc cele necesare şi mă uit la ceas. Este ora 11, iar eu trebuie să fiu la restaurant la ora 13. *Genial. Ce fac eu două ore?* Mă dezbrac de rochie pentru că nu vreau să îi fac cute şi mă aşez pe canapea la tv. Butonez. Butonez. Mă uit la ceas şi nu au trecut mai mult de două minute. Într-un final mă mobilizez la masa de lucru şi mă uit

printre schiţe, poate mai conturez ceva, însă nimic nu pare să aibă o formă. Reuşesc totuşi să omor cele două ore cu două episoade din „Sex and the city” găsite pe la tv, machiaj, încă ceva ştiri şi câteva telefoane scurte, pentru că se pare că azi nimeni nu are timp de vorbă.

Ajung la restaurantul „Il destino”, ales de el, la 13:02 şi mă pregătesc să parchez când primesc un sms: „Eu m-am aşezat pe terasă”.

Subtil mod de a mă atenţiona că a ajuns? Mă simt prost şi cobor repede din maşină. De obicei sunt super punctuală.

Terasa este foarte drăguţă, cu multe flori viu colorate şi îl zăresc imediat la una dintre mese. Stomacul mi se strânge imediat. Este îmbrăcat într-un costum albastru închis şi pare că priveşte în gol în timp ce se joacă absent cu pachetul de ţigări de pe masă. Dar îşi ridică privirea spre mine şi pentru o clipă respiraţia mi se opreşte. Jocul lui cu pachetul de ţigări se opreşte. Totul parcă îngheaţă în timp ce privirea lui fixă mă urmăreşte fără a trăda vreo emoţie pe chip. O senzaţie ciudată îmi răscoleşte stomacul şi fără să îmi dau seama cum, ajung lângă masă şi un zâmbet îmi apare pe chip.

Din fericire, privirea lui se îmblânzeşte şi ridicându-se în picioare redevine Victor pe care îl ştiu. Îmi zâmbeşte cald şi mă sărută pe obraji.

— Îmi pare rău pentru întârziere, mă scuz repede.

— Nu-i nicio problemă. Am vrut doar să te anunţ că sunt pe terasă şi nu în restaurant.

Aaa… mă gândesc eu. *Totuşi nu a vrut să fie atât de exigent cu punctualitatea… cred.*

Atmosfera este destul de lejeră, conversaţia curge ca şi când suntem încă în copilărie, însă cu subiecte mai serioase. Întotdeauna m-am simţit bine în prezenţa lui, însă de data asta ceva este puţin diferit şi nu îmi dau seama ce. Poate că totuşi timpul îi schimbă pe oameni, iar noi nu ne-am mai vorbit de mulţi ani. Ne-am luat amândoi câte o salată, însă eu mai mult mă joc cu ea din cauza stării de dimineaţă. Chiar dacă greaţa mi-a trecut aproape complet, simt că nu pot să mănânc prea mult. Observ că la fel face şi el, însă nu ştiu motivul lui pentru care nu prea mănâncă.

— Mi-a plăcut rochia pe care ai purtat-o anul trecut când ne-am întâlnit la gala aceea, îmi spune el, privindu-mă pentru o clipă cu aceeaşi privire pe care o avusese când am ajuns la terasă. Creaţia ta?

Zâmbesc satisfăcută de compliment.

— Bine-nţeles! Mă bucur că ţi-a plăcut. Alţii se aşteptau să vin cu ceva mai spectaculos, însă am optat pentru ceva clasic şi simplu.

— Ai fost perfectă.

Privirea lui îmi strânge din nou stomacul pentru o secundă.

— Nici tu n-ai fost mai prejos, mărturisesc eu fără să îmi dau seama.

— De aceea vreau să mă folosesc de creativitatea ta în proiectul meu.

Un chelner se apropie de noi şi luă de pe masă farfuriile de care nu ne mai atinsesem de câteva minute. Scurta pauză îmi dă ocazia să recapitulez proiectul pe care Victor mi-l propunea: să lucrăm împreună pe partea de design interior, eu ajutându-l cu idei pentru materialele textile, materiale unic personalizate pe care şi eu le pot folosi pentru rochiile mele. E o propunere frumoasă, care m-ar ajuta să folosesc şi alte produse decât cele standard din piaţă, iar partea de design interior mi-ar fi deschis un pic orizontul în domeniu şi trebuia să recunosc că erau nişte bani în plus pentru o activitate care nu îmi necesită prea mult timp. Câştig destul de binişor din ce am acum, însă sunt din ce în ce mai încântată de colaborarea asta.

— Nu vreau să îmi dai un răspuns acum, îmi întrerupe gândurile şi realizez că ospătarul a dispărut de lângă noi. Ideea este că eu deja am doi clienţi care aşteaptă în două săptămâni nişte propuneri, iar săptămâna viitoare ajunge şi maşina de printţ.

Se apleacă spre mine, cu coatele rezemate pe masă şi arătătoarele îndreptate spre mine. Pe chipul lui apare un zâmbet viclean care mă face să zâmbesc la rândul meu.

— Concluzia este că sunt în rahat şi eşti singura la care mă gândesc că mă poate salva.

Nu mă pot abţine şi încep să râd. Pentru o clipă am revăzut copilul glumeţ pe care îl cunosc şi asta îmi dă un sentiment plăcut.

— Nu cred că am nevoie de timp să mă gândesc. Nu văd de ce n-am putea încerca să colaborăm.

Mă aplec la rândul meu, imitându-i poziţia corpului şi în special mâinile.

— Însă trebuie să ne mişcăm, că două săptămâni trec foarte repede şi eu mai am nişte schiţe pe care mă chinui să le termin de ceva timp.

Se luminează la faţă surprins de decizia mea luată atât de rapid şi se lasă pe spatele scaunului relaxat.

— Minunat! O să îţi trimită secretara mea un contract şi zilele următoare mergem împreună în locaţii să vezi şi tu spaţiile. Iar pentru creaţiile tale, tu doar faci desenele şi noi ne ocupăm de transpunerea desenului tău pe materialul textil.

Mă uit la el şi îmi place entuziasmul cu care vorbeşte.

— Şi mai trebuie să îţi trimit mostrele cu materiale pe care putem să printăm, ca să îţi faci o idee ce putem folosi.

— Îmi place planul, îi zâmbesc, revenind la poziţia relaxată pe scaun.

Când am ajuns înapoi la birou, Valentina era agitată ca o cutie de cola scăpată pe jos.

— A sunat clienta cu rochia, a zis că vrea să

vadă în ce stadiu este pentru că e posibil să aibă nevoie de ea mai repede.

Îmi las cu calm geanta pe scaun procesând informaţiile.

— Dar are predare săptămâna viitoare. Cât de repede o vrea?

— A zis că o să discute cu tine detaliul acesta.

Mă uit repede la telefon şi văd că am câteva apeluri nepreluate. Nu ştiu când a sunat, însă înainte să revin cu telefonul către clientă mai vreau să arunc o privire la rochie să văd exact stadiul în care sunt.

Vestea clientei nu este bună: are nevoie de rochie la începutul săptămânii următoare, iar asta înseamnă că trebuie să lucrez non-stop la ea, în concluzie, o nouă întârziere la uniforme. Pentru prima dată mă gândesc şi la proiectul lui Victor care se suprapune cu toate astea.

Îmi strâng părul şi pun căştile în urechi. Este ritualul meu de concentrare maximă şi toată lumea ştie că în momentul ăsta sunt în lumea mea: nu aud, nu văd altceva decât rochia pe care o am în faţă.

Mintea îmi zboară din nou la Victor şi la colaborarea cu el. Nu mă sperie să am o perioadă aglomerată, pentru că mereu fac faţă cu brio situaţiilor contra-cronometru, le privesc ca pe o provocare şi îmi plac cel mai mult. Altceva însă îmi dă o stare uşor agitată şi nu ştiu ce. Privirea lui fixă îmi revine în minte şi imediat am sentimentul

că am mai zărit-o cândva, însă nu-mi amintesc nimic altceva, iar sentimentul se risipeşte imediat.

Scutur din cap şi dau drumul la muzică.

Nu ştiu când trece timpul şi simt prezenţa Valentinei care mă anunţă că pleacă şi ea. Mă uit la ceas şi este trecut de ora 7.

— Te mai pot ajuta cu ceva? întreabă ca de fiecare dată, însă ştie că nu are cu ce.

— Stai liniştită, vorbesc printre dinţi având un bold între buze. Vorbim mâine.

— Să nu dormi aici!

Ridic o mână mai mult alungând-o şi rămân singură în atelier. Mă opresc pentru o clipă să privesc în jur şi îmi dau seama că sunt fericită făcând ceea ce îmi place.

Este trecut de ora 2 când mă prăbuşesc în pat după un duş scurt. Încerc să îmi amintesc dacă am mâncat şi altceva în afară de două frunze din salata de la prânz, dar adorm surprinzător de repede.

Dimineaţa însă vine cu aceeaşi senzaţie de greaţă. Inima îmi bate cu putere şi în minte mi se derulează frânturi dintr-un vis fără sens în care apărea şi Victor. Nu-mi amintesc nimic altceva decât chipul lui. Comparativ cu ziua precedentă starea nu este atât de urâtă şi trece mai repede, ceea ce îmi permite să fiu chiar mai devreme de ora 10 la birou, din nou spre surprinderea Valentinei.

— Ai un mail, mă anunţă ea. Cu un draft de

contract de la Loels Design.

Recunosc firma lui Victor şi o instruiesc pe Valentina să îl verifice înainte să dăm ok-ul pe el. După puţin timp se întoarce cu o farfurie pe care sunt două croissant-uri cu unt şi le aşază lângă cana mea cu cafea”.

— Este un draft standard. Am vorbit cu avocata şi e de aceeaşi părere. E ok.

Trag aer în piept şi mă opresc o clipă privind în gol.

— Transmite-le şi celor de la Loels că putem începe colaborarea.

Seara am o discuţie mai aprinsă cu Vlad, care vrea să mă duc la el şi se supără când îi spun că am nişte zile foarte aglomerate şi nu am timp. Pentru prima dată atitudinea lui mă revoltă şi nu înţeleg de ce el nu este înţelegător la fel cum sunt şi eu cu zilele în care el este de gardă. Înţeleg dorinţa lui să ne vedem, pentru că în weekend este plecat din Bucureşti, însă n-am starea necesară să dau atenţie episodului şi mă concentrez pe rochia mea. Plec totuşi mai devreme pentru că sunt într-un punct în care mai am nevoie de nişte ajustări din partea fetelor, aşa că îmi iau caietul cu schiţe şi acasă continui să fac nişte încercări pentru uniforme.

A doua zi vine cu o surpriză.

Eram în atelier când o văd pe Valentina cu un

buchet minunat de lalele albe şi un zâmbet mare pe chip. Inima începe să îmi bată mai tare.

— Are şi un bileţel, chicoteşte ea, întinzându-mi buchetul şi un plic mai mare.

Mă încrunt uşor, amuzată de asocierea florilor cu un plic şi iau bileţelul agăţat de buchet pe care îl citesc: „Pentru viitor. Victor”.

Valentina îmi arată plicul A_3, însă bănuiesc că în el este contractul aşa că îi dau voie să îl deschidă. Se duce după pix şi profit de secundele acestea să mă pierd în buchetul minunat cu florile mele preferate. Au trecut ani de când am primit ultimele lalele albe, florile mele preferate.

Întoarsă cu pixul, în timp ce eu semnez, Valentina îmi aduce o vază şi aşază buchetul pe măsuţa de lângă geam.

— Îl duc în birou sau îl iei acasă?

— Lasă-l aici momentan. Oricum zilele astea aici e birou şi casă.

Iese din încăpere, lăsându-mă singură să îmi continui treaba, însă privirea îmi fuge de multe ori spre buchetul de pe masă, când mă loveşte gândul că politicos este să-i mulţumesc, însă nu ştiu dacă s-o fac printr-un telefon sau un sms.

Închid ochii o clipă şi privirea aceea a lui îmi apare în minte. Sms.

„Mi-ai înflorit atelierul. Sunt minunate! Îţi mulţumesc!”

Răspunsul lui vine destul de repede.

„Îţi trimit unul şi pentru acasă?”

„Momentan atelierul este şi casa mea. Multă treabă…”

„Am uitat să îţi trimit mostrarul. Când ne putem vedea să iau şi contractul de la tine?”

Ar putea să trimită un şofer să facă toată treaba asta, dar dacă vrea el să vină personal… Uitându-mă în jur mă gândesc că ar fi o idee bună să vină pe-aici să vadă şi atelierul. Mă gândesc la programul meu pentru ziua următoare şi în afară de un mic târg de haine la care am promis că ajung în prima parte a zilei, după-amiază am în plan să lucrez de zor să termin contribuţia mea la rochie.

„Mâine după 2–3 sunt la atelier până târziu. Dacă nu ai alt program, poţi să dai o fugă şi cu ocazia asta vezi micul meu univers”. Rezist tentaţiei de a pune un smiley face.

„Nu pot să promit, dar încerc”.

Mă uit câteva minute la telefon. *Oare mă aşteptam la un alt tip de răspuns, decât unul… fad?*

Îmi reiau treaba şi acelaşi ritual ca în seara precedentă: stat până târziu şi apoi somn.

Dimineaţa începe la fel ca în ziua de miercuri, cu o stare mai rea decât în ziua precedentă şi cu o vizită la baie de peste o jumătate de oră. Când mă uit în oglindă îmi vine să plâng de mila tipei care se uită la mine cu ochii roşii de oboseală şi înlăcrimaţi de la crizele de vomă chinuite. Îmi fac un ceai şi după un timp, când simt că pot să stau

în picioare, încep cu greu să mă pregătesc pentru micul eveniment care începe în câteva ore.

Este ora 11 când ies pe uşă, îmbrăcată într-o rochie albastră, prinsă cu o curea de piele care îmi place cum îmi scoate în evidenţă talia şi un sacou bleumarin peste ea. Contrar prognozei, este totuşi destul de frumos afară.

O ultimă privire în oglinda din lift şi îmi văd oboseala pe chip, dar sper ca machiajul să acopere orice urmă de om bolnav. În weekendul ăsta intenţionam să încep tratamentul de la Magda, însă la cât am de lucru nu îmi permit să fiu somnoroasă şi de focusată de la rochie pe ultima sută de metri.

Evenimentul are loc într-un pub recent deschis şi este un fel de târg de bijuterii şi haine, majoritatea făcute manual. Este o idee drăguţă şi multă lume cunoscută prezentă, aşa că nu mă simt singură nicio clipă.

Laura, organizatoarea, mă ia de braţ de lângă o altă persoană cu care vorbeam şi mă pupă zgomotos pe obraz.

— Mi-era dor de tine! Dacă nu veneai mă supăram rău!

— Ţi-am promis că vin! Când nu mă ţin eu de promisiune?

Şi îi zâmbesc cu inocenţă, însă numai eu ştiu cât mi-aş fi dorit să stau acasă şi să zac. Însă nu las starea mea să se vadă nicio clipă şi continui să zâmbesc prietenei mele vechi.

— Cum ţi se pare? spune şi mă întoarce spre un fotograf care tocmai apăruse lângă noi. Zâmbeşte!

— Multe lucruri interesante, răspund după ce acesta ne face aproape zece poze.

— Ai apucat să vezi tot?

— Am dat o tură…

— Şi…? Laura este foarte nerăbdătoare să afle părerea mea şi mie îmi place să o tachinez.

— Are potenţial, decid să-i curm chinul. Ai deja câţiva participanţi cunoscuţi şi văd că a venit chiar foarte multă lume. Sunt sigură că la următoarea ediţie o să ai nevoie de o sală mai mare.

Cuvintele mele aduc o mare bucurie pe chipul Laurei, iar părul ei roşu pare mai luminos decât înainte.

— Dar George de ce nu a participat?

Îmi amintesc de prietenul nostru comun care face nişte inele handmade deosebite.

— Cred că e supărat pe mine… recunoaşte ruşinată Laura.

Privirea mea întrebătoare o face să îmi explice:

— Am fost acum câteva săptămâni la petrecerea unei reviste şi îmi spusese că vrea şi el să vină, însă nu am reuşit să îi fac rost de invitaţie, iar pe invitaţia mea mi-am luat soţul… şi de-atunci nu mi-a mai răspuns la telefon.

— Ciudat… răspund eu amintindu-mi

evenimentul la care trebuia să merg şi eu, însă ceva intervenise şi nu mai mersesem. Dacă veneam, îl luăm cu mine.

— Dar chiar, tu de ce nu ai venit atunci?

— Chiar nu îmi amintesc ce a intervenit… spun şi rămân pe gânduri.

Ni se alătură o altă cunoştinţă, însă mintea mea încearcă să îşi amintească de ce n-am mers la eveniment şi îmi amintesc: Vlad îmi ceruse să rămân cu el acasă, pentru că nu se simţise bine după o gardă lungă şi obositoare şi cum nu ne mai văzusem de câteva zile bune, decisesem să îi fac pe plac. Vlad, pe care nu l-am mai văzut de câteva zile şi care este încă morocănos şi supărat că nu m-am dus la el acum câteva seri. Vlad, pe care nici în weekend-ul ăsta nu o să îl văd, fiind plecat în provincie la părinţii lui.

După un prânz uşor împreună cu Laura şi alte câteva persoane în care tematica principală este fashion-ul, mă opresc la obişnuitul Starbucks pentru o cafea mare cât să îmi ajungă toată noaptea până termin rochia.

Gândul îmi zboară la Victor care „nu a promis, dar încearcă” să vină la atelier şi nu mă pot întreba dacă chiar o să vină.

Ajung la birou şi, profitând că sunt singură în tot atelierul, dau muzica tare şi încep să mă învârt pe lângă rochie. Arunc o privire la buchetul de lalele şi mă apuc de lucru.

Nu ştiu cât timp a trecut, când aud pe cineva

în spatele meu şi inima mi se strânge, însă mă liniştesc imediat când o văd pe secretara mea minionă.

— M-ai speriat! Ce cauţi aici?

— Am observat ceva la site şi de-acasă nu mă lasă să fac nimic. Stai liniştită că în maxim o oră plec şi nici măcar n-o să mă simţi.

Mă prefac că sunt supărată şi îi spun scurt.

— Sper.

Ştie că glumesc şi începe să râdă întorcându-se la biroul ei. Dau drumul din nou tare la muzică şi mă întorc la ale mele.

Sunt tot mai acaparată de rochie şi cu cât mă apropii de final, cu atât sunt mai mulţumită de rezultat. Îmi cunosc clienta destul de bine şi sunt convinsă că o să fie mai mult decât mulţumită. Mă uit la ceas şi văd că este aproape 6 seara, iar *oboseala* dimineţii agitate începe să îşi spună cuvântul. Mă descalţ de pantofii stileto pe care uitasem că încă îi aveam în picioare.

Mă întreb dacă Vale încă mai este la birou, dar observ ceva mişcare pe acolo şi îmi întorc atenţia către treaba mea. O melodie de-a lui Lorde se aude pe fundal şi încep să mă mişc pe lângă rochie ca şi când aş dansa. Melodia e plăcută, iar eu mă simt bine făcând ceea ce îmi place. *Ce ar putea să îmi dea problemele astea de sănătate când totul merge atât de bine?*

Alung din minte subiectul şi încep să fredonez încet, însă simt o prezenţă în spatele meu şi mă

întorc convinsă că Valentina vrea să mă anunţe că pleacă.

Însă în spatele meu, rezemat de tocul uşii este Victor.

Capitolul 6

Stă cu mâinile încrucişate peste piept şi îmi zâmbeşte. Este îmbrăcat cu o pereche de blugi negri şi un sacou casual albastru.

— Continuă, nu mă băga în seamă, îmi spune cu un zâmbet în colţul gurii.

— Cam greu…

Răspunsul meu îl face să ridice din sprâncene.

— Stai în uşă şi lumina din spatele tău creează umbre pe rochia mea.

Îmi place reacţia lui de surprindere şi încep să râd, iar el face acelaşi lucru înaintând spre mine.

— Te-am sunat de câteva ori, dar nu ai răspuns, îmi explică el, oprindu-se la aproape un metru de mine. Aşa că am sunat pe fix şi mi-a răspuns asistenta ta, care a zis că e ok să vin, că te găsesc până târziu.

Fără tocuri îmi dau seama că este cu un cap mai înalt decât mine, ceea ce mă face să îmi ridic capul spre el mai mult decât până acum.

— Parcă nu erai atât de scundă, spune încet ca şi când îmi citeşte gândurile.

— Parcă nu erai atât de înalt…

— Am crescut.

Privirea lui mă fixează într-un mod ciudat, care mă face să fiu neliniştită şi simt că faţa îmi ia foc.

— Micul Victor a crescut, încerc să glumesc, însă chipul lui este fulgerat de o seriozitate bruscă şi face un pas în spate agăţându-se cu degetele mari de buzunarele blugilor.

— Mi-a dat asistenta ta contractul şi l-am semnat, însă am venit să îţi aduc mostrarul şi să îţi povestesc puţin despre ce putem face cu materialele, dar din câte văd… face o pauză zâmbind forţat şi puţin ironic, eşti cam ocupată.

Mă încrunt în glumă.

— Nu mai am atât de mult! îmi apăr repede creaţia, întorcându-mă cu faţa spre ea. Cred că mai am maxim o oră partea mea şi luni dimineaţă fetele vor face ultimele retuşuri.

Zâmbesc satisfăcută de rezultat şi de faptul că m-am încadrat în timp mai bine decât mă aşteptam, aşa că oftez uşurată.

— Eşti obosită… remarcă el încet, trezindu-mă din reveria care îmi arăta produsul final.

— Mi s-a schimbat termenul de predare al rochiei cu aproape o săptămână, îi povestesc eu, întorcându-mă spre el, în timp ce mă joc cu o bucată de dantelă. Aşa că zilele astea practic am dormit pe-aici.

— Şi iubitul tău nu se simte ignorat?

Simt un ton ciudat în vocea lui, însă privirea îi este la fel de pătrunzătoare. Însă ceva mi se pare

ciudat în a discuta cu el subiectul ăsta, aşa că încerc să evit.

— El este mai ocupat decât mine, nu are timp să se simtă singur.

Îmi zâmbeşte sec şi îşi loveşte uşor palmele între ele.

— Te deranjează dacă stau cu tine până termini şi după aceea stăm de vorbă despre mostrar?

Întrebarea lui mă ia prin surprindere, însă el pare foarte entuziasmat de idee şi un sentiment ciudat mă opreşte să-i stric entuziasmul. Nu îmi place să lucrez cu asistenţă, însă sunt obişnuită să am în preajmă croitoresele, deci…

— Ia un loc.

Mă opresc şi ştiu că dacă vreau să lucrez în condiţiile astea, trebuie să îmi fac tot ritualul.

— Doar că în cazul ăsta trebuie să îmi pun căştile.

El se uită uşor amuzat la mine.

— Dar vreau şi eu să ascult ce asculţi tu.

Stau o clipă pe gânduri şi imediat îmi vine o idee. Ies din încăpere în timp ce el mă urmăreşte cu privirea aşteptând să vadă ce fac. După câteva secunde mă întorc cu laptopul meu pe care îl deschid şi dau drumul la iTunes.

— Acelaşi playlist este atât în laptopul meu, cât şi în telefon. Trebuie doar să dau drumul în acelaşi timp la muzică şi îi zâmbesc, mândră de ideea mea, iar el râde cel mai probabil amuzat de

mine.

— Domnişoară Marinescu, este o idee foarte bună.

Se aşază încet picior peste picior pe unul dintre scaunele de lângă măsuţa cu flori şi se uită peste umăr la ele, apoi la mine, într-un mod care mă face iar să simt că roşesc.

Ce dracu' e cu mine?! De obicei nu sunt atât de sensibilă… în niciun caz cu Victor…

— Acum nu mai fac nicio umbră, deci chiar poţi să nu mă bagi în seamă.

Cam greu… Zâmbesc şi dau drumul la muzică pe ambele device-uri. Banks „Brain" începe să răsune în încăpere. Îl dau mai încet pe laptop, dar mai tare în căşti şi mă întorc spre rochie.

Încerc să ignor prezenţa lui, însă mi-e foarte greu. Mă uit la rochie. Rămăsesem la partea de sus unde aşezam broderia făcută manual. Pun un ac între buze şi cu un altul mă joc încercând să îmi amintesc unde urma să le prind. Îl simt cum mă priveşte şi mă simt neliniştită. Iau boldul din gură şi îl înfig aiurea în manechin. *Broderia. La ea rămăsesem. Unde e broderia?* Mă uit în jur. Bucata care îmi trebuie este lângă vaza cu flori. Mă uit spre ea, mă uit spre el, privirile ni se încrucişează şi tot ce pot să fac este să îi zâmbesc. Nu aud nimic decât muzica şi inima cum îmi bate. Mă duc spre masă, însă privirile noastre nu se desprind. Iau bucata de broderie şi mă întorc repede la rochie, ca şi când furasem ceva de pe

masă.

Îl simt cum zâmbeşte şi nu mă pot abţine nici eu. Oftez încercând să mă concentrez la ce trebuie să fac.

Broderia. Broderia. Îmi repet în minte. *Ce e aşa greu? Pune broderia şi înfige acele!* Dar nu e atât de uşor.

Dar îl simt în spatele meu şi parcă mi-e teamă să mă întorc. Încet îmi scot o cască din ureche şi, ţinându-mi respiraţia mă întorc spre el, descoperind că nu este chiar atât de aproape pe cât îmi imaginam.

Îmi zâmbeşte şi aşteaptă să îmi scot şi cealaltă cască.

— Ceva nu este în regulă, îmi spune el cu un zâmbet în colţul gurii, însă cuvintele lui mă lovesc ca un pumn în stomacul sensibil.

Cuvintele care mie îmi sună obsesiv în cap, le auzeam şi din gura lui acum.

Probabil citeşte uimirea de pe faţa mea şi continuă:

— Observ că mai mult te încurc sau cel puţin aşa simt.

Scutur din cap, încercând să îmi revin.

— Aşa că te las să lucrezi cât mă duc să iau ceva de mâncare, pentru că am un feeling că nu ai mâncat nimic de seară şi e aproape 8…

— Ai dreptate, reuşesc să zâmbesc.

— Preferi ceva anume?

— Te las pe tine să alegi. Dar pentru mine să

nu iei prea mult.

— Nu îţi este foame?

— Nu prea am poftă de mâncare în ultimul timp, recunosc, nedorind să spun mai multe, însă de data asta se încruntă.

— Ai probleme de sănătate?

De unde îşi dă el seama imediat că aş avea ceva?

— O perioadă mai stresantă, nimic mai mult, încerc să îl liniştesc.

Nu pare convins, dar nu insistă şi se îndreaptă spre uşă.

— Pot să iau cheia de la intrare? Poate nu o să auzi când sun şi aşa te deranjez mai puţin.

— Bună idee, sunt de acord şi trec pe lângă el spre birou să îi dau cheile mele din geantă.

După ce iese mă prăbuşesc efectiv pe primul scaun din apropierea. Inima îmi bate cu putere şi mă uit la ceas: 122 bpm.

Îmi reamintesc visul în care mă săruta, spunându-mi că totul o să fie în ordine, iar acum tot el îmi spune că ceva nu este în ordine. Mă simt tot mai agitată, însă îmi dau seama că nu este deloc starea aceea de rău pe care o am în fiecare dimineaţă, este altceva. Orice ar fi, decid că îndată ce ajung acasă o să iau pastilele alea.

După aproape patruzeci de minute eram în genunchi în faţa rochiei, făcând ultimele retuşuri şi încercând să termin până la întoarcerea lui Victor. Când am auzit un fâsâit în spatele meu,

pentru că nu îmi mai pusesem căştile, mi-am dat seama că era el şi mi-am întors *capul pe* jumătate, cât să îl văd cu două plăsuţe din plastic aproape pline.

— Dar mult mai mănânci! i-am zis ironic.

— O să mănânci şi tu când o să vezi ce-am luat.

— Aşteaptă-mă, te rog, cinci minute şi te ajut să le despachetezi, îi zic întorcându-mă la rochie.

— Lucrează liniştită că le desfac eu. Tu doar să îmi spui unde să pun masa.

— Cred că biroul meu este cel mai potrivit, spun eu, ştiind că în bucătărie spaţiul este mai mic.

Iese cu plasele şi dispare în întunericul de pe hol.

— Bucătăria este următoarea încăpere pe dreapta, dacă ai nevoie de ceva, strig eu încercând să acopăr muzica.

Sper că m-a auzit, că nu-mi răspunde.

Cred că m-am lungit la aproape zece minute, însă sunt mulţumită de rezultat şi mă ridic scuturând scamele de pe rochie şi mă întind ridicând mâinile deasupra capului să îmi dezmorţesc oasele.

Cu mâinile împreunate ca o rugăciune fac înconjurul manechinului şi analizez fiecare detaliu să fiu sigură că nu am omis nimic. Totul este în regulă, când îmi ridic privirea şi îl văd pe Victor în uşă.

— Nu fac umbră, că sunt stinse luminile în spatele meu.

— Iartă-mă, mă scuz repede. Au trecut mai mult de cinci minute… şi mă îndrept spre el, urmându-l spre biroul meu unde sunt cu adevărat surprinsă.

Mă aşteaptă un festin pe biroul meu care, de obicei are doar laptopul şi nişte caiete de schiţe. Acum lumina este dată de lampa de lucru şi câteva lumânărele electrice de care uitasem că le aveam.

Îl privesc pe Victor plăcut surprinsă.

— M-am gândit că o cină liniştită o să te mai destreseze, îmi spune cu un zâmbet plin de încredere. Ţi-am lăsat în frigider şi nişte fructe, poate ţi se face poftă.

— Foarte drăguţ din partea ta, spun eu vizibil impresionată de atenţia lui. Dar nu era nevoie…

— Nu te simţi bine şi m-am gândit că este un pas în a te ajuta să fii ok.

— Chiar sunt ok, Victor, spun blând, dar uşor apăsat pentru că nu îmi place când cineva îşi face degeaba griji pentru mine.

Nu spune nimic şi mă simt vinovată pentru tonul meu, aşa că încerc să sparg atmosfera încordată revenind la un ton mai vesel.

— Hai să vedem ce ai gătit!

Spre surprinderea mea mănânc mai mult decât am mâncat în ultimele zile, terminând toată porţia mea de piept de pui cu ierburi aromatice şi legumele la grătar, însă sunt împotmolită la

desert, nefiind o mare fană a dulciurilor. Totul era acompaniat de un vin alb, însă pentru desert mai scoate din pungă şi o sticlă de vin roşu.

— Tu vrei să mă îmbeţi, îi spun eu uitându-mă la paharul meu aproape gol.

— Sărbătorim! îmi răspunde vesel şi îl las să vorbească în timp ce beau ultima gură de vin alb. Avem multe motive şi mă priveşte pe sub sprâncene câteva secunde cu aceeaşi insistenţă pe care o mai văzusem în seara asta.

Toarnă puţin vin roşu în ambele pahare şi mă aşteaptă să îl ridic şi eu pe al meu aşa cum face el.

— Pentru noua noastră colaborare şi pentru rochia pe care ai terminat-o, face o pauză şi continuă: şi pentru noi.

Zâmbesc ca şi când îl aprob pentru spuse şi clinchetul paharelor răsună în încăpere. Se mai aude muzică din atelier şi trebuie să recunosc că atmosfera este destul de relaxantă… poate chiar romantică.

Alung imediat gândul cu romantismul, pentru că nu am de ce să mă gândesc că ar putea fi ceva mai mult decât o cină. Nu am voie să mă gândesc.

— Nu cred că mai pot mânca şi desertul, recunosc eu, uitându-mă la felia de tort de ciocolată care totuşi arăta apetisant.

— Îl împărţim.

Ideea este ceva nou pentru mine. Nu cred că am mai împărţit vreodată desertul cu cineva.

— Nici eu nu pot să mănânc o felie întreagă,

dar e atât de bun, încât merită măcar să îl guşti.

Şi împinge uşor farfuria la mijlocul distanţei dintre noi.

Zâmbesc uşor amuzată şi, pentru o clipă, mă gândesc la scenele de genul acesta din filmele de dragoste.

Terminăm şi felia după câteva dueluri între linguriţe şi după ce el îmi cedează bucăţica de căpşună de deasupra ca un gentleman, îl tachinez pe baza cavalerismului versus căpşunile care ştiu că lui nu îi plac.

Într-un târziu, după ce terminăm, îmi arată mostrarul cu materiale şi începe să îmi povestească despre fiecare în parte, de unde am putea cumpăra textilele şi cum arată culorile printate pe fiecare în parte. Răsfoiesc catalogul, atingând fiecare material în parte şi îmi imaginez ce-aş putea să fac cu ele. Dintr-odată mă luminez la faţă şi el se opreşte din povestit văzându-mi zâmbetul de pe chip.

— Tocmai m-ai ajutat să găsesc o idee pentru nişte uniforme pe care trebuie să le fac pentru un client!

Sunt fericită la culme pentru că ideile prezentate de Victor se mulează perfect cu ce îşi doreşte clientul meu pentru uniformele din cafenele şi tehnologia aceasta îmi permite să mă joc mult mai uşor cu culorile. Mă uit la el şi privirea lui fascinată mai că mă face să îl pup, însă mă abţin fiindu-mi teamă să nu fie un gest

deplasat, aşa că îmi pun mâna peste a lui şi o strâng plină de fericire. El îşi pune şi cealaltă mână peste a mea, iar căldura lui este mai mult decât liniştitoare.

— Deci deja începem să lucrăm cu maşinuţa nouă?

— Foarte probabil şi posibil foarte curând, îi răspund la zâmbet retrăgându-mi mâna pentru a mai analiza materialele.

— Să nu uităm că săptămâna asta mai mergem şi la cele două case… Deci suntem pe drumul cel bun, spune şi se lasă relaxat pe spătarul scaunului.

Bat din palme fericită că am luat decizia de a colabora cu el şi mai ciocnim o dată.

După al treilea pahar mă simt deja ameţită, însă conversaţia cu Victor a fost atât de lejeră şi de liniştitoare încât nu îmi dau seama nici când trece timpul. Uitasem cât de bine mă simţeam în prezenţa lui şi cât de uşor mă putea face să râd. În ochii lui sclipesc luminile slabe ale lumânărelelor şi mă pierd cu gândul la omul din faţa mea. Este Victor pe care îl ştiu de când eram mici, însă este un Victor schimbat, matur şi stăpân pe sine, care pare că ascunde ceva în ochii aceia negri ce par şi mai întunecaţi în timp ce mă privesc. Nu mai e adolescentul cu care dansam acum mulţi ani, ci un bărbat frumos care pare că vede prin mine ca prin sticlă.

Simt cum mă înroşesc din nou şi asta mă face

să îmi mut privirea în altă parte.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă sesizând o schimbare.

— Nimic, mint cu uşurinţă, zâmbindu-i, cred că vinul m-a cam ameţit.

— Mai ai treabă pe-aici?

— Nu, am terminat pe ziua de azi, răspund uşurată. Luni mai avem puţin şi gata.

Se ridică şi strânge resturile, însă nu mă lasă să îl ajut, după care revine pe scaunul lui.

— Vrei să mai stăm sau te conduc acasă?

— Recunosc că este târziu, însă nu e nevoie să mă conduci.

— Am băut amândoi puţin, dar o să luăm un black cab. Nu te las la ora asta să mergi singură acasă.

Insistenţa lui mă face să mă simt ocrotită şi gândul că nimeni nu a mai fost atât de atent cu mine mă întristează. Nici măcar Vlad.

Ajunşi în faţa blocului meu, mă conduce până la intrare, dar mâinile mele moi scapă cheile pe jos şi încep să râd.

— Ok, spune el amuzat, te conduc până sus, şi se apleacă să ia cheile după care îmi deschide uşa.

— Eşti un adevărat cavaler, râd eu, mergând în faţa lui spre lift.

— Nici pe departe, spune cu o voce mai serioasă, însă nu pot să îi văd chipul, iar dacă mă întorc ştiu sigur că o să ameţesc din nou.

Ajungem în faţa uşii mele şi îmi dă cheile de

unde o aleg pe cea bună, însă mi-o ia din mână şi se opreşte privindu-mă serios:

— Prietenul tău nu este acasă să îţi deschidă?

Întrebarea mă face să pufnesc ironic.

— Nu locuieşte aici şi este oricum plecat din oraş.

Răspunsul îi aduce o lumină pe chip şi, ridicând dintr-o sprânceană, îmi deschide uşa, apoi îmi înapoiază cheile.

— Îţi mulţumesc pentru această seară minunată, Diana.

— Eu trebuie să îţi mulţumesc, recunosc sincer.

Îmi fixează privirea pentru o clipă şi apoi se apropie de mine, ceea ce mă face să-i simt parfumul minunat care îl înconjoară. Apropierea lui mă agită în acel mod plăcut pe care l-am mai simţit în seara asta, iar el încet îşi pune o mână pe braţul meu şi mă sărută pe obraz. Stă o clipă în care simt că timpul s-a oprit în loc, dar apoi se îndepărtează.

— Noapte bună, Diana.

— Noapte bună, Victor, apuc să-i răspund.

Se întoarce şi dispare pe holul dinspre lift fără să se mai uite în urmă.

Întinsă în pat mă zvârcolesc ore bune până dorm.

Gândurile îmi sunt amestecate şi printre ele îmi amintesc că a doua zi Vlad a insistat să luăm cina împreună. Mi se pare ciudată invitaţia lui, el

care de obicei vrea să mâncăm în casă, însă nimic nu mi se pare în clipa asta mai ciudat decât ce am simţit în seara asta.

Fragmente din discuţiile noastre îmi revin în minte şi adorm destul de greu, însă somnul este iarăşi plin de vise şi din nou visul cu Victor care mă sărută şi îmi spune că totul o să fie în regulă.

Mă trezesc brusc şi din nou inima mi-o ia la goană, însă contrar stărilor de până acum, adorm la loc imediat.

O nouă zi, aceeaşi stare. Gândul că trebuie să iau cina cu Vlad îmi creează nişte emoţii ciudate şi îmi răscolesc stomacul dându-mi aceeaşi stare pe care o am în fiecare dimineaţă. Reiau ritualul pe care nu l-am mai practicat în ultimele zile. Inspir 1, expir 1, inspir 2, expir 2, îmi simt tot sufletul în gât şi fug imediat la baie unde, printre icnete, cedez nervos şi lacrimile de supărare sunt amestecate cu cele de durere. Îmi promit că de data asta o să iau pastilele, pentru că în felul ăsta nu mai rezist, nu mai am putere… Nu mai am putere să mă ridic nici de pe gresia rece din baie, unde mă întind fără vlagă, îmi este somn şi când mă uit la ceas descopăr, spre surprinderea mea, că este deja trecut de ora 10. De data asta starea de rău nu a venit cu noaptea în cap, dar m-a lovit mai rău ca până acum. Îmi este somn şi aş dormi pe jos, dar frisoanele încep să mă cuprindă şi ştiu că trebuie să ajung măcar pe canapeaua din sufragerie. Mi-e greu să mă ridic, fiindu-mi frică

că orice mişcare mă va readuce la starea de mai înainte. Încerc să găsesc explicaţii, dar cu cât mă gândesc mai mult cu atât simt că mai rău îmi fac, aşa că mă concentrez pe diferite puncte şi linii de pe jos.

Ţârâitul soneriei de la uşă mă sperie mai tare şi tot ce pot face e să înjur persoana care e la uşa mea. Aştept să plece, gândindu-mă că sunt vânzători ambulanţi. Un al doilea ţârâit mă loveşte ca un glonţ şi îmi dau seama că persoana respectivă insistă doar la uşa mea. Înjur din nou, însă de data asta reuşesc să îmi adun toată energia şi să mă duc la uşă, să gonesc pe cel care nu vrea să plece. Sunt sigură că faţa mea plânsă şi încercănată o să fie de ajuns.

Deschid uşa fără să mă mai uit pe vizor, rezemându-mă de ea, însă imaginea bărbatului din faţa mea mă lasă fără grai.

Capitolul 7

Privirea lui Victor se schimbă instant devenind aproape lividă când mă vede. Într-o secundă este lângă mine cercetându-mă.

— Diana, ce-ai păţit?

— Mi-e puţin rău, atâta tot, mint pentru că nu suport să mă victimizez.

— Tu te uiţi la tine? Mă ceartă şi este vizibil îngrijorat. Abia te ţii pe picioare!

— O să îmi treacă…

Îi fac loc să intre, simţind că nu mai am putere să stau prea mult în picioare şi, după ce închid uşa, mă urmează în sufragerie, unde mă aşez pe canapea. Stomacul mă doare şi îmi cuprind încet talia cu mâinile.

Victor vine imediat lângă mine şi se lasă în genunchi în faţa mea. Imaginea îmi aduce aminte de visul meu în care mă sărută şi, pentru o clipă, mă aştept ca el chiar să facă asta. Însă îşi pune mâinile pe genunchii mei şi mă priveşte cu îngrijorare.

— Nu te mai ascunde de mine. Spune-mi ce ai nevoie, îmi şopteşte.

Mă uit la canapea şi ştiu că vreau să mă întind. Nu apuc să mai spun nimic, pentru că el îmi spune:

— Întinde-te, după care ia o pernă de pe fotoliu şi mi-o pune sub cap.

Fac cum îmi spune, în timp ce el îşi dă jos geaca din piele lăsând-o pe fotoliu şi revine lângă mine.

— Îţi fac un ceai?

Vocea îi e blândă şi îmi dau seama că mă liniştеşte prezenţa lui. Încerc să-i zâmbesc.

— Te rog, spun cu voce slabă. Dacă nu te descurci prin bucătărie, îmi spui.

Îmi zâmbeşte la rândul lui şi iese din sufragerie.

Mă simt prost să ştiu că cineva mă dădăceşte, cu atât mai mult Victor pe care nu l-am mai văzut

de atâţia ani… însă azi nu am puterea să mă contrazic cu nimeni, iar el pur şi simplu îmi dă un sentiment de linişte acum, de care chiar am nevoie.

Închid ochii şi bătăile inimii se liniştesc. Ceasul arată 97 bpm, ceea ce e chiar foarte bine.

Victor se întoarce după câteva minute cu ceaiul, apoi se aşază pe parchet la căpătâiul meu în poziţia lotus.

— Vrei să te duc la spital? mă întreabă amestecând în ceai pentru a-l mai răci, dar continuând să se uite în ochii mei.

Oricât de rău mi-ar fi, privirea lui mă face să înroşesc din nou. Este insistentă, pătrunzătoare şi mai are în ea ceva de care nu îmi dau seama ce poate însemna. Ceva cald…

— Nu e nevoie. Deja mă simt mai bine.

Iau ceaiul pe care mi-l întinde şi încerc să beau o gură, însă nu cred că pot mai mult.

— Îmi spui ce se întâmplă cu tine? De când te-am văzut anul trecut eşti mult mai slabă…

— Adică eram grasă? încerc să îl tachinez, însă el nu gustă gluma şi îşi strânge buzele pline.

Îmi amintesc că acum doisprezece ani eram fascinată de buzele lui frumos conturate.

— Nu erai grasă, dar acum eşti mult mai slabă, aşa că nu mai devia subiectul şi te rog să îmi spui ce e cu tine.

Îmi vorbeşte calm şi cu glas rugător.

— De la o vreme aşa mi se întâmplă aproape

în fiecare dimineaţă…

Pentru o secundă îl văd încordat şi mă gândesc că îşi imaginează vreo sarcină, dar continui explicaţia ca să îi înlătur gândul acesta.

— În special de vreun an de zile sau poate de când a murit tata… Sincer, nici eu nu mai ştiu şi nici nu vreau să mă gândesc la asta. Am fost la doctor săptămâna asta şi se pare că nu am nimic fizic, ci doar un stres pe care nu reuşesc să îl identific ca să îl rezolv.

E confuz şi oarecum vinovat.

— Ai mult de lucru la atelier? Trebuia să îmi spui şi făceam în aşa fel încât să mai amân eu proiectele mele.

— Nu! încerc repede să-i alung gândul, munca este singura care mă linişteşte. Când încep să desenez, să cos ceva sau chiar să stau pur şi simplu în atelier, mă liniştesc şi orice stare de rău îmi trece.

— Deci stresul tău nu are legătură cu munca… şopteşte oarecum uşurat. Am eliminat o variantă.

Mă gândesc ce ar mai putea fi şi imediat stomacul meu reacţionează.

— Îmi pare rău că trebuie să mă vezi în halul ăsta…

— Sunt ultima persoană pentru care trebuie să îţi faci griji că te vede aşa. Aş vrea să fiu şi prima la care apelezi dacă pot să te ajut cu ceva.

Privirea lui e sinceră şi ştiu că pot avea încredere în el dacă va fi nevoie.

— Am un tratament de la doctoriţă pe care încă n-am apucat să îl încep, sper că după aceea să îmi fie mai bine.

Îl privesc în ochi unde văd încă îngrijorare. Aş vrea să i-o alung, pentru că nu îmi place să îl ştiu aşa.

— Îţi mulţumesc pentru tot.

Colţul gurii i se ridică puţin.

— Oricând.

Se ridica în picioare şi îl urmăresc cu privirea în timp de se duce spre geaca lui de pe fotoliul meu colorat.

— Îmi place ăsta şi arată spre fotoliu, după care pune pe măsuţă un set de chei pe care îl recunosc imediat. Aseară au rămas la mine cheile de la atelier, iar acum chiar aveam un drum aici, în zonă şi m-am gândit că ai nevoie de ele.

Uitasem de ele. Bine că nu l-am întrebat care era motivul acestei vizite inopinate.

— Valentina ajunge prima la birou şi ea are cu ce deschide, aşa că nu era panică. Apropo, când vedem cele două case?

— Vineri am ceva treabă pe-acolo şi ai putea să mergi cu mine. Sunt în Ilfov, deci nu e nevoie să plecăm devreme.

Se aşază din nou pe podea şi continuă.

— Am crezut că ţi-e rău de la mâncarea de aseară… îmi spune încet, dându-mi o şuviţă de păr după ureche.

Gestul e tandru, atent şi… intim. Dar mă

gândesc că sunt eu ameţită de la starea mea.

— Nici într-un caz. N-are nimeni nicio vină, stai liniştit. Trec eu şi peste asta.

Şi îi zâmbesc stânjenită, dorind să deviez subiectul.

— Când ai zis că vine maşina de printat?

— Tot săptămâna viitoare, deci vineri putem să dăm şi câteva teste să vezi cum funcţionează.

— Perfect, spun entuziasmată, cât îmi permite starea. Poţi să îmi povesteşti puţin despre cele două case şi ce ai în plan cu ele?

Ştiu că discuţia despre acest subiect mă ajută să uit de starea în care mă aflu. Probabil îşi dă seama de lucru acesta, pentru că mă priveşte o clipă mai lungă, după care se aşază într-o poziţie mai comodă, tot pe jos şi începe să îmi povestească.

Minute întregi mă face să îi sorb cuvintele. Felul cum vorbeşte despre munca lui era fascinant. Vocea lui joasă, ca o şoaptă, face să pară că spune o poveste, iar descrierile îmi colorează imaginile, făcându-mă să mă simt ca şi cum aş fi în casa aceea. Văd în el atâta creativitate şi imaginaţie încât mi-ar fi imposibil să îl văd vreodată stând la un birou, numărând cărămizi în firma tatălui său.

Gândul mă face să zâmbesc şi când observă, mă priveşte întrebător.

— Mă gândeam că a fost cea mai bună decizie să pleci din firma voastră de construcţii.

— A lor, accentuează zâmbindu-mi. Eşti a doua persoană care îmi spune lucrul ăsta.

— Cine a fost prima?

— Eu.

Rămân surprinsă de răspunsul lui.

— Sunt sigur că au gândit-o şi alţii, însă nimeni nu mi-a spus, continuă privindu-mă cu aceeaşi intensitate.

— Atâta timp cât tu o ştii, nu ai nevoie de altceva.

— Ai perfectă dreptate. Însă mă bucur să te aud şi pe tine spunându-mi lucrul ăsta.

— Aşa supăraţi au fost ai tăi pe decizia ta?

— Ooo! exclamă râzând un pic ironic. Mama nu a mai vorbit cu mine câteva săptămâni… Urmau să îmi ia şi mie un apartament, aşa cum îi luaseră şi lui Mihnea, însă au renunţat la plan… Am fost destul de aspru pedepsit pentru „revolta” mea.

— Nu pot să cred… tocmai doamna Elena? Mă aşteptam la tatăl tău…

— Contrar aparenţelor, tata a fost cel care a aplanat conflictul meu cu mama. Bineînţeles că a fost şi el dezamăgit să vadă că eu nu vreau să îi urmez visul la care el lucra de ani de zile pentru mine şi Mihnea… însă sunt sigur că mi-a observat de mic înclinaţiile creative şi se aştepta să îl lovesc cu vreo veste de genul ăsta.

— Şi Simona ce planuri are?

— Surioara mea cel mai probabil o să rămână

în Anglia. Deja are o ofertă pentru un internship pe perioada cursurilor şi va pleca peste câteva săptămâni.

— Sunt sigură că indiferent de deciziile luate, sunt mândri de drumurile pe care le-aţi ales.

— Aşa îmi place şi mie să cred, mă aprobă, zâmbindu-mi cald.

Telefonul lui începe să sune şi ne trezeşte din atmosfera caldă pe care o împărţeam. Îşi dă ochii peste cap şi răspunde.

— Iartă-mă, amice, începe direct. A intervenit ceva… Eşti încă acolo?… Ok… O să ajung în curând.

Închide şi mă priveşte uşor bosumflat.

— Trebuie să plec…

— Ai întârziat din cauza mea.

— Nu te-aş fi lăsat singură în starea asta pentru nimic în lume.

Cuvintele lui pline de hotărâre ajung direct în sufletul meu.

— Eşti mai bine?

— Chiar foarte bine, recunosc dându-mi şi eu seama că faţa nu-mi mai este umflată. M-ai ajutat mai mult decât îţi imaginezi.

— Vrei să vin şi mâine dimineaţă? Tonul lui vioi mă face să îmi dau seama că totuşi glumeşte.

Văzându-l că se pregăteşte să plece, mă ridic şi eu, iar în clipa respectivă îmi dau seama cât de sumar sunt îmbrăcată: pijamaua mea este formată din pantaloni scurţi şi un maiou din mătase

bleumarin.

— Azi încep tratamentul, deci sper că în scurt timp să nu mai am nimic. Aşa că poţi să stai liniştit.

— Ar fi ideal să îşi facă repede efectul.

— Dacă nu mâine, în câteva zile sigur o să fie bine.

— Îmi place gândirea ta pozitivă, şi îmi zâmbeşte în timp ce ajungem la uşă.

— Face minuni, îi răspund La zâmbet, chiar dacă sunt tot mai conştientă de goliciunea mea.

Ceva în privirea lui mă face să mă simt aşa, chiar dacă el nu vrea să se observe.

— Te sun mai târziu să văd cum te simţi. Încearcă să mănânci ceva.

— Aham, îl aprob dând din cap ca un copil conştiincios.

Ridic privirea spre el şi rămân fără suflare când mă întâlnesc cu ochii aceia pătrunzători. Face un pas spre mine şi mă cuprinde cu braţele în modul cel mai protector cu putinţă. Îşi pune o mână pe spatele meu, iar pe cealaltă pe ceafă. Inima îmi bate cu putere şi prin mătasea subţire parcă o simt şi pe a lui bătând cu aceeaşi intensitate. Mă las purtată de sentimentul cald pe care mi-l dă şi mirosul parfumului lui care mă ameţeşte. Îmi sărută părul, stând cu buzele lipite câteva secunde şi îmi şopteşte:

— Ai grijă de tine.

Se desprinde şi, fără alte cuvinte, pleacă.

Rămân câteva secunde în pragul uşii, ca o statuie şi simt un regret inexplicabil. *Ceva se întâmplă cu mine şi nu îmi dau seama ce.*

Mă întorc în living şi iau câte o pastilă din cele două prescrise, care după ceva vreme mă moleşesc şi îmi dau o senzaţie de serenitate. Starea nouă mă amuză. Însă nu sunt atât de ameţită pe cât mă atenţionase Magda, aşa că iau caietul de schiţe şi încep să lucrez la uniforme. Sunt entuziasmată de ideile care mi-au venit aseară discutând cu Victor şi parcă le şi văd purtate de angajaţi.

Pe la ora 5 Vlad mă sună să mă anunţe că s-a întors în oraş şi că trece să mă ia la cină la ora 7. Sunt atât de prinsă de proiectul meu încât nu dau multă atenţie acelei ieşiri. Pe la 6 şi jumătate însă mă gândesc că e cazul să mă pregătesc pentru restaurantul unde mai fusesem cu el pe la începutul relaţiei, când eram amândoi dispuşi să sacrificăm mai mult timp pentru povestea noastră, cred. Mă gândesc că poate sunt răutăcioasă şi că totuşi nu este doar vina lui pentru că nu petrecem mai mult timp împreună, dar la urma urmei relaţia noastră este bazată pe încredere şi nu trebuie să stăm în fiecare secundă împreună.

Telefonul sună şi mă uit la numele care mă apelează. Zâmbesc. A zis că mă sună, dar chiar nu mă aşteptam s-o facă.

— Bună, răspund imediat.

— Bună, aud vocea lui Victor. Cum te simţi?

— Sunt bine. Îmi revenisem aproape complet când ai plecat.

— Îmi pare rău că a trebuit să plec aşa repede… spune cu regret.

— Stai liniştit, oricum ţi-am dat programul peste cap, aşa că eu trebuie să îmi cer iertare.

— Nu este cazul să îţi faci griji. Important este ca tu să te faci bine.

— Sunt sigură că sunt pe drumul cel bun.

— Şi eu, răspunde pe un ton uşor misterios.

Urmează o pauză ciudată pe care o întrerup după câteva secunde.

— Ne vedem joi, da?

— Da, răspunde cu o voce mai serioasă. O să trec să te iau pe la 14 de la birou. Este ok?

— Este perfect, răspund entuziasmată de proiectele lui.

Închidem după ce ne luăm la revedere şi rămân pe gânduri câteva clipe. Mă uit în oglindă şi încă zâmbesc. *De ce zâmbesc?*

Telefonul sună din nou, de data asta e un sms de la Vlad: „Ajung în zece min”. Termin repede machiajul şi fug în dormitor unde mă îmbrac cu o rochie neagră, scurtă şi mulată pe corp. Uitându-mă în oglindă îmi dau şi eu seama că am mai slăbit aşa cum a remarcat şi Victor. Sper doar că tratamentul acesta să aibă efect şi eu să îmi dau seama care e problema ce mă afectează inconştient.

Capitolul 8

Afară se simte mirosul ploii care s-a oprit de puţin timp. Este destul de răcoare şi mă bucur că mi-am luat un pardesiu mai lung care îmi protejează pielea descoperită dintre rochie şi cizmele lungi. Maşina lui Vlad este parcată chiar în faţă şi mă urc pe locul din dreapta.

Mă sărută scurt, însă este foarte bucuros că mă vede.

— Arăţi bine, Dy, îmi spune el spre surprinderea mea că machiajul chiar acoperea oboseala. Hai să mergem că altfel întârziem.

Masa noastră este într-un colţ al restaurantului, un fel de separeu luminat de un candelabru îndepărtat şi îmi amintesc de cina cu Victor din seara trecută.

— Ce fac ai tăi? îl întreb după ce comandăm mâncarea.

— Sunt bine. Mama e puţin răcită, dar i-am dat nişte medicamente şi deja se simţea mai bine azi când am plecat.

— Mă bucur să aud asta, însă entuziasmul meu nu este pe măsura cuvintelor.

Vlad însă nu sesizează şi continuă să îmi vorbească despre ei. I-am văzut o singură dată, la o nuntă în Bacău, oraşul lui natal şi mi s-au părut nişte oameni foarte plăcuţi şi inimoşi, care m-au făcut să mă simt confortabil în zilele petrecute

acolo. Din cauza programului încărcat, nici Vlad nu merge prea des în vizită la ei, iar când o face şi atunci pe nepregătite, mereu se nimereşte ca eu să am ceva în program. Mi-a reproşat o singură dată că am preferat să merg la un eveniment monden pe care îl confirmasem de mult timp, decât să îl însoţesc, într-o zi de joi, la Bacău pentru o noapte.

— M-au întrebat de tine şi cât mai am de gând să te mai las să aştepţi.

Cuvintele lui mă aduc cu picioarele pe pământ şi privirea lui este uşor amuzată. Eu însă sunt foarte confuză.

— Să aştept… ce?

— Să te cer în căsătorie.

Sunt surprinsă şi nu ştiu ce să zic, iar el pare foarte amuzat de muţenia mea.

— Au dreptate, Dy şi îmi pare rău că am fost atât de prins cu spitalul în ultimul timp.

Văd că scoate din buzunar o cutiuţă pe care o desface în faţa mea, în care e un inel.

Mă uit surprinsă la bijuteria din cutiuţa neagră şi privesc în jur, dar nimeni nu pare să observe ce văd şi eu. Urăsc cererile de căsătorie în spaţii publice.

— Vlad, m-ai luat prin surprindere, nu ştiu ce să zic… reuşesc să îngân, fără să mai pun filtru la ce gândesc.

— Asta şi speram! mărturiseşte încântat. Cu ocazia asta aş vrea să ne şi mutăm împreună. Mă

gândeam chiar să luăm o casă mai mare să avem loc suficient…

Vorbele lui sunt ca un val de praf care îmi intră în nas, în gură, în urechi şi mă acoperă cu totul, sufocându-mă, în timp ce inima îmi bate cu putere şi stomacul mi se face mic cât o nucă.

— Deci?

Rusesc să aud ce zice, dar îi văd chipul care nu mai e la fel de vesel, în aşteptarea răspunsului meu.

— Vlad, nu m-am gândit până acum dacă suntem pregătiţi să facem pasul acesta, mărturisesc încercând să îmi stăpânesc starea de rău visceral.

Beau o gură de apă şi mă uit în ochii lui miraţi.

— Este încă prea devreme… să luăm decizia asta, nu crezi?

— Dy, suntem de peste doi ani împreună… Mie mi-a fost de ajuns să îmi dau seama că eşti femeia cu care vreau să mă căsătoresc.

Vocea îi este calmă, însă dezamăgită de răspunsul meu.

— Să înţeleg că răspunsul tău este „nu”?

— Nu, îl corectez instinctiv, însă imediat ce o fac, îmi dau seama că o zic doar pentru că nu vreau să îl rănesc. Doar că nu mă simt pregătită să fac pasul ăsta.

— Atunci vreau totuşi să porţi inelul… chiar dacă nu eşti hotărâtă. Nu trebuie să ne căsătorim acum, putem să mai aşteptăm. Însă îmi doresc

măcar să ştiu în ce direcţie ne îndreptăm. În special dacă urmează să ne mutăm împreună.

Privirea mi se întunecă. Chiar nu înţelege că momentan nu sunt pregătită să schimb nimic din viaţa mea? Totul e aşa cum trebuie să fie sau cel puţin aşa cred, chiar dacă corpul meu dă semne că ceva nu e în regulă. Starea de greaţă pare să fie tot mai puternică, însă ştiu că dacă nu aş fi luat pastila la prânz, acum aş fi fost din nou la baie. Cuvintele lui Vlad îmi provoacă agitaţie. Nu au efectul pe care l-au avut cuvintele lui Victor.

— Hai să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, spune el, probabil văzându-mi expresia feţei, însă chiar vreau să porţi inelul.

Fără să răspund îmi ia uşor mâna stângă punând inelul pe deget şi presare un sărut peste el.

— Te iubesc, Dy.

Îmi zâmbeşte, iar eu îi răspund tot printr-un zâmbet, cât pot de sincer în momentul ăsta.

— Şi eu pe tine.

După cină, ne întoarcem la el unde rămân peste noapte. Facem dragoste în grabă ca şi cum am fi alungaţi de ceva, după care el se culcă, pentru că dimineaţa următoare trebuie să fie devreme la spital.

Eu mai rămân trează şi mă răsucesc în pat ore bune. În lumina nopţii piatra inelului străluceşte. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine şi de ce am reacţionat aşa. Săptămâna trecută când m-am

văzut cu fetele eram încântată de o asemenea idee, însă acum gândul este departe de mine.

Pastila de seară îşi face efectul mai târziu şi adorm cu greu bântuită de vise în care apare chipul lui Victor de câteva ori.

Din fericire nu îl simt pe Vlad când se trezeşte, decât când mă anunţă că pleacă. Îmi lasă un rând de chei să închid când plec, însă starea de agitaţie este deja instalată când el iese pe uşă după ce mă sărută scurt. Mă prefac că adorm, dar de îndată ce aud cheia în uşă, mă ridic.

Iau pastila de dimineaţă şi o înghit cu greu după câteva minute în care îmi trag sufletul mă liniştesc.

După aproape o jumătate de oră chem un taxi şi mă duc acasă, unde mă întind pe canapea şi adorm.

Mă trezesc pe la 11 uşor agitată şi destul de ameţită şi cu o poftă nebună să mai dorm, însă ştiu că azi trebuie să termin rochia şi depun toate eforturile omeneşti să mă ridic.

Zilele următoare le scot pe fete la prânz pentru că simt că trebuie să sărbătoresc.

— Sărbătorim că am terminat o rochie foarte frumoasă pe care o veţi vedea în curând la televizor şi în presa mondenă.

Eu, personal mai simt nevoia să sărbătoresc faptul că stare de rău nu mai este atât de intensă şi sper că sunt pe drumul cel bun. Nu mă încântă că trebuie să iau pastile şi ştiu că trebuie să

găsesc cauza, însă este o soluţie de moment care mă ajută să îmi revin măcar fizic. Trebuie doar să caut o explicaţie pentru care nu beau obişnuitul prosecco.

Eu comand un suc de mere, fetele prosecco, dar decidem să mai aşteptăm cu mâncarea. Fetele se uită uimite la mine că nu comand elixirul obişnuit.

— Tot nu te simţi bine? mă întreabă Violeta, iar eu sunt surprinsă că ştie de stările mele. Nu te mira: ştiu de la Nicole… amândouă suntem îngrijorate pentru tine.

Mă uit la Nicole, însă nu sunt supărată pe ea. Noi trei nu obişnuim să ţinem secrete una faţă de cealaltă.

— Am început tratamentul şi mi-e oarecum mai bine, chiar dacă săptămâna trecută a fost horor…

— Păi ce s-a întâmplat săptămâna trecută?

Stau şi mă gândesc şi în minte îmi vine un chip.

— Victor, zic mai mult pentru mine, gândindu-mă la el.

— Victor, prietenul tău din copilărie? întreabă Nicole cu un entuziasm exagerat. Ce s-a întâmplat cu Victor?

— Nimic… mă bâlbâi încolţită.

— Cine e Victor? întreabă şi Violeta.

— Prietenul ei din copilărie care a apărut şi în Forbes! răspunde Nicole ca şi când Vio trebuia să

ştie lucrul acesta.

— Şi, Diana, de ce te-ai înroşit când i-ai pomenit numele?

— Dar nu m-am înroşit! zic fără să mă gândesc, chiar dacă ştiu că am obrajii fierbinţi.

— Ba da! spune *Nicole cu vocea ei ştrengărească* şi se apleacă peste masă şi îmi şopteşte: Spune tot!

— N-am *ce* să spun… Adică nu e ce gândiţi voi! mă bâlbâi. Am semnat un contract de colaborare. Eu îl ajut cu idei de design al textilelor pe care le foloseşte în amenajările interioare şi cu ocazia asta pot să imprim orice model pe maşina lui care printează pe textile.

Fetele par uşor dezamăgite că nu am alte veşti pentru ele.

— Şi chiar m-a ajutat să fac câteva modele pentru uniformele cafenelei din Viena pe care le-am trimis clientului şi este chiar foarte încântat. Zilele astea aştept să îmi spună pe care model îl alege.

Vorbesc plină de entuziasm, aşa cum mă şi simt, dar Nicole îmi prinde mâna stângă şi amândouă se uită la inel.

— Mai ai o veste pentru noi pe care ai uitat să ne-o spui?

Tonul ei nu este deloc vesel.

— Nu… îmi trag mâna şi mă las pe spatele scaunului. Vlad m-a cerut în căsătorie, însă nu am acceptat.

— I-ai zis „nu”? întreabă şocată Vio.

— Nu… nu am zis nici „da”, nici „nu” …

Cele două se uită la mine tot mai confuze.

— L-am zis că nu sunt pregătită pentru pasul ăsta…

Conversaţia cu Vlad mi se derulează în minte şi starea de rău care am avut-o atunci, o simt din nou şi acum, când stomacul mi se strânge brusc, însă continui să povestesc.

— Iar când a pomenit şi de mutat împreună, chiar mi-am dat seama că nu este ceea ce îmi doresc momentan, însă nici nu vreau să mă despart de el doar pentru că eu am o perioadă mai ciudată. Aşa că am acceptat să port inelul, însă răspunsul final nu i l-am dat încă.

— Eu cred că răspunsul îl ştii mai demult, îmi spune Nicole. Dacă el era alesul inimii tale, ai fi acceptat din prima şi nu te-ai simţi îngrozită de simpla idee de a vă muta împreună!

Faţa îmi ia foc, însă nu mă pot apăra în faţa cuvintelor ei. Aş fi absurdă să o contrazic, însă speram la puţin mai multă susţinere din partea lor.

— Dar suntem bine aşa cum suntem, zic încet.

— Nu, Diana, spune pe un ton împăciuitor Vio. Nu sunteţi bine. Relaţia voastră nu merge aşa cum e normal. Ceva nu este în ordine.

Iată. Cuvintele magice care m-au bântuit până acum îmi veneau ca răspuns la starea mea.

Rămân înmărmurită şi mă uit în gol şi-n cap

mi se fac mii de conexiuni.

— Ăsta este stresul care te macină pe tine şi îţi face rău?

Întrebarea şoptită a lui Nicole vine ca un ecou al gândurilor mele.

— Faptul că nu ai relaţia pe care ţi-o doreşti cu adevărat, faptul că el nu ridică un deget să te facă fericită, să se implice câtuşi de puţin în ceea ce ţie îţi place, toate astea sunt destul de multe motive să îţi creeze starea de nemulţumire care te macină încet.

Stomacul mi se strânge, nu cu stare de greaţă, din fericire, însă mă doare aşa cum mă durea şi înainte. Inima îmi bate din nou mai tare şi faţa îmi arde. Oftez. Mi-e greu să recunosc, dar tind să le dau dreptate. Vreau să mă îndepărtez puţin să îmi pun ordine în gânduri.

— Mă duc până la baie…

— Îţi este rău? Vin cu tine!

— Nu e nevoie, îi zâmbesc Nicoletei. Nu îmi este rău, vreau doar să mă răcoresc şi să mă gândesc un pic la ce aţi spus. Mă întorc în câteva minute.

La baie stau cu mâinile sub jetul de apă rece. Mă uit la chipul din oglindă şi îl întreb în gând dacă fetele au dreptate. *Ce o să fac?* Mă uit la inelul de pe degetul meu. *Oare tocmai am aflat răspunsul La întrebarea lui Vlad? Sunt sigură că vreau să renunţ la el?* Am petrecut multe momente frumoase împreună, certurile noastre sunt foarte

rare… simt că nu am totuşi destule motive să îl refuz.

O doamnă intră în baie şi îmi dau seama că nu este locul şi timpul potrivit să iau o decizie, aşa că mă întorc la masă.

Le găsesc pe fete chicotind şi îmi dau seama că îmi ascund ceva.

— Ce-aţi făcut? le întreb, cunoscând privirile lor când plănuiesc o nebunie.

— O să treacă cineva pe aici, o să vezi. Nu dăm detalii, răspunde Nicole, capul răutăţilor, sunt sigură.

— Eşti mai bine? mă întreabă Vio.

— Da, recunosc, sunt ok. Nu vreau să iau o decizie acum, dar pentru că sunt aproape sigură că am identificat cauza stărilor mele, o să mă gândesc la ce voi face mai departe.

Vreau să destind atmosfera, aşa că îmi schimb tonul în unul mai vioi.

— Azi am zis că sărbătorim!

— Cu suc… e sarcastică Nicole.

— De la pastilele mele eu sunt mai veselă decât voi, aşa că vă recomand să mai plusaţi cu câte un prosecco cât mai repede, poate mă prindeţi din urmă.

Începem să râdem şi revenim la discuţiile noastre prosteşti care ne fac să ne distrăm şi mai tare.

La un moment dat privirile lor rămân pe ceva şi nu apuc să mă uit în spate să văd la ce, că lângă

mine îşi face apariţia Victor.

Înţeleg de ce fetele îl priveau atât de insistent: este îmbrăcat într-un costum negru, cu o cravată subţire şi cămaşă albă. Pantalonii sunt lipiţi pe coapse, scoţându-i în evidenţă picioarele lungi şi frumos lucrate.

— Bună ziua, salută el cordial, cu un zâmbet minunat, care sunt sigură că le cucereşte pe fete.

Mă trezesc imediat din plutire şi mă ridic în picioare în acelaşi timp în care el mă fixează cu acea privire misterioasă şi mă sărută pe ambii obraji.

— Bună, îmi şopteşte.

— Bună, răspund fiind sigură că m-am înroşit, dar sper să nu fie evident pentru toată lumea.

Oare la el se referea Nicole când a zis că o să treacă cineva? Sunt confuză legat de ce se întâmplă.

— Ia loc! îl invită Nicole, toată un zâmbet şi-mi e de ajuns să îmi confirme teoria.

Cum s-a întâmplat asta, o să aflu pe parcurs, sunt sigură.

— Victor, ele sunt prietenele mele Violeta şi Nicole.

Îi arunc o privire tăioasă Nicoletei, să îi dau de înţeles că m-am prins de manevra ei.

— Cele mai bune prietene, din ce mi s-a spus, zice el zâmbind, în timp ce strânge mâinile celor două fete şi se aşază pe scaunul liber de lângă mine.

— Asta încerc şi eu să îmi dau seama, glumesc, iar fetele sunt mai amuzate de replica mea, ştiindu-se cu musca pe căciulă.

— Dar ne iartă de fiecare dată, pentru că nu poate să trăiască fără noi, zice Vio, complicele.

Domnişoara de mai devreme se întoarce pentru a ne lua şi comanda de mâncare cât şi pe cea a lui Victor.

Eu îmi iau o salată de pui, dar fetele încă nu s-au decis.

— Stau câteva minute, nu vreau nimic, mulţumesc, răspunde Victor fetei care aşteaptă răspunsurile.

Profită de neatenţia fetelor care studiază meniul şi se întoarce spre mine uşor preocupat.

— Eşti mai bine?

— Da, răspund la fel de şoptit ca el, zâmbindu-i. Ţi-am zis că tratamentul o să îmi facă bine.

— Mă bucur, îmi zâmbeşte cu sinceritate, examinându-mi chipul. Se vede că nu mai eşti atât de obosită.

— Am dormit mai bine în ultimele zile.

— Ăsta e un semn bun.

Cele două fete se uită la noi în tăcere şi pentru că le cunosc atât de bine, observ că sunt chiar uimite de ceva. O să discut cu ele după ce pleacă Victor.

— Mulţumesc pentru invitaţie, le spune Victor.

— În calitate de cele mai bune prietene, am zis că trebuie să îl cunoaştem pe cel care o ştie pe

Diana cu mult timp înaintea noastră, spune Nicole cu viclenie. Poate mai aflăm ceva ce ne-a ascuns până acum.

Victorii face jocul, intrând în rolul misteriosului.

— Eu speram să aflu ceva de la voi, ţinând cont că au trecut doisprezece ani de când am stat ultima dată cu ea la poveşti…

— Zi ce vrei să ştii, spunem tot!

Gluma lui Nicole mă face să intervin, neştiind până unde va ajunge.

— Alo! Sunt aici! zic, victimizându-mă şi începem toţi să râdem, ei mai amuzaţi decât mine care mă prefac rănită. Trădătorilor… şoptesc arătând cu degetul totuşi spre Nicole, care este tot mai amuzată.

— Deci nu ai să ne povesteşti vreo păţanie sau gafă de-a ei de când era mai tânără, nu? continuă Nicole care mă ignoră.

Victor îşi muşcă buza de jos părând că se gândeşte la un răspuns, însă gestul lui mă face să zâmbesc.

— Nu cred că am asistat la ceva deocheat sau picant… răspunde cu un regret prefăcut.

— Aaa… la astea am asistat noi, ştim destule, răspunde Vio spre amuzamentul complicei ei, care o aprobă.

— În cazul ăsta ştiu ce vreau să aflu EU de la voi!

Fetele încep să râdă, iar el, ridicând din

sprâncene îşi întoarce privirea ştrengărească spre mine. Zâmbetul lui este luminos şi sunt surprinsă de natura şi direcţia pe care o ia discuţia. El este amuzat de privirea mea uimită şi începe să râdă cu poftă.

— Aştept să îmi povesteşti tu, până la următoarea mea întâlnire cu ele, când sunt sigur că or să îmi dea mai multe detalii decât mi-ai fi dat tu vreodată.

— Nu spun nimic şi până la următoarea voastră întâlnire, o să le tai limbile şerpoaicelor ăstora două.

Râdem împreună cu poftă şi mă bucur să le văd pe fete atât de deschise faţă de el. Se vede că îl plac, dar şi el pare că se simte în elementul lui alături de ele.

Fără să îmi dau seama, gândul mă poartă la Vlad care nu a fost atât de deschis niciodată cu prietenele mele şi care nu a vrut să vină nici măcar un minut la ieşirile mele cu ele, chiar dacă ele mai veneau însoţite.

Victor primeşte un telefon la care răspunde scurt, însă ne dă de înţeles că trebuie să se întoarcă la treabă. Se ridică scuzându-se că nu poate să stea mai mult şi că regretă că nu apucă să afle picanteriile despre mine până li se vor tăia limbile. Gluma ne face pe toţi să râdem şi acum, atmosfera este mult mai destinsă. Le pupă pe fete, înainte să se oprească în dreptul meu.

Am tocuri, însă prezenţa lui şi acum mă

domină, îşi pune mâna pe braţul meu şi se apleacă, sărutându-mă încet pe ambii obraji.

— Ne vedem mâine, spune ca o promisiune accentuată de privirea lui care îmi dă fiorii aceia plăcuţi în stomac.

Îi răspund cu un zâmbet şi după ce îşi retrage mâna încet, se îndepărtează.

— OMG! exclamă Nicole serioasă după ce se asigură că Victor dispare din câmpul nostru vizual.

Mă uit la cele două care sunt cu ochii mari.

— Femeie! Este o copie fidelă a actorului ăla care îţi place ţie… Theo James! explodează Vio. Arată atât de bine!

— OMG! se aude din nou pe fundal Nicole, dar încerc s-o ignor.

De fapt, încerc să le ignor pe amândouă, bând din suc pentru că am gura uscată.

— Şi e funny! Şi a făcut sacrificiul suprem! continuă Vio.

— OM…

Nicole se opreşte brusc şi amândouă ne uităm la Vio să ne lămurească ce a vrut să zică prin „sacrificiul suprem”.

— A venit să îţi cunoască prietenele! explică aceasta.

— OMG! exclamă din nou Nicole, de data asta cu încântare.

— Încetezi odată? mă răstesc la ea. Îmi spune cineva ce s-a întâmplat şi cum a ajuns Victor aici?

Nicole tace şi se preface pierdută în gânduri

într-un punct de pe geam, aşa că Vio îmi explică pe scurt.

— Când ai fost la baie ţi-a sunat telefonul, iar Vio văzând că scrie numele lui Victor a răspuns şi i-a zis că dacă vrea să te vadă, ne găseşte la restaurantul ăsta. Iar el a zis că ajunge în câteva minute că este chiar în zonă.

Sunt surprinsă de complotul lor şi de lejeritatea cu care se pare că au purtat discuţia.

Atenţia îmi este atrasă de Nicole care mă priveşte.

— Tu ce ai de spus în apărarea ta? o întreb.

— Ai văzut cum se uita la tine? mă întreabă serioasă, evident ignorând subiectul pe care îl discutam eu. Mă încrunt neştiind la ce se referă.

— Şi nu e vorba numai de el, dar şi tu... amândoi eraţi ca doi magneţi!

Remarca mă face să trag brusc aer în piept. *A luat-o razna?*

Mă uit de la una la alta, care spre şi mai marea mea surprindere se uită nerăbdătoare să audă un răspuns tot de la mine. *Amândouă cred la fel?*

— Ne ştim de mulţi ani, e normal să ne purtăm ca doi apropiaţi... încerc eu să explic. Şi pe lângă asta a fost de faţă la una dintre crizele mele şi m-a ajutat să trec peste acel episod, stând lângă mine până ce aproape mi-a trecut.

— Ce frumos! spune cu duioşie Vio, iar eu mă uit tot mai ciudat la ele.

— Aţi înnebunit de tot… spun şi, ca să îmi ascund stânjeneala, beau din suc dorind ca ele să înceteze cu aberaţiile.

— Poţi să negi cât vrei, zice Nicole, însă ce este între voi este real şi e doar o chestiune de timp până o să recunoşti şi tu.

— Nu uita că sunt într-o relaţie serioasă şi tocmai am fost cerută în căsătorie!

— Asta încerci să îmi aminteşti mie sau ţie? Sau o să te legi de pretextul ăsta pentru a da cu piciorul la o şansă de a fi cu cineva care este evident fascinat de tine?

— Nu este fascinat! Pe lângă toate astea şi el e logodit şi chiar anul trecut am şi cunoscut-o pe tipă. Fac o pauză gândindu-mă şi la alte argumente prin care să le contrazic spusele. Noi doi mereu am fost apropiaţi… dar nu la genul ăla. Suntem ca fraţii!

— Fraţi pe dracu’! Fraţii nu se privesc aşa cum vă priviţi voi.

Rămân blocată şi fără alte argumente, însă cuvintele ei îmi dau şi mai mult de gândit.

Capitolul 9

După ce mă despart de ele, mă întâlnesc şi cu Vlad la el acasă, însă nu vreau să rămân. Mâncăm ceva, ne uităm la un film şi apoi mă întorc în cuibul meu unde vreau să mă gândesc la tot ce-am discutat cu fetele, de la posibila cauză a stărilor

mele, până la povestea cu Victor pe care ele o văd diferit faţă de mine. Dar oare chiar e ceva de văzut?

Eu cu mine în sufragerie şi o cană cu ceai, pe fotoliul înflorat. Fotoliul pe care Victor îşi lăsase geaca din piele când a avut grijă de mine.

Victor, copilul cu care am râs şi am dansat acum doisprezece ani, acum este un bărbat adevărat. Frumos, elegant şi atent. Ai zice că nu are nimic deosebit în comparaţie cu alţi bărbaţi, însă el are ceva special… Ceva ce mă linişteşte, dar ceva ce mă şi agită plăcut şi îmi dă nişte emoţii care mă fac să zâmbesc. Chiar şi acum gândul la el mă face să zâmbesc. *Ce se întâmplă cu mine?*

Dar ce este cu el? Privirea lui care îmi face inima să bată… mă ia în braţe şi prelungeşte momentul îndelung, sărutându-mi părul… este tot el sau e doar în mintea mea proaspăt alimentată de prostiile fetelor?

Este logodit! Dacă nu cumva s-a şi căsătorit, iar eu n-am aflat, iar el nu poartă verigheta… Ok… puţin probabil, însă asta nu schimbă faptul că şi el, ca şi mine, este într-o relaţie serioasă.

Decid să ignor total povestea şi să nu mă mai gândesc la nimic altceva pentru moment:

Victor ajunge la biroul meu puţin mai devreme, însă sunt pregătită şi nu îl fac să aştepte. Coboară din maşină şi îmi deschide uşa, dar înainte să urc, mă pupă pe obraz ca de obicei

şi îmi vorbeşte pe un ton foarte… intim.

— Cum te simţi?

— Surprinzător de bine.

Încerc să zâmbesc ca să alung tentativa de roşeaţă care vrea să apară. *Revino-ţi, Diana!!*

— Dar tratamentul ăsta nu are şi efecte secundare?

— Sunt puţin mai adormită după ce le iau şi nu trebuie să exagerez cu ele, în rest sunt ok. E bine că acum reuşesc să mă odihnesc.

— Totuşi este o soluţie de moment, până găseşti adevărata cauză.

— Cred că am rezolvat-o şi pe asta, îmi scapă fără să vreau.

Mă priveşte plăcut surprins, în timp ce e atent şi la condus.

— Ţi-ai dat seama ce te supără?

— Nu ştiu sigur… dar este posibil să fie ce cred eu.

Aşteaptă o clipă să continui, însă cred că simte reţinerea mea şi că nu vreau să dau detalii.

— Este bine dacă ai găsit cauza, acum trebuie, presupun, să o şi rezolvi.

Mă uit în gol, gânditoare.

— Asta aşa e…

Trec câteva minute în linişte, însă el sparge gheaţa.

— O să mergem prima dată să vezi cum printează maşina. S-a amânat una dintre întâlniri, aşa că pentru ea o să îţi dau simulările pe mail să

vezi mai bine ce urmează. După ce stăm puţin pe la „fabrică”, mergem la vila din Corbeanca.

La „fabrică” cum îi spun el, îmi face cunoştinţă cu echipa, toţi sunt drăguţi şi zâmbitori, iar Victor mă prezintă de câteva ori drept „şefa” lor, ceea ce mă amuză.

— Tu eşti şeful, îi şoptesc eu când ne întoarcem în biroul lui.

— Sst, şopteşte, trebuie să am şi eu pe cine să bag la înaintare când îi pedepsesc.

Încep să râd, iar el mă urmează imediat. Ochii îi sclipesc şi parcă-l văd mult mai tânăr când râde, ca atunci când era un puşti de şaptesprezece ani fără griji şi plin de vise. Zâmbetul lui este la fel de frumos…

Îmi dau seama că am privirea pierdută pe chipul lui când observ că zâmbetul îi plăteşte şi privirea lui capătă acea întunecime pătrunzătoare care îmi face inima să bată mai repede. *Chiar e ceva sau mi se pare mie?*

Privirea lui îmi reaminteşte de gală şi în clipa asta mi se face o conexiune în minte: starea mea de rău s-a agravat după ce eu m-am întâlnit cu el acolo acum un an. În faţa ochilor mi se derulează ziua următoare în care mi-a fost prima dată rău, iar Vlad m-a convins că era de la ceva ce băusem în seara precedentă, însă şi acum îmi amintesc clar că atunci am băut doar un pahar de şampanie pentru că de obicei la asemenea evenimente nu beau alcool.

Îmi mut privirea confuză de gândurile care mă zdruncină şi, pentru o clipă simt că mă dezechilibrez. *Oare chiar toate stările mele au legătură cu acea seară?*

— Diana, eşti bine? aud vocea lui Victor care mă readuce în prezent, dar tot ce simt acum este o dorinţă nebună să mă cuibăresc la pieptul lui.

Fără niciun cuvânt, fără niciun alt gând care să mă oprească, fac un pas spre el şi îmi pun capul pe pieptul lui.

Sunt sigură că este şocat pentru o clipă şi mă aştept în orice moment să mă împingă de lângă el. Dar nu o face. Mă cuprinde cu braţele şi mă strânge la pieptul lui, pitindu-şi faţa în părul meu. Gestul lui pare atât de natural…

Mă simt în siguranţă, mă simt bine şi nu vreau să îmi dea drumul. În braţele lui nu îmi mai e rău, nu mă doare nimic, nu mă gândesc la nimic decât la cât de bine îmi e, la cât de normal mi se pare acest gest.

Mâna lui se joacă cu părul meu şi mă face să îmi ridic privirea spre el, ca să îi descopăr ochii negri şi privirea aceea care mă topeşte tot mai mult. Mâna lui urcă uşor spre faţa mea, mângâindu-mi obrazul cu vârful degetelor până la buză.

— Victor! se aude vocea unui bărbat care se apropie şi, în clipa următoare ne trezim amândoi şi ne îndepărtăm unul de celălalt.

— Victor, reia băiatul în clipa în care intră pe

uşa biroului, te cheamă cei de la design să le explici ceva înainte să pleci.

— Te-au promovat mesagerul lor? îl întreabă el tăios pe puştiul care nu cred să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Au zis că te-au sunat şi dacă n-ai răspuns, au crezut că ai plecat.

— Vin imediat.

După ce acesta pleacă, se întoarce spre mine, însă mă simt stânjenită şi simt nevoia să fug de subiect.

— Să revenim la treabă, spun repede forţându-mă să zâmbesc.

— Diana, spune încet, în timp ce face jumătate de pas spre mine.

— Vila este destul de aproape, presupun, că tot în Corbeanca suntem şi acum, continui, întrerupându-l.

Clipeşte de câteva ori şi se încruntă uşor fixându-mă cu privirea.

— Poţi să mă aştepţi în maşină şi vin în câteva minute.

Se întoarce pe călcâie şi iese din birou călcând apăsat.

Drumul până la vilă este destul de scurt şi ajungem repede la destinaţia noastră.

Până să îmi dau centura jos şi să îmi iau geanta de pe bancheta din spate, el deja coboară şi îmi deschide uşa.

Îmi zâmbeşte când îmi vede faţa un pic

surprinsă, pentru că nimeni n-a mai făcut aşa ceva pentru mine şi mă conduce spre casa mare, albă.

Imobilul este semimobilat şi Victor face turul de onoare, explicându-mi în mare viziunea lui pentru fiecare încăpere şi cam ce aşteaptă de la mine. Se simte în largul lui, observ lucrul ăsta din lejeritatea cu care îmi explică şi gesticulează, desenând cu mâinile viitoarele creaţii. Este un adevărat artist şi îl privesc cu răsuflarea tăiată.

În bucătărie îmi arată piesa lui preferată, insula acoperită în totalitate de lemn de nuc lăcuit. Se simte minunat la atingere şi trecându-mi palmele peste suprafaţa netedă, îi zâmbesc fascinată. El îmi răspunde cu aceeaşi fascinaţie şi privirea îi coboară spre mâinile mele.

Şi se blochează. Zâmbetul îi dispare, ochii i se întunecă, încruntându-se, iar pe chipul lui citesc confuzie, uimire… furie? Îmi dau seama că privirea lui este fixată pe mâinile mele, mai exact pe inelul de pe degetul meu. Am şi uitat de el…

— Când te-ai logodit? mă întreabă cu răceală în glas.

— Nu este chiar… aşa… mă bâlbâi eu, neştiind cum să-i explic să fiu sigură că înţelege situaţia.

Nu vreau să creadă că sunt angajată în ceva ce de fapt nu există.

— Nu este chiar un inel de logodnă? întreabă şi privirea lui mă străpunge şi chiar dacă îşi păstrează calmul din voce, observ cât este de iritat.

— Ba da…

— Şi când s-a întâmplat?

— Duminică…

— După ce am plecat de la tine? tonul îi este acum uşor certăreţ, însă evident supărat.

— Duminică seară.

Vreau să fac un pas spre el, nu ştiu de ce, însă el închide ochii ca şi când vrea să alunge din minte imagini neplăcute. Bănuiesc că e vorba de imaginea mea.

— Nu am acceptat…

Deschide încet ochii şi pare mai supărat ca înainte.

— Şi atunci de ce porţi inelul?

Vocea mea este stinsă.

— Pentru că nici nu am spus nu… i-am zis că am nevoie de timp să mă gândesc.

— Când iubeşti pe cineva cu adevărat ştii exact ce trebuie să faci! Nu îţi trebuie timp de gândire.

Tonul îi este apăsat şi privirea fixată pe mine.

Ştiu că are dreptate, iar eu par o idioată în momentul ăsta. Privirea lui însă mă face să mă simt şi mai vinovată pentru felul meu nehotărât.

Îşi trece nervos mâinile prin păr şi îmi dau seama că înjură printre buze.

Nu l-am văzut niciodată atât de supărat, iar imaginea mă doare şi mai tare decât vina că eu sunt cea care i-am provocat starea asta.

Însă pentru o clipă o întrebare îmi vine îmi

minte: de ce este, până la urmă, atât de supărat pe mine? Dacă Nicole are dreptate şi el simte ceva mai mult decât prietenie pentru mine, ce aşteptări ar fi trebuit să aibă când el ar putea în orice moment să mă anunţe ziua nunţii lui?

Întrebările mi se învârt în cap şi îmi dau o stare de nervi şi agitaţie.

— Poate că este mai bine că am cerut timp de gândire, decât să accept să mă căsătoresc şi s-o lungesc cât timp sucesc minţile altor „femei”!

Cuvintele îl lovesc în creştetul capului şi se dă un pas în spate uitându-se uimit şi confuz la mine. Îşi dă seama că mă refer la el.

— Poftim?!

— TU eşti cel logodit! Cu ce drept te superi pe mine că sunt indecisă?

— Eu? Logodit? Cuvintele îi sunt pline de uimire. Am rupt logodna anul trecut când…

— Nu vreau să ştiu! îl opresc imediat.

Sunt supărată. Pe el, pe mine, pe Vlad, pe tot ce mi se întâmplă, pe răul care îmi cuprinde stomacul tot mai tare în clipa asta… Vreau să nu mai aud nimic şi îmi ascund faţa în mâini.

— Diana… tonul îi este mai blând de data asta.

— Acum nu mai vreau să mai aud nimic. Te rog, îi spun în timp ce-mi cobor mâinile spre stomacul care se răscoleşte. Putem să plecăm?

Vede pe chipul meu că nu mă simt bine.

— Nu vrei să mă asculţi?

— Nu acum.

Mă simt epuizată şi obosită şi nu vreau să mai continui discuţia asta cu el, altfel o să vomit tot prânzul pe blatul de nuc.

— Ok. Mergem.

Spre maşină mi-o ia înainte şi îmi deschide din nou uşa pentru a mă urca, însă el, înainte să urce, se opreşte o clipă cu spatele la mine şi îşi trece din nou mâinile prin păr.

Drumul pare că durează ore, însă ajungem în zona mea destul de repede. Pentru că nu mai suport liniştea apăsătoare şi tensiunea dintre noi, îl rog să mă lase la un magazin din zonă sub pretextul că trebuie să îmi cumpăr ceva.

Îl văd deranjat de schimbarea mea de plan, însă se conformează şi opreşte la supermarketul indicat.

— Nu este nevoie să cobori şi tu, îi spun când văd că vrea să se dea şi el jos.

Pentru o clipă mă gândesc că ar trebui să respect ritualul nostru de sărutat pe obraz, dar de data asta ştiu că e mai bine să îl sar.

— Să nu mă uiţi, te rog, cu simulările pentru cealaltă casă. Aş vrea peste weekend să găsesc câteva idei.

— Odihneşte-te în weekend, îmi spune fără nicio expresie pe chip. O să îţi trimit luni.

Îşi mută privirea în faţă şi strânge din pleoape.

— Ok. Ne auzim luni.

Vocea îmi e uşor vinovată fiind conştientă de comportamentul meu de copil şi de îndată ce

închid portiera regret că am lăsat lucrurile aşa. Însă merg mai departe. Aud motorul maşinii accelerând nervos şi trece pe lângă mine.

Ies din magazin cu o cutie de ceaiuri, luată la nimereală de pe un raft, după ce m-am învârtit fără sens printre raioane. Mă uit la locul unde a fost oprită maşina lui şi acum nu mai este. Un lucru ştiu sigur, pe lângă toată nebuloasa de nesiguranţă ce mă înconjoară: că atât timp cât nu am un răspuns clar pentru Vlad, nu este corect să port inelul.

Afară a început să plouă şi pare că vremea este în acelaşi spirit cu mine. Las picăturile să îmi ude faţa, fără să îmi pese că ar putea să îmi strice machiajul. Las să îmi mângâie obrazul, aşa cum a făcut-o şi Victor mai devreme. Gândul mă doare. Mă doare că m-am certat cu el şi că nu l-am ascultat până la capăt. *De ce oare am reacţionat aşa? Ce se întâmplă cu mine? Ce se întâmplă cu el? Ce vrea de la mine?*

Aproape că nici nu mă opresc la semafor, însă şirul de maşini care trec prin faţa mea mă fac să mă opresc. Mă uit în gol, în timp ce acelaşi gol parcă mă înghite. Mă simt mai pierdută ca niciodată şi pentru prima dată îmi dau seama care sunt problemele mele şi ce încearcă subconştientul meu să îmi transmită.

Am fost îndrăgostită de Victor timp de doisprezece ani, însă la acel bal, când l-am revăzut a fost picătura care mi-a eliberat monştrii din

subconştient, care în tot acest timp au încercat să îmi transmită că sunt într-o relaţie nepotrivită, atât timp cât ceva acolo ascuns bătea pentru Victor. Scot inelul de pe deget cu mişcări lipsite de vlagă şi îl bag într-un buzunar al genţii.

Maşinile încă trec până când una dintre ele se opreşte în faţa mea pe trecere şi modelul, culoarea… ceva îmi atrage atenţia. Bărbatul care coboară din vehicul vine direct spre mine şi se opreşte în faţa mea.

Ignoră claxoanele, ignoră trecătorii, sunt doar eu şi el şi îmi cuprinde faţa cu palmele lui ude de ploaie şi mă sărută.

După o secundă de uimire îl cuprind cu braţele, dorindu-l mai aproape de mine, iar el îşi coboară o mână pe spatele meu lipindu-mă de trupul lui cald. Picături de ploaie se strecoară printre buzele noastre, amestecându-se cu gustul dulceag al sărutului plin de pasiune şi poftă. Simt că nu mă mai satur.

Dar gălăgia din jurul nostru ne face totuşi să ne desprindem după câteva clipe.

— Hai în maşină, îmi şopteşte, mângâindu-mi obrazul.

Îmi ţine portiera deschisă în timp ce urc şi mă bucur că tapiţeria este din piele.

Urcă şi el ignorând înjurăturile celor din jur şi mă priveşte, fericirea citindu-i-se în ochi. Probabil şi în ai mei.

Porneşte maşina şi îşi împreunează mâna cu a

mea. Deodată se uită la degetele mele şi observă lipsa inelului. Îmi zâmbeşte fără să spună un cuvânt şi îmi duce mâna în dreptul buzelor lui, sărutându-mi inelarul eliberat.

Capitolul 10

Opreşte în parcarea subterană a unui bloc nou, construit. Fără să vorbim mă ia de mână şi mergem către liftul care ne duce către casa lui, din câte îmi dau seama.

Îmi deschide uşa lăsându-mă să intru într-un apartament foarte mare, foarte spaţios, cu geamuri extrem de mari. Mă bucur să văd că este în acelaşi stil ca şi al meu, dar… mai mare şi mai atent aranjat.

— E minunat apartamentul tău!

— Dacă mă uit bine, nu este mare diferenţă de stil faţă de al tău… remarcă şi el, iar eu sunt din nou impresionată că are replici ca şi când mi-ar citi gândurile.

Mă conduce în sufragerie, încă ţinându-mă de mână şi mă aşază pe o canapea mare gri, în aceeaşi nuanţă cu restul încăperii.

— Îţi aduc imediat nişte haine lăsate de Simona, să nu răceşti.

Dispare în altă încăpere lăsându-mă să îmi trag sufletul şi să îmi potolesc emoţiile. Nu pot să mă gândesc la nimic. Nu vreau. Sunt doar fericită şi vreau să mă bucur de senzaţia asta în cel mai

egoist mod.

Se întoarce după câteva minute, anunţându-mă că mi-a lăsat hainele în baia mare şi pot să fac şi un duş, dacă doresc.

El se schimbase într-o pereche de pantaloni de trening gri, simpli şi uşor mulaţi pe pulpe şi un tricou alb care îi evidenţia trunchiul frumos sculptat.

Era minunat.

Când ies din baie, după un duş scurt şi după ce mi-am uscat şi părul, îl găsesc în bucătărie în timp ce tăia nişte fructe pe o farfurie alături de două căni aburinde.

Mă observă şi se opreşte zâmbindu-mi cu o sclipire vicleană în ochi.

Mă uit la hainele de pe mine şi îmi dau seama că tricoul este puţin cam mic, Simona fiind mai mignonă decât mine, sau pur şi simplu mai… modernă, pentru că oricât aş trage de el, tot lasă să se observe o fâsiuţă din abdomenul meu. Nici pantalonii de trening negri cu câteva paiete la bază nu mă ajută, însă nu vreau să mă plâng, aşa că mă mulţumesc să râd amuzată de ţinuta mea.

— Aveam de ales între asta şi nişte pantaloni scurţi din blugi, sfâşiaţi… Pot să ţi-i aduc pe aceia, dacă vrei, continuă cu entuziasm.

— Sunt foarte bine şi aşa, răspund un pic ironică.

— Treci pe canapea, îmi spune zâmbindu-mi. Vin şi eu imediat cu astea.

Însă mă duc spre el dorind să îl ajut şi când pare că vrea să protesteze, privirea mea îl opreşte, iar el acceptă să iau farfuria cu fructele tăiate.

În livingul mare bag de seamă că pusese pe canapea pernuţe şi o pătură care arată a fi extrem de călduroasă.

— Ai stat mai mult în ploaie decât mine şi chiar nu vreau să te ia răceala, îmi explică văzându-mi privirea surprinsă.

Mă aşez pe canapea şi după ce punem pe masă cănile şi farfuria, trăgându-mi picioarele lângă corp, mă acoperă cu pătura respectivă. Îmi sărută scurt buzele şi apoi îmi întinde cana îndemnându-mă să beau până nu se răceşte. El se aşază lângă mine şi soarbe din ceaiul lui privind în gol spre televizorul pornit pe un canal de ştiri.

Îşi lasă capul pe spate şi zâmbeşte.

— De câte ori mi-am imaginat momentul ăsta… şopteşte.

— Că bei ceai la tv? glumesc, aşteptând să îmi spună la ce se referă mai exact.

— Alături de tine.

Răspunsul lui scurt mă face să simt acei fiori plăcuţi în tot corpul. Zâmbesc, bucurându-mă să îl aud spunând aşa ceva.

După ce termin şi eu ceaiul se întinde lângă mine, luându-mă în braţe, lângă pieptul lui.

Afară începe să se înnopteze şi nu îmi dau seama cum trece timpul alături de el, râzând şi povestind, totul atât de natural.

În timpul ăsta degetele lui trasează forme abstracte pe pielea mea, pe braţul meu, în palmă. Fără să ne gândim, gesturile vin de la sine, eu mă joc cu o şuviţă din părul lui, cu tivul tricoului… El îmi atinge încet abdomenul, jucându-se ca şi până acum cu degetele ca atingerile unei pene. Respiraţia lui e caldă şi miroase dulce, o simt pe faţă, pe piept, prin tricou. Atingerea lui lasă urme din ce în ce mai fierbinţi pe pielea mea. Îmi dau seama că s-a oprit din vorbit şi, uitându-mă în ochii lui văd acea privire pătrunzătoare pe care acum o înţeleg, pentru că şi eu ştiu că îl privesc cu aceeaşi intensitate. Trei secunde. Atât este de ajuns să simt cum timpul se opreşte în loc şi parcă citindu-mi gândurile, mai clare că niciodată, îşi lipeşte buzele de ale mele, gustându-le, muşcându-le încet, umezindu-le cu limba, gustând limba mea şi invadându-mi gura flămândă. Mă lipeşte de el şi pot să îl simt tare, pulsând pe abdomenul meu dezgolit şi parcă iau foc. Îmi înfig degetele în talia lui, trăgându-l şi mai aproape, şi îl aud cum geme în gura mea, făcându-mă să îmi pierd şi mai mult controlul. Mâna lui îmi explorează fiecare centimetru al pielii, iar atingerile devin din ce în ce mai pline de poftă de a simţi şi mai mult din mine. Nu ştiu cum respir, sunt total pierdută în mirosul lui, în atingerile lui, în senzaţia de trupuri fierbinţi. Îşi strecoară piciorul între ale mele, în timp ce eu îl trec pe al meu peste şoldul lui. Mă apasă uşor cu coapsa

încordată şi simt că iau foc. Gem, iar el îmi răspunde trăgând uşor de buza mea cu dinţii.

Se lipeşte cu fruntea de a mea şi îşi trage sufletul, ţinând ochii închişi.

— Dacă nu mă opreşti acum, îmi şopteşte cu o voce răguşită, am să fac dragoste cu tine toată viaţa.

— Nu te opri niciodată, îi şoptesc şi imediat gura lui pune din nou stăpânire pe a mea.

Limba o întâmpină pe a mea, îmi suge buza, o muşcă şi apoi îmi invadează iar gura. Îşi urcă mâna încet de pe abdomen pe sub tricoul meu trasând acele atingeri fierbinţi pe coaste, până la sânii pe care îi cuprinde, îi masează, îmi strânge între degete sfârcurile întărite şi apoi îi masează din nou, făcându-mă să gem în gura lui avidă. Îmi adâncesc degetele în spatele lui simţindu-i muşchii încordaţi, ridicându-i tricoul peste abdomen. Vreau să îi simt corpul fierbinte lipit de al meu şi el se mişcă cât să îi trag tricoul peste cap.

Buzele lui încet se pierd în scobitura gâtului meu şi îmi dau capul pe spate pentru a-i face loc. Coboară spre piept şi îmi ridică tricoul dezgolindu-mi sânii umflaţi, gustându-i, masându-i şi muşcându-i uşor, făcându-mă să respir tot mai accelerat. Îşi freacă piciorul de zona mea cea mai fierbinte, fiecare mişcare sincronizând-o cu muşcătura sfârcului. Îmi muşc buza să îmi opresc gemetele de plăcere, în timp ce mâna lui coboară spre abdomenul meu, la elasticul pantalonilor,

strecurându-se încet pe sub el, peste lenjeria subţire, tachinându-mă încet cu degetul, mângâind şi apăsând, trimiţându-mi fiori în tot corpul. Apoi degetele lui trec sub lenjerie şi le simt fierbinţi pe pielea mea, apăsând uşor, jucându-se şi îl aud cum geme.

— Cât eşti de umedă... şopteşte răguşit muşcându-mă din nou de sfârc şi punând stăpânire pe sânul meu cu mai multă poftă, în timp ce degetul lui mă pătrunde. Îl scoate uşor şi apoi îl bagă din nou, făcându-mă să gem şi mai tare. Mă cuprinde cu podul palmei în timp ce degetul lui continuă jocul ameţitor, făcând cercuri, intrând şi ieşind din mine, grăbind ritmul tot mai tare, în timp ce-mi muşcă sfârcul, îl linge şi suflă peste el după care îl soarbe din nou. Un al doilea deget se alătură jocului halucinant masându-mi bumbul clitorisului şi celălalt deget mă pătrunde tot mai adânc, mai repede, mai năucitor, mai fierbinte, tot mai repede, tot mai fierbinte până ce explodez şi un „ah” puternic îmi eliberează pieptul. El nu se opreşte, însă scade uşor din intensitate lăsându-mă să mă adun, iar gura lui urcă spre a mea umezindu-mi buzele uscate. Îi răspund la sărut cu poftă pentru că vreau mai mult. În timp *Ce* degetele lui continuă un joc uşor, îmi plimb mâna pe pieptul lui, pe abdomen, până trec pe sub şiretul pantalonilor de trening şi îmi dau seama că nu poartă boxeri. E tare, umed şi pulsează sub mâna mea care abia reuşeşte să îl

cuprindă şi îl strâng, iar el geme muşcându-mi buza înroşită. Mă joc cu el în sus şi în jos, încet, bucurându-mă de pielea sa umedă şi fină.

Se ridică într-un cot cu o mişcare agilă, îmi scoate tricoul şi apoi mă eliberează de pantaloni şi lenjerie, admirându-mi corpul gol.

— Eşti superbă, îmi şopteşte, trăgându-mă sub el şi acoperindu-mă cu trupul lui.

Mă sărută cu aceeaşi poftă şi despărţindu-mi picioarele se aşază peste mine, cuprinzându-mi pulpa cu palma puternică şi făcându-mă să îi simt erecţia împingându-se în mine prin pantalonii de trening pe care încă îi poartă. Mă excită că este atât de aproape şi totuşi atât de departe şi îi cuprind posteriorul cu palmele, dezgolindu-l pe jumătate, apăsându-l în mine. Îi simt capul penisului aproape penetrându-mă prin materialul textil şi simt că înnebunesc de dorinţă. Trag de pantaloni mai mult, dezgolindu-l, eliberându-l şi dorindu-l în mine. Îl cuprind cu mâna, în timp ce Victor se desprinde încet din sărutare privindu-mă cu respiraţia aproape tăiată, aşteptând, iar mâna mea îl conduce spre zona mea umedă şi pregătită să îl primească.

Mă pătrunde încet, iar privirile noastre nu se desprind şi cu cât îl simt tot mai adânc, cu atât mă simt mai completă. Îmi muşc buza de jos şi el îmi cercetează faţa cu o admiraţie evidentă. Mă sărută din nou cu poftă, mângâindu-mi obrazul, gâtul, coborând spre sâni şi în timp ce mişcările lui devin

ritmice, îmi strânge sfârcul cu degetele, jucându-se. Gura lui continuă să o stăpânească pe a mea în acelaşi joc plin de dorinţă, iar mişcările devin mai accelerate, simţindu-l de fiecare dată când intră şi când iese din mine, tot mai repede, tot mai apăsat, tot mai fierbinte, respiraţiile noastre devin tot mai zgomotoase şi din nou mă cuprind valurile de căldură şi terminăm amândoi în acelaşi timp, eliberându-ne printr-un geamăt puternic.

Îmi sărută buzele şi obrajii, gâtul şi se întoarce din nou la buze cu sărutări uşoare, umede, până când încet respiraţiile ni se liniştesc.

Se întinde lângă mine şi înlăturând cu piciorul pătura pe care el s-a descărcat, mă lipeşte de trupul lui gol, strângându-mă în braţe, iar eu mă fac mică lăsându-l să mă protejeze. Mă sărută pe frunte, pe tâmplă şi ridicându-mi bărbia mă priveşte blând.

— Eşti bine?

Zâmbesc.

— Perfect, şoptesc. A fost… şi fac o pauză pentru a găsi cuvântul cel mai potrivit.

Zâmbeşte şi el, completând:

— Perfect.

Aprob din cap şi îl sărut, simţindu-mă în al nouălea cer.

Deschid ochii şi câteva raze îmi dau de înţeles că azi e o zi fără ploaie. E linişte şi miroase a flori care mă duc cu gândul la primăvară. Îi simt

respiraţia caldă pe faţă în timp ce părul meu este împrăştiat pe braţul pe care îl am pe post de pernă. Are pieptul dezgolit şi nu rezist tentaţiei de a-l atinge peste puţinele fire de păr.

Îmi dau seama că pentru prima dată după mult timp, în dimineaţa asta nu am nici cea mai mică stare de rău, nici pulsul accelerat, nicio senzaţie ciudată în stomac, în afară de acea senzaţie plăcută de emoţie şi fericire.

Braţul lui se mişcă trăgându-mă mai aproape de el şi îmi dau seama că s-a trezit.

— Bună dimineaţa, frumoaso.

E adormit, dar ochii lui negri sunt pătrunzători şi totodată jucăuşi. Îmi dau seama de gândurile lui şi chicotesc.

— Bună dimineaţa.

— Ai dormit bine?

— Surprinzător de bine.

— Te-am cam obosit aseară, zice şi îmi zâmbeşte cu subînţeles, amintindu-mi de seara precedentă, de canapea, de baia fierbinte, de dormitor…

— Eşti minunat, mărturisesc cu sinceritate, uşor serioasă.

— Nu vreau să te pierd din nou, spune pe un ton mai serios.

Nu prea înţeleg la ce se referă acel „din nou”, însă cuvintele lui mă fac să mă simt mult prea fericită ca să mai cer explicaţii.

— Ţine-mă aproape şi nu-mi da drumul,

şoptesc.

— Îţi promit.

Cuvintele lui sunt puternice şi mă fac să îl sărut, să mă pierd din nou în căldura corpului lui, în îmbrăţişarea fierbinte din care nu vreau să îmi mai dea drumul niciodată.

Sunt doar eu şi el, restul nu mai contează, cel puţin pentru restul de timp pe care îl petrec acum cu el.

Mai târziu, după ce luăm împreună micul dejun, pe care tot el îl pregăteşte, lăsându-mă şi pe mine să îl ajut destul de puţin, ne jucăm prin bucătărie în timp ce strângem resturile de mâncare şi punem farfuriile în maşina de spălat vase. Nu scapă nicio ocazie să mă atingă, să îşi lase câte o sărutare pe părul meu, pe umăr, pe gât. Niciodată nu am avut un mic dejun atât de relaxant, jucăuş şi erotic.

Telefonul lui sună şi cât vorbeşte îmi amintesc că şi al meu este uitat pe undeva prin geantă. Mi-e teamă să îl verific, însă spre surprinderea mea am doar două apeluri nepreluate de la Vlad şi un sms în care îmi spune că munceşte până târziu şi că dacă nu îi răspund presupune că şi eu fac acelaşi lucru.

Mă simt vinovată. Cu adevărat vinovată. L-am înşelat, chiar dacă decizia mea de a mă despărţi de el a fost luată chiar dinainte de a mă săruta cu Victor. Nu este o scuză, însă cel mai corect lucru e să îl anunţ ce decizie am luat.

— Mihnea e jos, vine să îmi aducă nişte acte, mă anunţă amuzat Victor, iar cuvintele lui mă rup total de gândurile mele, ducându-mă cu adevărat într-o stare de şoc.

— Unde mă ascund?!

— De ce să te ascunzi? râde privindu-mă cu uimire.

— Pentru că nu vreau să mă vadă!

— Diana, nu vreau să ascund ce e între noi.

Cuvintele lui mă fac să fiu tot mai conştientă de ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, de ceea ce se întâmplă între noi şi îmi place că el gândeşte aşa. Sunt fericită, dar totuşi:

— Victor, nu l-am mai văzut pe fratele tău de ani de zile… Ultimul lucru pe care îl vreau este să mă vadă în lenjerie prin casa ta. Lasă-l măcar să mă vadă îmbrăcată cu o creaţie de-a mea, înainte să ne prindă în această ipostază.

Tonul meu îl amuză în continuare, însă pare că mă înţelege.

— Dacă tu vrei, ok. Poţi să aştepţi în dormitor. O să încerc să scap cât mai repede de el.

Mă sărută cu pasiune, iar când aud soneria, fug repede în dormitor spre amuzamentul lui.

— Mai dormi mult? aud vocea lui Mihnea când intră în apartament şi îmi dau seama că n-am închis bine uşa de la încăpere. Dacă o mişc, sigur îşi va da seama că e cineva aici, aşa că mă pitesc după ea chicotind.

— Te-am sunat şi mai devreme, dar nu ai

răspuns.

— Nu am auzit telefonul.

— Îţi permiţi să ignori aşa apelurile?

— Doar când am altceva mai important de făcut.

— Cum ar fi…?

— Dă-mi actele să le semnez, Mihnea. Chiar am treabă.

— Uuu… ce grăbiţi suntem, îl ironizează acesta.

Urmează câteva clipe de linişte şi tot Mihnea continuă.

— L-am contactat pe Darius săptămâna asta şi am văzut că şi ţie ţi-a ajuns maşina aia de printat. Se pare că planul tatii de a-i ajuta pe fraţii Marinescu o să se împlinească mai repede decât se aştepta.

— Mihnea, vorbim altă dată despre asta.

— Victor, nu pot să discut cu tata despre treaba asta… Vreau doar să înţeleg dele lui i s-a făcut aşa milă de ei cât să ne ceară să-i ajutăm financiar.

— Nu ne-a cerut să ne fie milă de ei… Vocea lui Victor e îngrozită. Dacă gândeşti atât de greşit, atunci lasă-l pe Darius în pace.

— Dar nu vreau! Omul e foarte bun pe ceea ce face şi deja o să mă ajute cu un nou soft.

— Atunci încetează să gândeşti că îi faci un favor!

— Am fost doar surprins de rugămintea tatii,

atâta tot, dar văd că şi tu eşti la fel de sensibil. Ai terminat de semnat? Mâine seară nu uita că mâncăm la mama.

Pământul mi s-a zdruncinat sub picioare atât de tare încât sunt pe podea, încercând să îmi controlez corpul care tremură. Cuvintele lui Mihnea îmi răsună în cap „vreau doar să înţeleg dele lui i s-a făcut aşa milă de ei cât să ne ceară să îi ajutăm financiar”. Asta a fost motivul pentru care Victor m-a căutat cu adevărat? Ca să se prefacă că are nevoie de ajutorul meu când, de fapt, căuta o cale să îmi dea bani sub un aspect frumos împachetat? Mă doare gândul acesta şi simt cum lacrimile îmi curg încet pe obraji, în timp ce privesc spre patul răvăşit *şi asta făcea parte din planul lui?* S-a culcat cu mine din milă? Corpul meu a venit la pachet cu desenele mele? Cum pot să mai cred un cuvânt din ceea ce a spus când totul a pornit de la o mare minciună?

Aud uşa de la intrare când se închide şi în secunda următoare Victor apare în dormitor, panicat, îşi dă seama că am auzit.

— Diana, lasă-mă să îţi explic, spune rugător când mă vede plângând.

— Am auzit destul, Victor, răspund tăios şi îmi ridic privirea rece spre el şi mă îndrept spre dressing să îmi iau hainele.

— Diana, ai înţeles greşit… continuă el. Mihnea s-a exprimat… greşit!

Mă îmbrac mai repede ca niciodată şi trec pe

lângă el, ignorându-i cuvintele.

— Diana, te rog ascultă-mă, continuă el cu voce hotărâtă. Nu pleca până nu mă laşi să îţi spun ce s-a întâmplat de fapt…

Sunt rănită şi mă doare sufletul de îmi vine să mă prăbuşesc acolo la uşă şi să nu mă mai ridic niciodată.

— Victor, mi-au ajuns poveştile tale şi cuvintele dulci, spun cu spatele la el din pragul uşii. timpul să mă întorc la realitatea mea şi să uit tot ce s-a întâmplat între noi. Este cel mai bun lucru pe care pot să îl fac acum pentru mine.

Îl las acolo, în uşă, blocat şi plec spre lifturi unde sper din tot sufletul să nu vină după mine.

Mă urc într-un taxi şi îi dau şoferului adresa de la birou. Îndată ce sunt în maşină încep să plâng, ignorându-l pe şofer care mă întreabă îngrijorat dacă mă poate ajuta cu ceva. Da, poate, să mă ducă cât mai departe de Victor, dar nici biroul meu sau casa mea nu vor fi atât de departe cât am eu nevoie. Trebuie să plec.

Ajung în biroul gol şi amintirile legate de cina împreună cu el sunt inevitabile. Mă bântuie peste tot şi simt că mă sufocă. Deschid seiful de unde îmi iau paşaportul şi nişte bani, aruncându-le în geantă şi îmi amintesc de inel. Îl scot din geantă şi după ce îi arunc o ultimă privire mă îndrept spre biroul Valentinei unde scriu un bilet pentru Vlad, în care îi cer să mă ierte că pun punct relaţiei în modul acesta. Pun biletul împreună cu inelul într-

un plic pe care scriu adresa acestuia.

Pe agenda Valentinei notez două puncte: „Trimite urgent plicul ăsta prin curier” şi „Am plecat din Bucureşti. Nu ştiu când mă întorc, preiei mesajele. Nu mă suni, doar mail pentru urgenţe”.

Mă schimb în ceea ce aveam în atelier pentru zilele în care mai rămâneam pe acolo peste noapte şi plec spre aeroport cu gândul de a lua primul avion spre Londra, oraşul meu de suflet.

Am noroc şi găsesc un loc liber chiar pentru zborul care pleacă în mai puţin de două ore, aşa că mă îndrept spre poarta de îmbarcare, unde mă aşez într-un colţ, mică, pierdută şi fără nicio idee despre ce o să fac mai departe. Ştiu doar că trebuie să plec departe de tot, departe de Victor, omul pe care l-am iubit de doisprezece ani fără să îmi dau seama până acum. Plâng de dorul lui şi de durerea provocată, în spatele ochelarilor de soare şi ignorând dacă cineva bagă de seamă. În difuzoare este anunţată îmbarcarea zborului meu. Îmi şterg lacrimile şi mă urc în avion.

Capitolul 11

Mă uit în gol ca un prost şi nu ştiu ce să fac. A urcat în lift, iar eu nu am oprit-o. Am lăsat-o din nou să plece şi nu îmi dau seama dacă chiar puteam s-o opresc. Trebuia să o oblig într-un fel să mă asculte şi să îi spun cuvintele pe care îmi

doresc de doisprezece ani să i le spun. I-am promis că nu o să îi mai dau drumul şi totuşi am făcut-o.

Trag o pereche de blugi pe mine şi un pulover şi ies din apartament, gândindu-mă de unde să încep căutarea ei.

Acasă nu îmi răspunde nimeni şi după ce insist câteva minute bune îmi dau seama că nu e acolo. Singurul loc pe care îl mai ştiu este biroul ei, însă nici acolo nu am succes. Maşina ei este parcată tot în faţă, acolo unde era şi vineri după-amiază când am luat-o eu. Unde ar putea fi? Mă opresc în mijlocul trotuarului şi îmi trec degetele prin păr, trăgând totodată de el. Nu pot să cred că am pierdut-o şi mai rău e că nu am nici cea mai mică idee unde poate fi, dacă este bine sau a păţit ceva. Sun pe numărul pe care îl am din atelier, însă niciun succes şi îmi dau seama că tot ce pot face e să aştept. Să aştept ziua de luni să revin aici unde ştiu că o să dau pe ea sau de asistenta ei care mă va ajuta să o găsesc. Până luni o să îmi pierd minţile, ştiu, dar o să continui să o caut.

După câteva ore mă întorc la ea la apartament, din nou fără succes, la atelier la fel, iar telefonul îl are închis de când a plecat de la mine.

Stau treaz până târziu în noapte, cu o sticlă de whisky lângă mine derulând fiecare moment alături de ea, mângâierile, sărutările şi apoi toate dispar în faţa imaginii ei, rănită, cu lacrimi în ochi

şi tremurând. *Ce am făcut? Cum am putut să o pierd din nou?* Vreau să dau vina pe Mihnea că a vorbit în acel moment, dar nu e vina lui. Nu trebuia să ascund faţă de ea de unde am primit imboldul şi curajul să o caut. Mai beau o gură din alcoolul care îmi arde stomacul gol şi doresc să îmi amorţească de tot simţurile şi cât mai repede.

Mă trezesc pe la prânz, mahmur, cu un gust amar în gură şi cu o durere de cap incredibilă. Nu cred că mă aşteptam la altceva după ce am golit sticla aia nenorocită, deci îmi merit soarta. Fac un duş şi mai dau o tură în căutarea Dianei. Cum nu o găsesc, trag concluzia firească că este la vreo prietenă poate chiar cu scopul de a mă evita. Mă doare gândul, însă îi las încă un mesaj pe telefonul închis, în care o rog să îmi dea un semn să ştiu că este ok. Eu nu îi cunosc prietenele, în afară de cele două fete cu care m-am văzut acum câteva zile la prânz şi am schimbat câteva vorbe.

Mă întorc acasă după ce bântui pe străzile oraşului în speranţa că o s-o zăresc şi telefonul îmi sună, însă spre dezamăgirea mea este Simona.

— Sper că nu ai uitat de cina noastră de azi, zice repede. Ştii că săptămâna viitoare plec şi azi este ceva chiar special, zice cu entuziasm în glas, însă eu nu am nicio dispoziţie să particip.

— Chiar nu mă pot revanşa faţă de tine cu o masă copioasă zilele următoare?

— Vrei să chiuleşti? zice surprinsă, te omoară mama!

Face o pauză în care eu mă conformez în tăcere cu planul şi continuă.

— Victor, eşti ok? Tonul ei este un pic îngrijorat.

— Nu, Simona, recunosc, însă fără să dau detalii. Am dat-o în bară cu ceva şi nu ştiu cum să o repar.

— Probleme cu fetele? întreabă amuzată.

— Nu, o mint pentru că nu vreau să discut subiectul, însă continui în gând. *Nu fetele, doar o fată. Acea fată.*

— Atunci nu am cum să te ajut. Sunt sigură că le rezolvi tu, că eşti băiat mare.

Cuvintele îmi răsună în minte şi după ce închid, mă întreb dacă de data asta chiar o să o rezolv.

Cina este la fel de plictisitoare ca şi celelalte sau de data asta mi se pare mie îngrozitor de lungă, pentru că îmi doresc să plec mai repede de aici, să fiu singur? Ceilalţi observă că sunt morocănos, însă preferă să nu întrebe nimic după ce le spun scurt că nu dau detalii.

Ca de obicei, după masă rămân împreună cu Mihnea şi tata la un pahar, pe care intenţionez să îl scurtez cât mai repede.

— Apropo! spune Mihnea deodată, întorcându-se spre mine. Am auzit că se căsătoreşte Diana.

Aproape scap paharul din mână.

— Despre ce vorbeşti? îl întreb aspru.

— M-am întâlnit azi cu Darius cu nişte treabă şi când l-am întrebat ce mai face sora lui, mi-a spus că tocmai primise şi el vestea că s-a logodit.

— Ştie de la ea lucrul ăsta?

Chestionarul meu este tot mai dur, pe măsură ce îmi creşte tensiunea de dracii pe care îi am. A zis că se întoarce la viaţa ei, dar dacă a acceptat cererea tipului ăla, sunt un om pierdut.

— Să fiu sincer, cred că a zic ceva de genul că doctorul cu care este ea s-ar fi dat de gol… Dar poţi s-o întrebi şi tu!

Aş vrea eu să o pot întreba… Devin tot mai agitat şi mai furios, aşa că plec cât mai repede, lăsându-i pe ai mei cu multe semne de întrebare.

Pe drum mă bântuie cuvintele lui Mihnea. Până la urmă s-a logodit cu ăla? Cum poate să facă asta când ştie că nu îl iubeşte? Când ştie că alături de mine poate fi cu adevărat fericită? Oftez… Ce spun… Ştie că am minţit-o, se simte trădată şi s-a întors către el. *Dar oare eu sunt pregătit să renunţ la ea?*

Nu. De data asta, după ce am avut-o atât de aproape de mine, ştiu sigur că o să lupt pentru ea până în ziua nunţii, poate chiar şi după aceea.

Luni dimineaţă.

Mă îmbrac repede şi după ce îmi amân prima întâlnire, mă opresc la atelierul Dianei. Maşina este neclintită, dar totuşi merită să văd dacă a venit.

Valentina, asistenta ei mă recunoaşte imediat

şi mă primeşte cu un zâmbet luminos şi parcă simt că încearcă să flirteze cu mine.

— Mă bucur să te revăd, spune ea dându-şi părul după ureche.

— Trebuie să discut ceva foarte important cu Diana. Am încercat să o contactez pe mobil, dar îl are închis, spun puţin mai serios decât ea.

— Este plecată din Bucureşti, spune ea uşor. Mi-a lăsat instrucţiuni s-o contactez doar pe mail până se întoarce şi să îi preiau mesajele… Aşa că pot să preiau şi mesajul tău.

— Ai idee unde a plecat mai exact? o întreb, ignorându-i zâmbetul, însă făcându-i un pic jocul, pentru că ea e singura mea legătură cu Diana.

— Din păcate, nu… spune şi rămâne un pic gânditoare. E prima dată când pleacă aşa…

— O fi plecat la mama ei? întreb mai mult pentru mine, însă ea îmi răspunde.

— Nu e acolo. M-a sunat mai devreme doamna Marinescu, care, la fel încerca să dea de ea.

Îmi ţin ochii închişi pentru câteva clipe. Fiecare pistă care apare, se destramă imediat.

Plec de acolo lăsând-o pe Valentina cu cartea mea de vizită şi cu rugămintea să mă anunţe când află orice veste despre Diana.

Ziua trece îngrozitor de greu. Sunt mai mult absent de la discuţii încercând să mă gândesc cum să dau de ea. Îi trimit mai multe mailuri, însă nu primesc niciun răspuns, oricât de mult m-aş holba la telefon.

Pe la ora 6 mai sun o dată la atelier şi Valentina îmi spune că Diana i-a răspuns doar la câteva mailuri toată ziua. Sunt uşurat să aflu că măcar cineva a dat de ea, că este întreagă şi îi răspunde cuiva, chiar dacă nu şi mie.

Sau poate că doar mie nu îmi răspunde. Îmi aduc aminte de prietenele ei.

Din fericire, Valentina mă ajută cu numărul de telefon al Nicoletei şi imediat văd luminiţa de la capătul tunelului lung şi întunecat.

O sun pe acesta care este foarte surprinsă să mă audă.

— M-ai sunat să îţi spun detaliile deocheate? întreabă ea râzând, însă în disperarea mea nu am putere să joc teatru.

— Nicole, am nevoie de ajutorul tău, spun serios. Ne putem întâlni zece minute? Dar să rămână între noi, te rog.

O pauză scurtă şi acceptă.

Ne întâlnim în faţa blocului ei, unde o aştept lângă maşină când coboară.

— Ce ai făcut? mă întreabă cu o urmă de mustrare, dar totuşi amuzată.

Îmi place tonul ei familiar şi simt că pot să îi spun despre mine şi Diana, mai ales că ea a remarcat atracţia dintre mine şi ea şi a fost foarte entuziasmată. Cel puţin aşa îmi spusese Diana şi acum, văzând-o, simt că pot fi deschis cu ea.

Îi povestesc cât mai pe scurt ce s-a întâmplat, cât de mult regret că nu m-a ascultat şi că nu am

intenţionat nicio clipă să o jignesc şi să o rănesc. Îi spun că tot ce vreau e să o văd şi să îi explic şi ei lucrurile astea, pentru că nu pot să o pierd din nou.

Mă ascultă cu uimire şi fascinaţie, totuşi am îndoiala că o să mă ajute.

— Am văzut că are telefonul închis, dar nu am insistat, pentru că sunt obişnuită să nu dau de ea cu zilele atunci când are treabă.

Tonul ei este serios şi gânditor.

— Însă ce îmi spui este serios şi dacă zici că a plecat, am şi o bănuială unde este după o asemenea poveste.

Fac ochii mari şi nu pot să cred că există speranţă.

— În Londra, răspunde ea scurt, iar eu mă fac alb.

— Sunt pierdut, şoptesc, rezemându-mă de maşină.

— Nu chiar, zice ea cu un strop de speranţă în glas, ceea ce mă face să fiu foarte atent. Lasă-mă să vorbesc cu ea în seara asta şi încerc să aflu dacă chiar e acolo şi la ce hotel. Apoi poţi să o suni acolo.

— Să o sun? întreb surprins de soluţia ei slabă. Mă duc direct acolo!

Pare încântată de entuziasmul meu.

— Încerc! subliniază ea. Sper să şi reuşesc…

— Sunt sigur că metodele tale sunt destul de ingenioase cât să afli tot ceea ce-ţi propui… spun

uşor mieros, încercând să îmi stăpânesc fericirea că am şansa să o găsesc.

— O, linguşitorule! Ştiam eu că o să ne înţelegem!

Râdem amândoi, după care îmi spune pe un ton mai serios:

— Nu uita că îmi trădez cea mai bună prietenă pentru tine. Sper să îmi iei apărarea când o să încerce să îmi taie limba!

— O să îmi dau o mână pentru tine, dacă este cazul! glumesc eu.

Ne despărţim şi mă îndrept spre casă sperând să primesc veşti cât mai curând.

Mă întorc în locuinţa mea, însă nu îmi găsesc locul. Totuşi, pentru prima dată chiar simt că am poftă de mâncare aşa că îmi fac rapid un sandviş. Mă gândesc dacă Diana o fi mâncat. La problemele ei de sănătate şi la cât este de supărată probabil că nici nu poate mânca. Mă uit la jumătatea de sandviş care mi-a rămas şi îmi dau seama că pofta de mâncare a dispărut. *Trebuie să o găsesc.*

După aproape două ore Nicole mă sună şi inima începe să îmi bată înainte să apuc să îi răspund.

— Îmi eşti dator vândut!

Vocea ei entuziasmată mă face să explodez de speranţă. Îmi spune că a reuşit să dea de ea pe Skype, apelurile telefonice avându-le încă inactive.

Îmi dă numele hotelului la care stă şi după ce

îi mulţumesc, fac o rezervare la primul avion către Londra. Nu găsesc nimic pentru seara asta, însă am un zbor dimineaţă. Fac şi o rezervare la hotelul în care stă Diana, să fiu sigur că o să fiu lângă ea şi după ce îmi arunc câteva haine într-o geantă de mână, mă aşez agitat pe canapea.

Recepţionista nu îmi poate spune numărul camerei în care se stă Diana, dar cred că îmi vede disperarea şi o sună în cameră, însă nu răspunde nimeni. Îmi duc bagajul în camera mea şi decid să aştept în lobby până când ea o să se întoarcă. Mă înarmez cu răbdare şi mă aşez într-o poziţie cât mai comodă, picior peste picior, plin de încredere că totul o să fie bine. Trebuie să cred lucrul ăsta ca să o pot convinge şi pe Diana.

Trec minute bune şi îmi găsesc mici preocupări. Mă joc cu telefonul, mă joc cu capacul sticluţei de apă, răsfoiesc o revistă… Când o văd.

Portarul îi deschide uşa şi ea intră privind în gol, trasă la faţă şi obosită. Inima mi se opreşte, iar privirea ei, ca şi când mă simte, se ridică spre mine şi rămâne împietrită.

Asta e şansa mea.

Mă ridic încet, nescăpând-o din ochi, de frică să nu dispară. Mă apropii de ea.

Îmi doresc să o iau în braţe, să o sărut şi să o ţin aproape, dar mă opresc aproape de ea, cu frică să nu mă respingă. Ea mă priveşte nevenindu-i să creadă.

— Te iubesc, spun scurt şi ridic mâna pentru a o opri în cazul în care vrea să spună ceva.

Gestul parcă o trezeşte la realitate şi clipeşte des.

— Te iubesc încă de când mă vedeai ca pe un puştan şi m-ai făcut să devin bărbatul care sunt acum numai ca să îţi dovedesc că sunt perfect pentru tine. Timpul a trecut şi am crezut că te-am uitat, însă anul trecut la petrecerea aia mi-ai dat toată lumea peste cap. Mi-am dat seama că iubirea mea era adevărată şi tot ce făcusem până atunci, a fost să mă pregătesc să te întâlnesc pe tine din nou.

Mă ascultă cu atenţie şi nu îmi dau seama ce simte, însă continui cu aceeaşi convingere confesiunea mea, ignorându-i pe străinii care trec pe lângă noi.

— Când am încercat să aflu mai multe despre tine m-am lovit de zvonurile că eşti pe cale să te căsătoreşti şi o perioadă am crezut că nu am nicio şansă, chiar dacă zâmbetul tău din seara galei îmi bântuia visele şi mă făcea mereu să mă întorc cu gândul spre tine. Însă acum câteva săptămâni tata ne-a luat pe mine şi pe Mihnea de-o parte şi ne-a spus că şi-ar dori ca noi să fim la fel de apropiaţi de tine şi fratele tău, aşa cum a fost el şi părinţii tăi. Era marcat de tragedia prin care trecuseră̆ţi de curând şi imaginea pe care el mi-a descris-o cu suferinţa prin care ai trecut, cât şi vina că nu am fost alături de tine… m-a terminat. Eram în stare

să îmi vând şi sufletul numai să mai am o şansă măcar să îţi vorbesc. Mihnea a fost de acord să apeleze la serviciile lui Darius pentru IT, iar eu am inventat pe loc povestea cu maşina, fiind convins că era pretextul perfect să te readuc în viaţa mea.

— Adică tu nu aveai de gând să cumperi maşina de printat? Vocea ei nu trădează nicio emoţie.

Îmi pierd speranţele.

— Nu, până în seara aceea.

Mă priveşte uşor încruntată şi continui fără să o las să tragă concluzii, până nu sunt sigur că ştie tot ce simt.

— Am fost egoist. Am făcut orice doar să am ocazia să îţi arăt cât de mult te iubesc şi să îmi dau seama dacă totul a fost doar în capul meu sau dacă şi tu simţi la fel. Nu am vrut să te rănesc, nu am vrut să te jignesc, am vrut doar o şansă.

Fac o pauză să respir şi continui resemnat.

— Şi am dat-o în bară. Dar ţi-am promis că o să te ţin aproape şi nu o să îţi dau drumul şi vreau să ştiu dacă mă laşi să îmi ţin promisiunea.

Privirea ei este la fel. Mă aştept să treacă pe lângă mine şi să mă ignore pentru tot restul vieţii. Deschid gura să mai zic ceva, însă nu ştiu ce aş mai putea spune, dar ea ridică mâna în acelaşi gest pe care l-am făcut eu mai devreme şi mă opreşte din a scoate un cuvânt.

— Prima dată când mi-a fost rău, a fost în dimineaţa după acea petrecere. Atunci a început

totul. De atunci, corpul meu încerca să îmi transmită semnale că viaţa mea din momentul acela e o minciună. Dar totul s-a oprit când am rămas la tine, când mi-am dat seama ce îmi lipsea, ce încerca să îmi transmită.

Simt speranţă… Oare vrea să spună ceea ce îmi doresc să aud? Inima îmi bate tot mai tare.

Zâmbeşte visătoare.

— Nu a fost dragoste la prima vedere. A fost o dragoste care a mocnit atâta timp, din ziua în care am purtat o rochie albastră şi am dansat cu un băiat atent şi politicos, dar care a explodat la un bal când am văzut băiatul acela transformat în cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut. Însă am reuşit să o conştientizez abia în clipa în care am fost din nou în braţele lui şi am simţit că sunt cu adevărat completă.

Lacrimile îi umezesc ochii şi în ei văd fericirea.

Îi cuprind faţa cu mâinile şi o sărut cu toată dragostea care zace în mine şi care vreau să i-o ofer toată viaţa mea. Mă cuprinde cu braţele şi o simt lipită de corpul meu. În sfârşit e lângă mine şi simt că explodez de fericire.

— Şi chiar ai cumpărat maşina aia de printat ca să ai un pretext să stai pe lângă mine? mă întreabă.

— Iubita mea, cumpăram şi zece maşini numai să pot să îţi vorbesc.

— Dar nu te-ai gândit că era mai simplu să mă

scoţi la o cafea?

— Şi după o simplă socializare la cafea, ce pretext mai aveam?

— Hmm… bună întrebare.

— Îmi rămânea o singură soluţie: să îmi faci o rochie.

Chicotitul ei mă înnebuneşte. O strâng mai tare în braţe şi o sărut până rămânem fără răsuflare.

Final

Sunt în biroul tatii şi aştept o reacţie din partea lui. Mă priveşte cu uimire şi se pare că a rămas fără replică. Bea o gură din paharul cu vin şi pare că îşi recapătă suflul.

— Am zis să te împrieteneşti cu ea, nu să o iei de soţie, încearcă el să glumească cu un zâmbet forţat. Dacă stau bine să mă gândesc… face o pauză gânditor, trebuia să mă aştept că aşa ceva se poate întâmpla.

Mă uit uimit la el că a spus aşa ceva.

— Când erai tânăr, la nunta aia am văzut în ochii tăi cum o priveai. Era ceva ce şi eu am trăit acum mulţi ani.

Se aşază pe un fotoliu şi eu mă reazem de birou ascultându-l cu interes.

— Am crezut că ţi-a trecut, ca multe alte iubiri pe care le-ai avut în anii care au urmat, însă în seara când am pomenit numele ei şi ce îmi doream

de la voi… se uită la mine şi ştiu că mă citeşte ca pe o carte deschisă. Ai cumpărat o maşină de zeci de mii de euro numai ca să o atragi lângă tine.

Zâmbesc, recunoscând că m-a prins.

— Până în seara aia am crezut că eşti la fel ca mine, însă atunci mi-am dat seama că eşti mult mai bun. Eşti în stare să faci orice pentru a-ţi atinge fericirea şi asta mă face cu adevărat mândru.

Îmi zâmbeşte şi mă bucur să văd că tatăl meu, cel căruia am încercat mereu să îi dovedesc că alegerile mele sunt corecte, îmi recunoştea în sfârşit realizările şi starea de fericire pe care o aveam, făcând ceea ce-mi doresc eu. Privirea lui se întristează uşor şi eu îl privesc întrebător.

— Eu, unul, în privinţa dragostei, nu am fost în stare să lupt pentru acea trăire deosebită. Mi-a fost frică să risc şi când am avut curajul să spun ceea ce îmi doresc, era prea târziu.

— Despre ce vor… mă opresc imediat şi mă corectez: despre cine vorbeşti?

— Despre Ileana, recunoaşte cu ruşine în glas.

— Mama Dianei? întreb cu stupoare.

Bea o gură din vinul roşu şi, privind în gol, îmi răspunde.

— Am renunţat prea uşor la ea, am acoperit sentimentele mele cu o prietenie specială pe care doar noi doi o înţelegeam, o comunicare ciudată, pe care o simţeam de multe ori telepatică, însă când i-am cerut cu adevărat să vină cu mine, era

prea târziu. Pentru fericirea noastră egoistă ar fi trebuit să sacrificăm două familii, care nu aveau nici cea mai mică idee despre ce simţeam noi, aşa că încet ne-am distanţat.

Sunt şocat de povestea tatălui meu. Nici nu ştiu ce aş putea să mai spun. Şi totuşi, mi se face pielea de găină când îmi dau seama că acum aş fi putut fi frate vitreg cu Diana.

— Deci îţi poţi imagina cât mă bucur să văd că dragostea noastră a fost transmisă la copiii noştri şi ei acum pot trăi cu adevărat fericirea pe care o merită.

Îmi zâmbeşte şi când mă uit în ochii lui căprui îmi dau seama de sufletul lui tânăr, care a trăit aceleaşi sentimente pe care le trăiesc eu acum şi mă bucur că am avut curajul de a lupta pentru ea. Însă eu nu am de gând să îmi încalc promisiunea făcută, aşa că mă duc către tatăl meu, care se ridică în picioare şi îl iau în braţe, mulţumindu-i.